

Giới thiệu Đặc Công Hàn Phi

Đặc Công Hàn Phi nói về nàng Bạch Tử Linh - Hữu Thừa tướng tam tiểu thư, phé vật Thành Thiên Quốc. Muội muội là tài nữ nổi tiếng, còn nàng lại là phé vật.

Thường trong truyện ngôn tình nữ chính rất đa tài nhưng trong đây thì nàng cầm kỳ thư họa không biết, thi từ ca phú không thông, dung mạo lại xấu xí. Nàng vì theo đuổi Đỗ gia đại thiếu gia mà bị người đời phi nhổ là cướp ý trung nhân của muội muội, vì hèn không màng sống chết của bản thân mà nhảy xuống hồ nhưng đôi lại chỉ là sự sỉ nhục từ hèn.

Trong một đêm, mọi thứ hoàn toàn thay đổi. Nàng không còn là nàng, phé vật không còn là phé vật nữa mà là thiên tài... Sự lột xác này bắt nguồn từ đâu? Hãy theo dõi truyện để tìm hiểu hoặc điểm qua *Vãn Là Tình Yêu* của tác giả Miêu Diệc Hữu Tú nha.

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phé Vật Tiểu Thư

“Bạch Tử Linh người tới đây làm gì?” Giọng nói tức giận của một nữ tử vang lên, mọi người trong đại viện đều quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một nữ tử thân hình nhỏ nhắn, khoảng 13,14 tuổi, mặc một bộ hoàng y cũ nát nhột nhột hết chỗ nói. Gương mặt trắng bệch như người bệnh nhưng vẫn thấy được gương mặt đó đầy tàn nhan, trên gương mặt tàn nhan len lỏi vài vết sẹo, trong đó có một vết to đùng ở má trái nhìn thật ghê rợn. Đầu tóc nàng rối tung, trên tóc có gắn vài cây trâm xanh xanh đỏ đỏ xiêu vẹo. Đôi mắt trong suốt tràn ngập sợ hãi, môi mím chặt, tay run run nắm lấy vạt áo.

Mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ đan xen cười nhạo. Có một số người nhìn nàng bằng ánh mắt xem kịch vui.

“Ta... Muốn gặp Triệt.” Nữ tử gọi Bạch Tử Linh sợ hãi nói.

“Tìm biểu ca? Người nghĩ mình là ai? Bất quá chỉ là một ‘phé vật’, nghĩ mình xứng với biểu ca sao?”

Nữ tử vừa lên tiếng là nữ nhi của Hình Bộ thượng thư Lê Chấn - Lê Nguyệt Thiên Phương, cũng chính là biểu muội của người mà Bạch Tử Linh muốn gặp, Đỗ gia đại thiếu gia - Đỗ Thanh Triệt. Bởi vì nàng trong lòng thâm thương biểu ca nên nàng chán ghét tất cả nữ nhân muốn đến gần hèn. Nhất là Bạch Tử Linh này, rõ ràng chỉ là một phé vật, hoàn toàn không xứng với biểu ca!

Đỗ gia - gia tộc Đệ nhất phủ thượng, là gia tộc giàu có nhất Thành Thiên Quốc. Nghe nói, trước đây tiên hoàng có ơn với Đỗ gia gia chủ nên được muôn vàn sủng ái.

Tỷ tỷ của Đỗ gia chủ hiện tại là Mai phi nương nương đang được sủng ái nhất trong cung, nên ít có người dám đắc tội đến Đỗ gia.

Còn về Bạch Tử Linh ai chẳng biết nàng là “Đệ nhất phé vật”, là nỗi ô nhục của dân chúng Thành Thiên Quốc. Nhưng ‘phé vật’ lại si tình Đỗ gia đại thiếu gia. Càng khiến người khác căm hận hơn là Đỗ thiếu gia có tình cảm với muội muội nàng, Hữu Thừa tướng tử tiểu thư - Bạch Phi Nhục cũng chính là Yên Kinh “Đệ nhất tài nữ”, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành. Vì vậy những nữ tử ghen tỵ với Bạch Phi Nhục thường trút giận lên đầu Bạch Tử Linh.

“Nhưng ta...” Bạch Tử Linh muốn nói gì đó nhưng lại bị giọng nói lạnh lùng của nam tử đánh gãy.

“Bạch Tử Linh người lập tức cút khỏi đây cho ta!”

Giọng nói nam tử lạnh lùng vang lên. Bạch Tử Linh quay đầu nhìn lại, đập vào mắt nàng là một đôi nam nữ tuyệt sắc, nam tử tuấn tú một thân thanh y, đôi mắt hiện lên tia sắt bén khi nhìn thấy nàng, mái tóc đen dài bay trong gió nhìn trong rất tiêu sái. Nữ tử bên cạnh một thân bạch y, dung mạo xinh đẹp thuần khiết không gì sánh được, da trắng hơn tuyết, đôi mắt long lanh trong sáng, ba ngàn sợi tóc được búi lên đơn giản. Hai người sánh bước với nhau như một đôi tiên nhân bước vào.

“Triệt! Ta...” Bạch Tử Linh thấy nam tử vừa đến, trong mắt lộ vẻ vui mừng. Nàng định mở miệng nói gì đó, còn chưa kịp nói gì đã bị nữ tử bên cạnh Đỗ Thanh Triệt dịu dàng lên tiếng.

“Triệt, đừng trách tỷ tỷ là muội gọi tỷ tỷ đến tham dự tiệc thọ của Đỗ gia gia, huynh muốn trách thì cứ trách muội...”

“Nhục Nhi...” Đỗ Thanh Triệt cúi đầu nhìn nữ tử dịu dàng trong lòng, gương mặt tuấn tú lộ vẻ ôn nhu hiếm thấy.

Lê Nguyệt Thiên Phương nhìn một màn này không khỏi ghen tỵ, Bạch Phi Nhục thì có gì tốt mà biểu ca lại thích nàng ta chứ? Không phải chỉ là tài nữ, có tí nhan sắc thôi sao...

“Triệt...” Bạch Từ Linh bước đến gần Đỗ Thanh Triệt nhưng còn cách một bước nữa là đến chỗ hấn lại bị hấn đá văng ra xa.

“Phịch...” Bạch Từ Linh té xuống đất, một trận đau từ bụng truyền đến khiến nàng không khỏi ôm bụng, là do lúc nãy Đỗ Thanh Triệt đã dùng sức đá vào bụng nàng. Nàng chỉ muốn gần hấn một chút, chỉ một chút cũng không được sao...?

Mọi người xung quanh nhìn một màn này cũng không ai đứng lên ngăn cản, cũng chẳng ai có lòng đỡ Bạch Từ Linh. Đừng đùa chứ, Đỗ gia là gia tộc ít có người dám đắc tội, chẳng lẽ vì một ‘phế vật’ mà đi đắc tội Đỗ gia??

Bạch Phi Nhược thấy Bạch Từ Linh như vậy liền định chạy lại đỡ nhưng lại bị Đỗ Thanh Triệt ngăn cản.

“Triệt, tỷ tỷ nàng...” Bạch Phi Nhược ánh mắt lo lắng Đỗ Thanh Triệt.

“Nàng đừng lo lắng, nàng ta không chết được đâu.” Đỗ Thanh Triệt dịu dàng xoa đầu Bạch Phi Nhược.

“Nhưng...” Bạch Phi Nhược còn muốn nói gì nhưng nghĩ nghĩ rồi cũng im lặng.

Bạch Từ Linh cố chịu cơn đau từ bụng truyền đến mà đứng dậy bước lại gần Đỗ Thanh Triệt, mỗi bước đi của nàng đều run run, thậm chí có chút đứng không vững.

Khi đến trước mặt Đỗ Thanh Triệt nàng cố gắng đứng vững, mọi người cứ nghĩ một màn vừa nãy sẽ tái diễn nhưng không phải vậy. Lần này Đỗ Thanh Triệt không đá nàng ra mà để nàng đến gần khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Đỗ thiếu gia là đang làm gì, cư nhiên để ‘phế vật’ Bạch Từ Linh đến gần? Mọi người đều biết Đỗ gia đại thiếu gia là người không thích nữ nhân đến gần, từ muội muội thân sinh là Đỗ gia nhị tiểu thư - Đỗ Ngọc Trân cùng Thừa tướng tử tiểu thư - Bạch Phi Nhược còn lại tất cả nữ nhân ai dám đến gần hấn sẽ bị hấn một cước đá bay như ‘phế vật’ Bạch Từ Linh lúc này.

Chẳng lẽ... Đỗ thiếu gia chấp nhận ‘phế vật’ Bạch Từ Linh???

Ngay cả Bạch Phi Nhược trong lòng Đỗ Thanh Triệt cũng nổi lên nghi ngờ, Triệt là đang làm gì...?

Bạch Từ Linh vui vẻ nghĩ có hay không Triệt đã chấp nhận nàng cho nên mới để nàng đến gần? Nếu vậy thì thật tốt, Triệt cuối cùng cũng chấp nhận nàng...

“Triệt có phải chàng đã chấp nhận ta không?? Ta biết mà, ta biết cố gắng của ta cũng sẽ được chàng đáp lại. Triệt ta... Ta rất th... Rất thích... Chàng... Ta...” Bạch Từ Linh đỏ mặt nói.

“Triệt... Tỷ tỷ... Hai người...” Bạch Phi Nhược khóc nức nở, vẻ mặt khiến bất kỳ nam nhân nào cũng thương tiếc. Đương nhiên Đỗ Thanh Triệt cũng không ngoại lệ, hấn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi: “Nhược Nhi ta đã từng thề với lòng mình, đời này kiếp này Đỗ Thanh Triệt ta chỉ yêu mình Bạch Phi Nhược nàng, mãi không thay đổi.”

Đỗ Thanh Triệt ánh mắt mang theo sát khí nhìn Bạch Từ Linh, chính là do nàng đến đây náo loạn khiến Nhược Nhi của hấn khóc đến thương tâm như vậy, là do nàng!!

Mọi người xung quanh nghe Đỗ Thanh Triệt nói vậy thì “Ồ” lên.

Nữ tử thì hâm mộ nhìn Bạch Phi Nhược, được Đỗ thiếu gia yêu thương như vậy đúng là có phúc. Sau khi lấy Đỗ thiếu gia tuy thân phận không cao quý như phi tần hậu cung, hay hoàng tử phi... Nhưng cháu dâu của Đỗ gia cũng không kém. Đỗ thiếu gia là cháu trai duy nhất của Đỗ lão gia, sau này gia sản Đỗ gia sẽ thuộc về Đỗ thiếu gia, như vậy lúc đó Bạch Phi Nhược khẳng định sẽ rất hạnh phúc.

Nam tử thì hâm mộ Đỗ Thanh Triệt có thể có được lòng mỹ nhân, dù thế nào Bạch Phi Nhược cũng là Yến Kinh “Đệ nhất tài nữ”, tuy không xinh đẹp bằng “Đệ nhất mỹ nữ” Hạ Doanh Nhi nhưng cũng là mỹ nhân có một không hai.

Trong hoa viên Đỗ gia một mảnh xôn xao, hoàn toàn không để ý đến Bạch Từ Linh như thế nào.

Bạch Từ Linh đứng đó, nhìn nam tử mình yêu ôm nữ nhân khác, trong lòng đau như dao cắt. Hai, ba giọt nước mắt chảy xuống khiến gương mặt vốn xấu xí lại càng xấu xí.

Nghe những lời hấn nói nàng không khỏi thương tâm, nhìn đôi mắt sát khí hấn nhìn nàng thì trong lòng tuyệt vọng. Hấn là hận nàng sao? Hận nàng khiến Nhược Nhi của hấn khóc? Tại sao hấn không nghĩ những lời an ủi, những cử chỉ dịu dàng của hấn đối với Bạch Phi Nhược thì khiến nàng thương tâm? Chẳng lẽ trong mắt hấn chưa bao giờ có nàng?

“Bạch Từ Linh ngươi mau cút khỏi đây, sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta.” Đỗ Thanh Triệt lạnh lùng quát, sau đó đỡ Bạch Phi Nhược đi vào tiền sảnh.

Nhìn bóng dáng của hấn trong lòng nàng rất đau, rất đau...

Đột nhiên Lê Nguyệt Thiên Phương tiến đến gần nàng, cười nhẹ nói: “Nhìn ngươi thật tội nghiệp, ngươi có muốn giữ biểu ca lại không? Ta có thể giúp

ngươi.”

Bạch Tử Linh ngạc nhiên, không phải nàng ta rất ghét nàng ư? Sao lại...

Mặc dù nghi ngờ nhưng Bạch Tử Linh vẫn gật đầu, chỉ cần Triệt ở lại, chỉ cần hắn ở lại dù làm gì nàng cũng bằng lòng...

Lê Nguyệt Thiên Phương cười khinh bỉ, đúng là ‘phế vật’!

“Ngươi cũng biết, biểu ca là người nghĩa hiệp, rất xem trọng tình nghĩa... Ngươi xem, muội muội ngươi là người biểu ca yêu mến, chắc hẳn biểu ca cũng không muốn thương tổn người nhà nàng...” Giọng nói của Lê Nguyệt Thiên Phương như dao cắt, đánh thẳng vào lòng nàng...

Bạch Tử Linh ngu ngốc nhìn Lê Nguyệt Thiên Phương, môi mấp má: “Vậy thì sao...?”

Lê Nguyệt Thiên Phương cười lạnh: “Vậy thì sao a, nếu ngươi dùng tánh mạng chính mình ra cược ta đảm bảo biểu ca nhất định sẽ dừng lại... Vì Bạch Phi Nhượng, ta nghĩ biểu ca sẽ không nỡ để ngươi ‘chết’!”

“Thật ư?”

“Nếu không tin ngươi có thể thử.” Lê Nguyệt Thiên Phương trong lòng háo hức chờ xem kịch vui, theo nàng nhớ... Trước kia có một nha hoàn cũng nói một câu như vậy với biểu ca, kết quả nàng ta...

Bạch Tử Linh ngu ngốc nghe theo lời nói của Lê Nguyệt Thiên Phương, hét lớn: “Triệt, nếu chàng bước thêm bước nữa ta sẽ nhảy xuống hồ cho chàng xem”

“Hít!”

Mọi người hít một hơi khiếp sợ, ‘phế vật’ hôm nay ăn nhằm cái gì, cứ nhiên dám uy hiếp Đổ thiếu gia!!

Đổ thiếu gia hận nhất chính là uy hiếp hắn, nếu kẻ nào không biết sống chết đi uy hiếp hắn thì hắn nhất định sẽ ra tay kết thúc mạng sống thay kẻ đó. Nghe đồn từng có một nha hoàn có tình ý với Đổ thiếu gia nhưng trong lòng hắn vốn đã có người khác nên không để ý đến nha hoàn đó, nha hoàn đó nóng giận dám dùng tính mạng uy hiếp Đổ thiếu gia, nàng ta nghĩ mình cũng là một nữ tử xinh đẹp chắc hẳn Đổ thiếu gia sẽ thương hoa tiếc ngọc.

Nhưng... Nàng ta sai, hoàn toàn sai, Đổ thiếu gia dùng một kiếm giết chết nàng ta.

Từ đó về sau, chỉ cần có kẻ uy hiếp Đổ thiếu gia nhất định sẽ thay kẻ đó tự tay kết thúc mạng sống.

Hôm nay ‘phế vật’ Bạch Tử Linh đúng là muốn chết mà.

Quả nhiên Đổ Thanh Triệt dùng bước xoay người lại nhìn Bạch Tử Linh, Bạch Tử Linh chưa kịp vui mừng thì bị lời nói lãnh khốc của Đổ Thanh Triệt làm tuyệt vọng.

“Ngươi. Muốn. Chết. Không. Liên. Quan. Đến. Ta.” Đổ Thanh Triệt nghiêng răng cắn ra từng chữ một, sau đó quay người bỏ đi.

Xem như hôm nay nàng ta mạng lớn, ngày đại thọ của gia gia hắn không muốn nhìn thấy máu nếu không Bạch Tử Linh chết chắc.

Bạch Phi Nhượng khẽ kéo ống tay áo Đổ Thanh Triệt, ánh mắt lo lắng nhìn hắn: “Tỷ tỷ...”

Đổ Thanh Triệt cấp cho Bạch Phi Nhượng nụ cười trấn an: “Ta sẽ không giết nàng ta, hôm nay là đại thọ của gia gia.”

Một trận cười vang lên, mọi người khinh bỉ nhìn Bạch Tử Linh.

Trong đó có một nam tử cười to nói: “Ha ha, xem ra hôm nay ‘phế vật’ này gặp mai rồi.”

Mọi người đều phụ họa theo hắn: “Đúng vậy, đúng vậy...”

“Ha ha...”

“Ha ha, ha ha...”

Bạch Tử Linh mỉm cười chua xót, nàng đúng là kẻ ngu ngốc. Rõ ràng hắn nói rất rõ, nàng chết không liên quan đến hắn, hắn xem thường sự tồn tại của nàng... Như vậy nàng nên chết theo ý hắn, không phải sao...?

Nàng bước về phía hồ nước, mọi người sững sờ chẳng lẽ ‘phế vật’ thật sự muốn tự tử?

Mọi người đang suy nghĩ thì nghe “Ừm” một tiếng, mọi người ngơ ngẩn, chỉ thấy ‘phế vật’ Bạch Tử Linh đang chìm dần xuống đáy hồ.

“Cứu người... Mau cứu người...”

“Người đầu... ‘phế vật’ nhảy hồ... Mau...”

Mọi người trong tiền sảnh đổ ào ra.

“Mau cứu người...”

“Mau...”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xuyên Qua

Um... Nơi này là đâu...?

Mọi thứ đều trở nên mơ hồ, Bạch Tử Linh cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt nàng là một gian phòng cổ kính.

...

Bạch Tử Linh kích động bật dậy, không phải chứ...?

Nàng nhìn quanh căn phòng, căn phòng trang trí đơn sơ. Trừ chiếc giường nàng đang nằm thì trong phòng chỉ có một chiếc bàn tròn nằm ở giữa phòng, trên bàn có một ngọn nến đang cháy dở, còn có chiếc bàn trang điểm cũ kỹ, trên bàn trang điểm có một chiếc gương đồng, có một cái tủ đựng y phục và một tấm bình phong ngăn giữa bàn tròn và tủ quần áo.

Đây là đâu? Chẳng phải nàng đang làm nhiệm vụ sao? Đúng rồi, lúc nàng đang làm nhiệm vụ thì căn nhà đột nhiên phát nổ... Hừ, nghĩ đến đúng là căm giận, Bạch Tử Linh nàng mà lại bị tính kế!

Đây là bệnh viện sao? Nhưng nhìn không giống...?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Nàng xuyên không...?

Đang suy nghĩ thì một luồng kí ức hiện lên trong đầu nàng, thân thể này là của Hữu Thừa tướng tam tiểu thư - Bạch Tử Linh, trùng tên với nàng.

Bạch Tử Linh là nữ nhi duy nhất của Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài và Nhị phu nhân Lạc Tuyết.

Khi ‘nàng’ 5 tuổi thì mẫu thân Lạc Tuyết mất, ‘nàng’ trở nên ngu ngơ ngốc nghếch, cảm kì thi họa không biết, thi từ ca phú không thông. Từ đó phụ thân không thương, ‘nàng’ suốt ngày chỉ đeo bám Đỗ Thanh Triệt làm trò cười cho thiên hạ.

Không những thế, Bạch Tử Linh ở nơi này thật sự là thua một nha hoàn! ‘Nàng’ bị những nha hoàn trong phủ bắt nạt mà không dám làm gì, chỉ có thể cam chịu.

Sắp xếp xong kí ức Bạch Tử Linh trong lòng buồn bực, thiên tài như nàng lại xuyên qua thành ‘phế vật’ quả thật là sỉ nhục chỉ số thông minh của nàng!! Bất quá ‘nàng’ cũng quá ngu ngốc đi, cư nhiên vì giữ một nam nhân không thành mà nhảy hồ tự tử??

Nói gì thì nói nàng cũng có chút đồng tình với nữ tử ngốc nghếch này. Mẫu thân mất sớm, phụ thân không thương, mẹ cả cùng tỷ muội bắt nạt, có lẽ lão Thiên gia rù lòng thương nên cho ‘nàng’ chết đi để thoát khỏi cuộc sống như thế này chăng?

Mặc kệ thế nào nếu số phận đã cho nàng xuyên không thì sau này nàng chính là Bạch Tử Linh, không phải Bạch Tử Linh ‘phế vật’ mà là Bạch Tử Linh thiên tài, nàng sẽ bảo vệ tốt thân thể này, kẻ nào đắc tội nàng nàng sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết!

Bạch Tử Linh, ngươi hãy yên nghỉ. Ta sẽ giúp ngươi sống thật tốt! Còn về những kẻ bắt nạt ngươi ta sẽ thay ngươi báo thù!

Một lúc sau, nàng nhú mày chợt nhớ, theo trí nhớ của ‘nàng’ thì gương mặt này... Rất khó nhìn đi??

Nàng bước xuống giường đi đến trước gương đồng, trong gương đồng xuất hiện một gương mặt nữ tử. Gương mặt nhợt nhạt yếu ớt, trên mặt có những vết sẹo đan xen khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Này... Đây là...?

Ánh mắt Bạch Tử Linh lóe lên tia kinh ngạc, dịch dung!!

Gương mặt này là dịch dung!!!

Đưa tay nhẹ nhàng vuốt những vết sẹo, cảm thấy rất chân thật! Rốt cuộc là ai có thuật dịch dung cao như vậy?? Trước kia khi thực hiện nhiệm vụ nàng cũng phải dịch dung để tránh phiền toái không cần thiết. Từ trước đến giờ nàng rất tin tưởng thuật dịch dung của chính mình nhưng không ngờ ở cổ đại này còn có người có thuật dịch dung cao hơn nàng...

Chẳng lẽ là... Mẫu thân Lạc Tuyết?

Chắc hẳn là vậy rồi, mẫu thân Lạc Tuyết là Cung chủ Bạch Vân Cung, có lẽ cũng biết thuật dịch dung??

Nhưng tại sao...? Tại sao mẫu thân lại dịch dung cho 'nàng'? Chẳng lẽ...

Một ý nghĩ đột nhiên xông vào đầu nàng...

Chẳng lẽ gương mặt 'nàng' không thể để người khác nhìn thấy...?

...

Bạch Tử Linh trầm ngâm nhìn gương mặt xấu xí của mình phản chiếu qua gương, tay đưa lên nhẹ vuốt những vết sẹo. Gương mặt này... Rốt cuộc che giấu điều gì?

Suy nghĩ một lúc, nàng cười nhẹ. Hiện tại chưa phải lúc để tìm hiểu bí mật này... Cái gì đến sẽ tự đến...

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời một mảnh đen kịt. Trời chưa sáng? Tốt lắm... Nàng có thể... Đi ngủ a!

Nằm trên giường, trong lòng không ngừng suy nghĩ...

Mặc dù không biết nguyên nhân xuyên qua nhưng ở dị giới này không phải là không tốt, ít ra ở đây nàng không cần bán mạng vì tổ chức!

Ánh mắt đột nhiên loé sáng, đứng rồi! Sau này nàng sẽ sống tự do tự tại, không cần phải chịu sự uy hiếp của tổ chức!!

Đột nhiên nàng cảm thấy... Xuyên qua tựa hồ cũng không tệ!

Trong lúc mơ hồ... Thiếp đi từ lúc nào...

Ngủ một giấc, khi tỉnh lại liền khuynh thiên hạ...

~~~~~

"Tiểu thư... Người tỉnh lại đi, người đừng làm Thanh Nhi lo lắng mà... Hu hu, tiểu thư..."

Trong mơ màng Bạch Tử Linh dường như nghe thấy tiếng khóc của ai đó rất quen thuộc...

"Tiểu thư... Người tỉnh lại đi... Hu..."

Tiếng khóc thê lương khiến Bạch Tử Linh mở đôi mắt buồn ngủ ra, trong mắt một mảnh mơ màng. Tuy nàng là đặc công nhưng tính nàng vốn rất lười, chỉ khi làm nhiệm vụ nàng mới nghiêm túc thôi. Hơn nữa lúc trong mơ màng nàng biết có người đến gần nàng, tuy nhiên nàng đối với người trước mặt không nhận thấy sát khí nên nàng rất yên tâm mà ngủ.

Nàng giương mắt nhìn nữ tử trước mắt, một thân thanh y đơn sơ, gương mặt tuy không phải đại mỹ nhân gì nhưng lại thanh tú đáng yêu, chỉ là gương mặt hiện vẻ mệt mỏi, đôi mắt long lanh nước mắt xuất hiện tia kính ngạc cùng vui sướng nhìn nàng, mái tóc được cột hai bên bằng sợi dây nhỏ màu xanh.

Nữ tử nhìn nàng rung rung nước mắt sau đó ôm chặt nàng khóc lớn: "Ô ô ô... Tiểu thư... Người... Người tỉnh... Tỉnh rồi... Ô~ ô~~~~~!"

Bạch Tử Linh im lặng nhìn nữ tử đang ôm chặt nàng, nữ tử này là Thanh Nhi - nha hoàn từ nhỏ của 'nàng'. Thanh Nhi được mẫu thân Lạc Tuyết cứu sống mang về dạy võ công để bảo vệ 'nàng'. 'Nàng' cùng Thanh Nhi lớn lên từ nhỏ, trong tiềm thức luôn xem Thanh Nhi là tỷ muội mà đối đãi. Nhớ lúc trước vì bảo vệ 'nàng' mà Thanh Nhi bị người khác bắt nạt không dám phản kháng, chỉ đơn giản là vì 'nàng'...

Nữ tử này... Quả thật rất trung thành với 'nàng'...

"Tiểu thư... Người tỉnh rồi... Thật tốt quá... Đúng là phu nhân trên trời có linh..." Không uống công nàng suốt đêm quý ở từ đường... Hẳn là phu nhân trên trời có linh, phù hộ tiểu thư tai qua nạn khỏi. Tiểu thư hiện tại đã tỉnh lại... Thật tốt!!!

Bạch Tử Linh cảm thấy thật bất lực, nữ nhân này... Thật ngốc nghếch. Nàng nhớ trước kia, vì 'nàng' muốn gặp Đỗ Thanh Triệt, Thanh Nhi đã dùng mọi cách, hèn mọn cầu xin nha hoàn của Bạch Phi Nhục để biết Đỗ Thanh Triệt đang ở đâu, về nói cho 'nàng' biết để đến gặp hắn. Lúc đó 'nàng' ngu ngốc không biết rằng, bên ngoài Thanh Nhi cười để 'nàng' đừng lo lắng, nhưng trong lòng...

“Thanh Nhi... Xin lỗi...”

Thanh Nhi ngạc nhiên bất động, không thể tin nhìn Bạch Từ Linh, tiểu thư... Là làm sao...? Sao lại xin lỗi nàng...

“Tiểu thư... Người đang nói gì vậy? Sao lại xin lỗi Thanh Nhi... Là Thanh Nhi không chăm sóc tốt cho tiểu thư... Là Thanh Nhi có lỗi với người và phu nhân...”

Hôm qua nàng bị Thu Nhi - nha hoàn của tứ tiểu thư lừa ra khỏi phủ, khi về thì biết được tiểu thư nhảy hồ tự tử, lúc đó nàng cảm thấy mọi thứ dường như sụp đổ. Nhưng may mắn là tiểu thư không có chuyện gì... May mắn...

Từ nhỏ nàng được phu nhân cứu sống mang về, không những đối xử tốt với nàng mà còn dạy nàng võ công, xem nàng như con mà đối đãi. Nàng muốn đền ơn phu nhân, chăm sóc thật tốt cho tiểu thư, dùng cả sinh mạng để bảo vệ tiểu thư... Đó là tâm nguyện của phu nhân nhân trước khi mất. Nhưng... Ngày đó... Nếu ngày đó tiểu thư không gặp Đỗ thiếu gia thì tiểu thư đã không chịu khổ như bây giờ... Sau lần gặp gỡ đó, tiểu thư suốt ngày chỉ đi tìm Đỗ thiếu gia khiến nàng không cách nào ngăn cản.

Nàng bắt đầu đã không còn cách nào khác đành phải để tiểu thư đi tìm Đỗ thiếu gia, tìm mọi cách để Đỗ thiếu gia chấp nhận tiểu thư... Nhưng tiểu thư ngốc nghếch của nàng... Dù người làm gì cũng không thể khiến Đỗ thiếu gia quay đầu nhìn lại. Rõ ràng ngay từ đầu... Trong lòng Đỗ thiếu gia vốn không có người... Mặc nàng khuyên can thế nào tiểu thư vẫn không nghe, cứ chạy đi tìm Đỗ thiếu gia. Mọi lần tiểu thư đi tìm Đỗ thiếu gia nàng đều đi theo để bảo vệ an toàn cho tiểu thư, nhưng hôm qua lại bị Thu Nhi ngăn cản, lừa nàng ra khỏi phủ... Khi về thì biết tiểu thư bất tỉnh, hơn nữa hơi thở còn rất yếu.

Lúc đó nàng đã rất sợ hãi... Tuy nàng biết võ công nhưng lại hoàn toàn không biết về y thuật. Hơn nữa nàng chưa từng gặp tình huống như vậy... Nên nàng cũng không biết làm gì, chỉ có thể cầu cứu đại phu nhân, bởi vì lão gia đã vào triều...

Lúc nàng đến cầu đại phu nhân thì đại phu nhân lại không gặp, nàng cảm thấy thật bất lực nhưng vẫn không bỏ cuộc mà đi mời đại phu, nhưng đại phu nào cũng không chịu cứu tiểu thư nên nàng đành cầu cứu lão gia, nàng đợi lão gia lâm triều mà cầu xin.

Nàng quỳ suốt một canh giờ ở trước phòng lão gia nhưng lão gia vẫn không để ý. Nàng không thể làm gì hơn liền đến từ đường cầu xin, cầu phu nhân trên trời có linh hỷ phù hộ tiểu thư...

Không biết bao lâu, khi nàng nhìn thấy vầng sáng ở phía đông thì liền quay lại phòng tiểu thư. Khi nhìn thấy tiểu thư vẫn nằm yên bất động thì nhìn không được mà khóc...

Khóc không bao lâu thì tiểu thư tỉnh dậy...

Bạch Từ Linh thấy Thanh Nhi như vậy thì trong lòng thầm cảm thán, trước kia là ‘nàng’ ngu ngốc... Nhưng bây giờ nàng sẽ không ngu ngốc như vậy. Trong Thừa tướng phủ này chỉ có Thanh Nhi là đối xử tốt với ‘nàng’, nàng cần phải bảo vệ Thanh Nhi...

Thanh Nhi, hiện tại ta sẽ bù đắp cho ngươi... Vì ta nên ngươi mới như vậy... Ta sẽ thay ‘nàng’ đối đãi với ngươi thật tốt!

“Thanh Nhi, không phải lỗi của muội... Là trước kia ta ngu ngốc, không nghe lời muội khuyên... Nhưng Thanh Nhi, hiện tại đã khác. Sau khi trải qua sinh tử ta mới biết được cường cầu không hạnh phúc... Là trước kia ta ngu muội, không hề nhận ra trong lòng hần không có ta... Sau này ta sẽ thay đổi, sẽ không ngu ngốc như vậy!”

Thanh Nhi ngờ người nhìn Bạch Từ Linh, tiểu thư nàng... Trước kia tiểu thư không có nói như vậy... Trước kia tiểu thư chưa bao giờ biết đến ai khác ngoài Đỗ thiếu gia, nhưng hiện tại... Tiểu thư nói sẽ bảo vệ nàng!!! Trong lòng xúc động muốn khóc, tiểu thư trưởng thành thật rồi... Hần là phu nhân trên trời có linh...

“Thanh Nhi, sau này dù có chuyện gì xảy ra thì ta cũng sẽ bảo vệ muội...” Nhất định!!! Ta sẽ không để muội bị bắt nạt, Thanh Nhi.

Thanh Nhi nhanh chóng phục hồi tinh thần, khóe mắt rung rung: “Tiểu thư, người trưởng thành rồi! Thật tốt quá! Đúng là trong họa có phúc, nhất định là do phu nhân trên trời phù hộ tiểu thư!!”

“Đúng vậy, là mẫu thân trên trời có linh. Sau này ta hứa sẽ sống thật tốt, sẽ không khiến cho muội lo lắng nữa!”

Thanh Nhi trong lòng cảm xúc lẫn lộn, tiểu thư tự tử không chết, rốt cuộc sẽ thay đổi thế nào đây?? Là tốt hay xấu còn chưa biết... Nhưng dù tiểu thư thay đổi thì người vẫn mãi là tiểu thư của nàng, là người mà nàng thề suốt đời sẽ bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Giáo Huấn Ngọc Anh (1)

Thời gian thấm thoát trôi qua, hôm nay đã là ngày thứ ba kể từ khi Bạch Từ Linh xuyên qua đến nơi này.

Trong ba ngày này Bạch Tử Linh chưa từng bước ra khỏi viện của nàng, khi muốn dùng bữa thì chỉ có Thanh Nhi đến phòng bếp lấy thức ăn đem vào cho nàng, bởi vậy người trong phủ đều đồn là ‘phế vật’ sau khi tỉnh lại nhưng không dám bước ra ngoài. Mọi người đều cho rằng có lẽ sau khi nhảy hồ nàng tự biết xấu hổ, không dám ra ngoài tìm Đỗ thiếu gia!

Trên đường đi đến Linh Viên, Thanh Nhi nghe những lời này không khỏi buồn bực. Cái gì mà tiểu thư nhà nàng tự biết xấu hổ, không dám bước chân ra ngoài chứ? Rõ ràng là do tiểu thư lười mà...!!!

Nàng thật không hiểu nổi, thật sự tiểu thư đã trưởng thành rồi sao...? Mặc dù không giống trước kia đi tìm Đỗ thiếu gia nhưng tiểu thư hiện tại như một con sâu gạo, suốt ngày chỉ ngủ và ngủ a!

Linh Viên.

Vừa bước vào phòng, Thanh Nhi đã nhìn thấy một nữ tử lười biếng tựa người vào thành giường, ánh mắt chăm chú nhìn vào quyển sách trong tay. Đối với hình ảnh này Thanh Nhi nàng cũng chẳng cảm thấy xa lạ, ba ngày nay ngày nào nàng cũng nhìn thấy tiểu thư như vậy.

“Tiểu thư, mọi người trong phủ đồn là tiểu thư người vì sau khi nhảy hồ tự tử không thành, khi tỉnh dậy liền biết tự mình xấu hổ mà từ bỏ Đỗ thiếu gia...” Giọng nói đầy vẻ bất mãn.

Trong căn phòng nhỏ, ánh mắt thiếu nữ vẫn không rời khỏi quyển sách trên tay, nàng cười nhạt: “Bọn họ nói thì thì mặc kệ họ, đừng quan tâm...”

Nàng tự biết xấu hổ? Chắc, lời này không biết là ai trong phủ tung tin... Nàng từ bỏ Đỗ Thanh Triệt thì sau chứ, vốn nàng đâu đặt hấn vào lòng. Nàng thật không hiểu nổi, chỉ vì ‘lần gặp gỡ’ đó mà tâm của ‘nàng’ liền trao cho hấn ư? Cái này gọi là ‘nhất kiến chung tình’ như trong phim kiếm hiệp sao? Anh hùng cứu mỹ nhân, ách... Về phần ‘nàng’ thì không thể nói là mỹ nhân a!

“Nhưng là...” Bộ dạng muốn nói lại thôi.

Bạch Tử Linh nghiêng đầu nhìn Thanh Nhi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Thanh Nhi, ta nói muội này, người họ nói là ta, không phải muội thì muội bất mãn gì chứ? Với lại... Muội ấy, suốt ngày cứ nhăn nhó thì sẽ mau già lắm đấy!”

“Tiểu thư!!!” Thanh Nhi buồn bực nhìn Bạch Tử Linh, tiểu thư thật là... Bây giờ còn biết trêu chọc nàng nữa, hơn nữa tiểu thư còn vui vẻ hơn trước kia rất nhiều. Hẳn là tiểu thư đã thay đổi, lúc nàng nhắc đến Đỗ thiếu gia thì tiểu thư nàng chỉ cười nhạt!

Bạch Tử Linh buồn cười nhìn Thanh Nhi, cuộc sống ở nơi này của nàng cũng không tệ. Mặc dù Bạch Tử Linh ở Thừa tướng phủ không được sủng ái nhưng dù sao nàng vẫn là Thừa tướng tam tiểu thư, thức ăn mặc dù không phải sơn hào hải vị nhưng cũng là để cho người ăn. Với lại nơi này có Thanh Nhi ở cùng nàng, nàng cũng không cô đơn...

Qua lời Thanh Nhi nàng biết được, nơi này gọi Thành Thiên Quốc – là một trong Tứ Đại Đế Quốc của đại lục.

Tam Đại Đế Quốc còn lại theo thứ tự là Vũ Nguyệt Quốc, Phượng Tề Quốc và Yến Vân Quốc. Sở dĩ gọi ‘Đế Quốc’ là vì trên đại lục trừ Tứ Đại Đế Quốc ra thì còn nhiều quốc gia nhỏ khác.

Nơi này xem ra cũng rất giống với Trung Quốc cổ đại, là một thời đại nam tôn nữ ti.

Bất quá Bạch Tử Linh không quan tâm, điều nàng thấy hứng thú lớn nhất là Phượng Tề Quốc - một quốc gia nữ tôn nam ti. Lần đầu tiên nàng biết được, nữ nhân cổ đại không phải ai cũng cam chịu với quyền hành của nam nhân tựa như vị nữ hoàng của Phượng Tề Quốc này.

Nghe đồn, phụ mẫu nữ hoàng mất sớm, vì còn quá nhỏ nên quyền lực của Phượng Tề sớm rơi vào tay của Nhiếp chính vương. Trên uy danh là một nữ hoàng nhưng ai cũng biết nàng chỉ là một con rối của Nhiếp chính vương, sớm muộn gì Nhiếp chính vương cũng sẽ lên làm vua.

Tuy nhiên, Không ai ngờ được vị nữ hoàng nhỏ tuổi vốn tưởng như an phận thủ thường nhưng thật ra đầy dã tâm và mưu mô đến thế.

Trong một tháng, nàng không những hợp tác cùng Trung Nghĩa vương giành lại quyền lực từ tay Nhiếp chính vương, mà còn ổn định lại dân chúng, trở thành vị nữ hoàng được mọi người yêu mến. Mà khi đó... Nàng chỉ mới 15 tuổi!

Nghe thôi cũng đã đủ kích thích!!! Nàng thật không ngờ ở cổ đại lạc hậu như vậy mà lại có một nữ cường nhân, thật thú vị! Nếu có cơ hội nàng thật sự muốn gặp vị nữ hoàng trong lời đồn đó!

“Tiểu thư, người lại đọc sách gì nữa vậy a?”

Thanh Nhi hiếu kỳ nhìn quyển sách trên tay nàng, bề ngoài nó cũ kỹ, hơn nữa còn có nhiều chỗ bị mọt ăn mất, thật không hiểu quyển sách này có gì mà lại thu hút tiểu thư như thế.

“Một quyển sách... Rất thú vị!”

Bạch Tử Linh cười nhẹ. Quyển sách này nàng tình cờ tìm thấy trong học tử trang điểm, nhìn nó phủ một lớp bụi dày cũng đủ hiểu chủ nhân của thân thể này hoàn toàn không quan tâm đến nó.

Nàng vốn chỉ muốn lấy quyển sách làm trò tiêu khiển, nhưng không nghĩ đến nó lại thú vị đến thế!

Quyển sách này thuộc một loại tâm pháp, ghi lại rất nhiều loại võ công đã thất truyền từ lâu.

Mặc dù là đặc công, nhưng không có nghĩa là nàng không có hứng thú với các môn phái võ thuật.

Trước kia nàng cũng có nghiên cứu xem thử những loại võ công, nhưng dù sao hiện đại vẫn là hiện đại. Thời đó thì ai còn biết võ công nữa chứ. Hiện tại xuyên qua, xem ra thật đúng là may mắn. May mắn thì may mắn, nhưng nàng vẫn cảm thấy thất vọng, mặc dù có được quyển sách này nhưng nàng lại hoàn toàn không có nội lực, không thể nào học được!

Chữ viết của nơi này là chữ hán phồn thể, là đặc công những khoá chữ này nàng cũng không phải không biết.

Nhưng điều nàng muốn biết là tại sao ‘nàng’ lại có quyển sách này?! Rốt cuộc thân thể này còn giấu bí mật gì đây chứ?

Thú vị ư?

Dường như sau khi tỉnh lại... Tiểu thư không chỉ thay đổi mà còn nhiều chuyện giấu nàng. Tuy nhiên nàng sẽ không mở miệng hỏi, tiểu thư không muốn nói, nàng sẽ không hỏi.

“Vây... Thanh Nhi đi ra ngoài làm việc, không quấy rầy tiểu thư! Nếu tiểu thư có việc người hãy nói cho Thanh Nhi biết!” Đôi mắt lộ vẻ mệt mỏi nhưng rất nhanh giấu đi.

“Ừm...”

“Cách...”

Sau khi Thanh Nhi rời đi, Bạch Tử Linh mới nhướng mày lên liếc nhìn cánh cửa, dạo này nàng thấy Thanh Nhi hình như có vẻ mệt mỏi? Mặc dù Thanh Nhi có võ công nhưng không qua mắt được nàng. Thanh Nhi đang giấu nàng chuyện gì đó ư?

Nghĩ vậy Bạch Tử Linh liền bước xuống giường, đi đến bên bàn trang điểm rửa mặt sau đó thay y phục.

~~~~~

Phi Vân Các.

“Người nói ba ngày nay Bạch Tử Linh chưa từng bước chân ra khỏi phòng?” Trong căn phòng hoa lệ, một nữ tử thân lục y ngồi tựa vào ghế, tay cầm một đóa hoa hải đường còn đọng vài giọt sương sớm. Nàng ta nhìn chăm vào đóa hải đường, mở miệng hỏi.

“Vâng, người trong phủ đều nói ‘phế vật’ kia tỉnh lại nhưng chưa từng bước ra khỏi phòng!” Bên cạnh nữ tử, một nha hoàn cung kính mở miệng đáp.

“Chẳng phải trước kia bất kể nàng ta có bệnh cũng đi gặp Đỗ Thanh Triệt ư? Sao bây giờ lại không đi?” Ngắm nhìn đóa hải đường trong tay, nữ tử lạnh lùng hỏi.

“Phế vật’ đó tỉnh lại cư nhiên không tìm Đỗ Thanh Triệt? Thật kì lạ... Nếu là trước kia, mặc kệ nàng ta có bệnh nặng cách mấy thì vẫn đi tìm Đỗ Thanh Triệt... Nhưng hiện tại...?”

“Chuyện này... Nô tỳ không biết ạ...” Nha hoàn sợ hãi đáp, mặc dù theo nhị tiểu thư từ nhỏ nhưng nàng nhìn không được mà sợ hãi. Bề ngoài nhị tiểu thư dịu dàng không kém từ tiểu thư nhưng... Thủ đoạn của nhị tiểu thư thật sự khiến người khác sợ hãi...

“Không sao, hiện tại ta không bận tâm đến ‘phế vật’ đó, nàng ta sống hay chết không liên quan đến ta! Người nói xem, hôm nay Cung Thế tử có đến Hội Hoa Viên không?” Nữ tử này đúng là Thừa tướng nhị tiểu thư – Bạch Phi Thúy. Mặc dù không phải tài nữ như muội muội nhưng Bạch Phi Thúy cũng là một mỹ nhân nổi tiếng của Thành Thiên Quốc.

Bạch Phi Thúy cười nhạt, nàng mới không quan tâm đến ‘phế vật’ đó, người nàng muốn gặp hiện tại chính là Cung Thế tử - Cung Lãnh Vân. Trưởng tử của Cung vương gia, kinh thành đệ nhị công tử. Gia tộc Cung vương nhiều đời có công với Thành Thiên Quốc, nên được Hoàng thượng phong vương. Hơn nữa Hiền phi được Hoàng thượng độc sủng lục cung là trưởng nữ của Cung lão vương gia, hiện tại Cung Thế tử đang là phụ tá đắc lực của Hoàng thượng. Nói ra thì, địa vị của Cung gia ở Thành Thiên Quốc là không thể lay chuyển!

Nàng chính là gặp gỡ Cung thế tử một lần đã thâm mến hần, nhưng đáng tiếc hần vốn không muốn tiếp xúc với nữ nhân. Mặc dù vậy nhưng nàng không bỏ cuộc, nàng biết hần thích thi họa, nàng liền cố gắng luyện tập. Hần thích chơi cờ, nàng cũng không ngại cực khổ mà học hỏi. Tuy hần không để ý tới nàng nhưng nàng sẽ làm cho hần đổi ý, nàng thừa nhận nàng có chút ngu ngốc giống với Bạch Tử Linh nhưng hoàn cảnh của nàng và nàng ta không giống nhau. Nàng ta thích Đỗ Thanh Triệt, nhưng Đỗ Thanh Triệt lại thích Bạch Phi Nhược nên nàng ta mới có kết cục như vậy. Còn nàng thì không, mặc dù nàng thích Cung Thế tử nhưng hần chưa bao giờ để ý nữ nhân, trong đó có cả nàng nhưng nàng có tự tin sẽ lay động được hần!

“Nô tỳ nhận được tin, giờ Mùi (13h – 15h) hôm nay Thế tử sẽ đến Hội Hoa Viên để tham gia!”

Bạch Phi Thúy khẽ nhún mày, Hội Hoa Viên mỗi tháng chỉ tổ chức một lần. Đó là nơi dành cho các công tử tiểu thư yêu thi họa mới được vào, hơn nữa người bên trong đều là người không tầm thường, khó mà đắc tội.

Hội Họa Viên mỗi lần tổ chức đều mở ra một cuộc thi đối thơ và vẽ tranh, ai có thể thắng sẽ nhận được phần thưởng vô giá. Hiện tại đã là giờ Ty (9h - 11h) chỉ còn vài canh giờ nữa là đến giờ Mùi, nếu không chuẩn bị nhanh thì sao có thể đến kịp?

“Lập tức chuẩn bị...”

“Vâng...”

~~~~~

Bạch Tử Linh tìm hết Linh Viên nhưng không thấy bóng dáng của Thanh Nhi, nàng khẽ nhíu mày, rốt cuộc là Thanh Nhi đi đâu...?

Theo như trí nhớ của nàng thì trước kia Thanh Nhi rất ít ra ngoài, suốt ngày chỉ ở trong phủ, trừ khi bị sai đi ra ngoài...

Đến ngã rẽ nàng đột nhiên nghe tiếng bước chân ở phía trước đang bước về phía này, nàng khẽ lách mình trốn sau phía gốc cây, chờ cho bước chân đi qua.

Tiếng bước chân ngày càng rõ dần, tiến về phía nàng là hai nha hoàn, trên tay họ đều cầm một mâm thức ăn có khói nghi ngút lan tỏa, hẳn là vừa bước ra từ phòng bếp.

“Ngươi nói xem, tại sao đến bây giờ ‘phế vật’ vẫn không bước ra khỏi phòng?” Một nha hoàn hiểu kì hỏi nha hoàn bên cạnh.

Nha hoàn bên cạnh vẻ mặt hiểu biết trả lời: “Còn không phải tự biết mình không xứng với Đỗ thiếu gia nên nàng ta mới không dám ra ngoài sao!”

Nha hoàn đó không đồng tình nhìn nàng ta: “Không thể nào! ‘Phế vật’ mà biết nghĩ như thế sao? Nếu như vậy trước kia nàng ta đã không đeo bám Đỗ thiếu gia!”

“Ngươi không phải nói là trước kia sao? Có khi ‘phế vật’ đó sau khi tự tự không thành liền đột nhiên nghĩ đến mình không xứng với Đỗ thiếu gia nên nàng ta nhốt mình ở trong phòng để quên đi Đỗ thiếu gia.”

“Ha! Ngươi nói vậy cũng không phải không đúng, nàng ta như vậy làm sao có thể xứng với Đỗ thiếu gia? Có xứng thì cũng chỉ có tứ tiểu thư mới xứng với Đỗ thiếu gia!”

Bạch Tử Linh đứng phía sau cây âm thầm cười lạnh, xem ra trước đây nàng đúng là làm trò cười cho thiên hạ!

“Còn phải nói sao? Tứ tiểu thư của chúng ta là Thành Thiên Quốc ‘Đệ nhất tài nữ’, là một mỹ nhân có một không hai. Đỗ thiếu gia ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô song, hai người họ đứng cùng một chỗ chính là một đôi tuyệt phối! ‘Phế vật’ Bạch Tử Linh làm sao có thể chen vào được?”

Hào! Hai người họ đúng là một đôi tuyệt phối, cận bã nam cùng cận bã nữ!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giáo Huấn Ngọc Anh (2)

Bạch Tử Linh trong lòng thầm khinh bỉ Đỗ Thanh Triệt cùng Bạch Phi Nhục.

Theo như trong trí nhớ của ‘nàng’ thì mỗi lần nàng đi tìm Đỗ Thanh Triệt đều do được nha hoàn của Bạch Phi Nhục thông báo. Và cứ mỗi lần như vậy, ‘nàng’ không chỉ khiến Đỗ Thanh Triệt tức giận, còn khiến Bạch Phi Nhục phải khóc.

Nếu là Bạch Tử Linh trước kia hẳn là sẽ không nghĩ nhiều như vậy nhưng hiện tại thì khác... Nàng thật không biết trước kia chỉ là tình cờ hay tất cả điều là do Bạch Phi Nhục sắp xếp? Nếu là do Bạch Phi Nhục sắp xếp thì liệu Bạch Phi Nhục có thật sự ngây thơ yếu đuối như vẻ ngoài?

“Đúng vậy, thật hâm mộ tứ tiểu thư, nếu ta cũng gặp được người như Đỗ thiếu gia thì làm thiếp ta cũng chịu!”

Nha hoàn bên cạnh bĩu môi: “Ngươi đừng có mơ mộng, chúng ta làm sao có thể so với tứ tiểu thư?”

Nha hoàn lộ vẻ bất mãn: “Ta chỉ nói thôi mà!”

Lúc này có một nha hoàn tiến lại chỗ hai người, nha hoàn đó nhanh chóng mở miệng hỏi: “Hai người các ngươi là đang nói gì? Nói cho ta biết với a!”

“Ngươi thật nhiều chuyện, chúng ta có nói gì đâu?”

Hai nha hoàn liếc mắt nhìn nhau, nha hoàn này là người rất nhiều chuyện. Dường như trong phủ có tin tức gì thì nàng ta là người đầu tiên biết được. Dù sao thì cái miệng hại cái thân, ít nói thì tốt hơn.

Nha hoàn đó lộ vẻ thần bí: “Được rồi, không nói chuyện này. Ngươi nghe tin gì chưa?”

“Tin gì?” Hai nha hoàn đồng thanh mở miệng.

“Ha ha, ta biết chắc chắn các ngươi không biết mà!”

“Tin gì mau nói!” Nha hoàn lộ vẻ sốt ruột.

“Chính là a, ngươi biết Thanh Nhi chứ?”

“Biết a, nàng chính là nha hoàn bên cạnh ‘phế vật’ đó!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nha hoàn bên cạnh phụ họa.

“Nhưng nàng ta thì làm sao?” Nha hoàn khó hiểu.

Bạch Tử Linh vốn đang muốn rời đi tìm Thanh Nhi nhưng khi nghe nha hoàn kia nhắc đến Thanh Nhi thì bước chân chợt dừng lại.

Nàng vốn không có hứng thú với cái đám nha hoàn nhiều chuyện này nhưng nha hoàn kia nhắc đến Thanh Nhi hẳn là nàng ta biết Thanh Nhi đang ở đâu. Nhìn bộ dạng thần thần bí bí của nàng ta nàng âm thầm buồn bực. Rốt cuộc Thanh Nhi xảy ra chuyện gì?

“Làm sao a? Chính là nàng ta ấy, cư nhiên dám trộm thức ăn của phu nhân! Hiện tại nàng ta đang bị Ngọc Anh - nha hoàn của Đại phu nhân xử phạt ở phòng bếp đấy!”

“Cái gì?! Nàng ta to gan như vậy?!”

“Thật không thể tin được, theo ta được biết thì nàng ta rất yếu đuối cơ mà?”

“Đúng đó, ngươi không nói dối chứ?!”

“Hừ! Các ngươi không tin thì đến phòng bếp xem đi, xem ta có nói dối không!”

“Mau đi, mau đi!”

“...”

“...”

Bạch Tử Linh nhẹ nhàng bước ra từ sau cây, ánh mắt nàng lạnh lùng như băng, không khí xung quanh nàng dần thay đổi.

Thanh Nhi trộm thức ăn của Đại phu nhân? Hiện đang bị xử phạt?! Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra? Tại sao Thanh Nhi lại trộm thức ăn?!

Chẳng lẽ... Ánh mắt nàng lóe lên tia sáng khác thường, nàng vội bước nhanh về phía trước.

Phòng bếp.

Xung quanh phòng bếp, người đông như kiến, mọi người xếp thành một cái vòng tròn, ánh mắt đều dõi theo vào trung tâm vòng tròn, dường như nơi đó có gì rất đáng chú ý.

“Này, thật không ngờ nàng ta to gan như thế...”

“Đúng vậy, thật không thể tin được...”

“Ngươi nói thử xem, có phải nàng ta trộm thức ăn của phu nhân cho ‘phế vật’ hay không...?”

“Thiên a! Không phải chứ? Nàng ta thật sự trung thành vậy ư?!”

“Chứ gì nữa...”

Xung quanh không ngừng phát ra tiếng xì xào to nhỏ, mọi người không ngừng chỉ chỗ vào trung tâm vòng tròn.

Ở trung tâm vòng, có một nữ tử thân thanh y đang quỳ, gương mặt cúi xuống, nàng bắt khuất cần môi, mặc cho mọi người chỉ chỗ nàng chỉ cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt áo, tay nàng đều hiện rõ những lần đỏ do roi quất.

“Thanh Nhi, ta nói cho ngươi biết, ngươi có phải lấy trộm thức ăn cho ‘phế vật’ hay không?”

Phấn y nữ tử ngồi trên ghế, đối diện với nữ tử đang quỳ. Ánh mắt cao ngạo nhìn nữ tử đang quỳ, nàng lạnh lùng cất tiếng. Hừ! Nha hoàn này thật to gan, bị nàng đánh mấy roi vậy mà vẫn cứng đầu không chịu nói. Nàng ta trung thành với ‘phế vật’ đó đến vậy sao?! Hay lắm, nếu nàng ta muốn chết thì nàng ngại gì không giúp nàng ta!

“Ta không có!”

Nàng không biết chuyện gì xảy ra, nàng chỉ tình cờ đi ngang qua nhà bếp, không nghĩ tới lại bị vu oan là trộm thức ăn của Đại phu nhân.

Mặc dù nàng giải thích rất nhiều lần nhưng bọn họ vẫn không tin, thậm chí còn dùng roi quất nàng!

Nàng thật sự muốn phản kháng... Nhưng nghĩ đến tiểu thư... Nàng lại bất lực không dám làm gì.

“Thanh Nhi, ngươi thật đáng khen, trung thành với chủ tử của mình như vậy...”

Thanh Nhi nghe vậy bèn ngước mặt lên nhìn phấn y nữ tử, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu.

Phấn y nữ tử này chính là Ngọc Anh - nha hoàn của Đại phu nhân, nàng ta thường ý mình là nha hoàn của phu nhân mà đi bắt nạt người khác. Trước kia nàng ta còn hay bắt nạt tiểu thư, tiểu thư vẫn im lặng không nói nên nàng cũng không thể làm gì hơn. Bây giờ lại để nàng ta nắm điểm yếu của nàng, với lại nàng và nàng ta rất không hòa thuận.

Tất nhiên rồi, một người là nha hoàn của Đại phu nhân, một kẻ là nha hoàn của Nhị phu nhân. Đại phu nhân từ trước đến giờ đều thấy Nhị phu nhân như cái gai trong mắt, kể khi Nhị phu nhân đã mất mà Đại phu nhân vẫn cho người đàn áp cốt nhục do Nhị phu nhân sinh ra. Nói xem, bọn họ liệu có hòa thuận được không?! Hiện tại lại bị nàng ta vu oan là trộm thức ăn, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng!

“Thanh Nhi à Thanh Nhi, ngươi sao lại vì bảo vệ ‘phế vật’ mà lại phải chịu khổ như thế này...? Ngươi a... Thật không hiểu nổi, ‘phế vật’ đó đúng là tốt số, bị Đỗ thiếu gia từ chối mà vẫn có một nha hoàn trung thành với mình...” Ngọc Anh bước đến gần Thanh Nhi, tay nâng cằm Thanh Nhi lên để đối diện với nàng ta. Nàng ta nở nụ cười nhẹ nhàng khiến cho mọi người đều nghĩ rằng nàng ta là một nha hoàn lương thiện, nghĩ về lợi ích của Thanh Nhi nhưng lời nói có bao nhiêu thâm chọc!

Trên dưới Hữu Thừa tướng phủ ai chẳng biết Ngọc Anh thật ra là người giả nhân giả nghĩa. Trước mặt người có địa vị cao hơn mình, nàng ta liền a dua nịnh nọt.

Còn trước mặt đám nha hoàn mà nàng ta cho là thấp kém liền khác hẳn, bộ dáng kiêu ngạo như không tước thật khiến người khác chán ghét!!! Nhưng mọi người trong phủ đều sợ hãi nàng ta, ai bao nàng ta có hậu đãi vững chắc như vậy chứ?

Thanh Nhi tức giận nhìn chằm chằm Ngọc Anh, ánh mắt nàng như muốn thiêu đốt Ngọc Anh.

Ngọc Anh bị nàng nhìn càng tức giận, mở miệng toàn nói lời cay độc.

“Hừ, ngươi trừng cái gì? Thanh Nhi a Thanh Nhi, ta đây nói cho người biết, tiểu thư ‘phế vật’ của ngươi ấy... Thật không biết xấu hổ, làm mất mặt Hữu Thừa tướng phủ chúng ta... Nàng ta...”

“Phịch!”

Thanh Nhi tức giận đứng phắt dậy, đẩy Ngọc Anh ra, lạnh lùng nói: “Ngọc Anh, ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn nói ta cái gì cũng được nhưng ta không cho phép ngươi nói tiểu thư ta như vậy!!!”

Nàng vốn muốn nhịn để cho qua chuyện, nhưng không nghĩ tới Ngọc Anh cư nhiên không chịu buông tha. Mở miệng ra là nhục mạ tiểu thư nàng...

“Ngươi...” Ngọc Anh không ngờ Thanh Nhi lại phản kháng. Lúc không đề phòng liền bị đẩy ngã khiến cả người đau đớn, nàng ta được nha hoàn bên cạnh đỡ đứng lên.

Mặc dù Thanh Nhi không dùng quá nhiều sức nhưng nàng là người luyện võ, đối với Ngọc Anh suốt ngày kiêu căng phách lối không biết chút gì về võ công thì đúng là rất đau!

“Thanh Nhi, ngươi giỏi lắm!!!” Sau khi được đỡ đứng lên, Ngọc Anh đẩy nha hoàn đang đỡ nàng ra, nàng ta bước đến trước mặt Thanh Nhi, ánh mắt đầy tức giận nhìn chằm chằm Thanh Nhi như muốn ăn tươi nuốt sống.

Thanh Nhi khẽ mím môi, không phải nàng sợ nàng ta mà là nàng kiêng kỵ nàng ta. Nàng ta là người của Đại phu nhân, Đại phu nhân vốn không vừa mắt tiểu thư... Nếu nàng ta nói với Đại phu nhân thì hẳn tiểu thư sẽ bị nàng liên lụy!

“Hừ, Thanh Nhi, về mặt của ngươi là sao? Không phải ngươi đẩy ta ư?! Bày ra cái vẻ mặt này để cho ai coi hả!!!”

Giọng nói của Ngọc Anh đầy chanh chua, trong lòng cực kì chán ghét Thanh Nhi.

Thanh Nhi lạnh lùng nhìn Ngọc Anh, ánh mắt nàng lộ vẻ bất khuất khiến Ngọc Anh tức giận, gờ tay tát lên định má nàng.

“Chát!” Một tiếng vang dội cả phòng bếp, mọi người đều nín thở nhìn cảnh trước mắt. Chỉ thấy tay Ngọc Anh vẫn đang giơ ra, nhưng mặt Thanh Nhi vẫn vền vền không thấy dấu tay. Trái lại mặt Ngọc Anh, nắm bàn tay in trên mặt nàng ta, gương mặt nàng ta vì thế mà sưng lên, ửng đỏ.

Ngọc Anh chỉ cảm thấy đầu óc nàng ta như quay cuồng, bên má trái đau rất. Nàng ta đưa tay ôm lấy má trái của chính mình, trừng mắt nhìn về phía trước, sau đó nàng ta bỗng kinh ngạc trở mắt nhìn.

Một thân tử y cũ kĩ, chất liệu vải thô sơ, nhìn ngay là biết không quý giá gì, thân thể mảnh mai, mái tóc được cố định bởi một cây trâm gỗ đơn sơ, làn da trắng nhợt, gương mặt xấu xí khiến người khác chán ghét.

Nhưng... Khí chất xuất trần, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, nếu không phải vì gương mặt xấu xí thì nữ tử này sẽ khiến cho người khác phải điên đảo. Mà nữ tử này... Lại chính là ‘phế vật’ Bạch Từ Linh!!!

Thanh Nhi đưa tay ôm, vốn nghĩ đau đớn sẽ đến rất nhanh nhưng... Nàng hoàn toàn không cảm nhận được. Nhẹ nhàng mở mắt ra, không thể tin được nhìn bóng dáng trước mắt. Một thân tử y đơn sơ ôm lấy thân hình gầy gò ốm yếu, mái tóc dài bay trong gió, nhìn bóng lưng thôi cũng khiến cho người khác cảm thấy xuất trần.

“Người của ta, không phải một kẻ như ngươi muốn đánh là đánh!” Giọng nói lạnh lùng vang lên, ánh mắt Bạch Từ Linh đầy sát khí nhìn Ngọc Anh.

Sau khi biết tin Thanh Nhi bị xử phạt nàng liền lập tức đến phòng bếp, nàng dựa vào trí nhớ của chính mình để tìm đường đến. Trên đường đi, mọi người dường như đều bị thu hút bởi việc đang diễn ra ở phòng bếp nên tất cả đều đến phòng bếp, cũng không khó để tìm đến nơi này, chỉ cần đi theo đám người đó.

Vừa đến nơi nàng đã thấy phản y nữ tử muốn đánh Thanh Nhi, nàng liền không do dự mà xông vào cho nữ tử đó một bạt tay. Người của Bạch Từ Linh nàng, không phải muốn đánh là đánh được!!!

Mặc dù không ở cùng Thanh Nhi quá lâu, nhưng trực giác cho nàng biết Thanh Nhi có thể tin tưởng. Hơn nữa trước kia không ít lần Thanh Nhi bảo vệ nàng, hiện tại nàng phải bảo vệ Thanh Nhi, nàng đã hứa với ‘nàng’.

Hơn nữa... Chuyện ngày hôm nay, đều là do nàng mà ra. Dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết Thanh Nhi bị người khác hãm hại, mà nếu không phải nàng nhu nhược yếu đuối thì Thanh Nhi làm sao có thể bị bắt nạt.

Giọng nói của Bạch Từ Linh khiến Ngọc Anh giật mình choàng tỉnh, nàng ta hơi run rẩy nhìn Bạch Từ Linh. Dường như không thể tin được hành động và lời nói của Bạch Từ Linh, nàng ta khẽ nhủ mảy may suy tư.

Tại sao hôm nay ‘phế vật’ này lại dám ăn nói như vậy với nàng ta? Còn dám đánh nàng ta nữa? Hơn nữa ánh mắt của ‘phế vật’... Khiến cho người khác sợ hãi!

Nhưng vậy thì sao chứ? Nàng ta bắt quả chỉ là một ‘phế vật’, hẳn là quá kích động nên nàng ta mới dám ra tay đánh nàng?! Dù thế nào thì nàng cũng sẽ nói lại với phu nhân để xem phu nhân trừng phạt nàng ta như thế nào!

Nghĩ vậy, Ngọc Anh cố gắng áp chế nỗi sợ hãi xuống, nàng ta ngưỡng mặt kiêu ngạo nhìn Bạch Từ Linh, mạnh mẽ nói: “Hừ, ngươi bắt quả cũng chỉ là một ‘phế vật’ mà dám ra tay đánh ta? Thật không biết sống chết! Hữu Thừa tướng có một tiểu thư như ngươi thật là một sự sỉ nhục, mẫu thân ngươi xuất thân thấp hèn mới có thể đẻ ra hạng ‘phế vật’ như ngươi...”

“Chát!”

“Phịch!”

Cùng với tiếng tát tay, một tiếng như có đồ ngã xuống đất đồng thời vang lên.

Mọi người kinh ngạc nhìn một màn này, ‘phế vật’ chỉ vung tay tát Ngọc Anh một cái mà nàng ta đã văng ra xa?! Đây là ‘phế vật’ ư?! Là ‘phế vật’ yếu đuối nhu nhược ư?! Thật không thể tin được! ‘Phế vật’ dám đánh người? Hơn nữa người đó còn là Ngọc Anh - nha hoàn của Đại phu nhân!!! Lão Thiên a, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?

Thanh Nhi há to mồm đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà, ôi, nàng là đang nằm mơ ư? Tiểu thư nàng...

Ngọc Anh dường như cảm thấy cả người đau ê ẩm, nàng ta không tài nào đứng dậy được, nhưng lúc này lại không có ai đến đỡ nàng ta bởi vì họ đều bị hành động của Bạch Từ Linh làm cho kinh ngạc. Máu chảy từ khóe miệng xuống khiến nàng ta sợ hãi nói không nên lời, trong lòng nàng ta giờ phút này thâm sinh ra một nỗi sợ hãi đối với Bạch Từ Linh. Ánh mắt nàng ta tràn ngập sợ hãi, tựa như con thỏ nhỏ bất lực trước mắt thợ săn.

“Ta ghét nhất hạng người cứ mở miệng ra là thích sỉ nhục người khác, ngươi biết không... Gương mặt của ngươi nhìn rất xinh đẹp... Nếu ngươi còn nói nữa, ta không dám đảm bảo rằng gương mặt xinh đẹp của ngươi liệu có...”

Bạch Từ Linh lạnh lùng lên tiếng, nàng giơ tay khẽ vén lọn tóc, động tác vô cùng tự nhiên khiến người khác không thể tin được hành động vừa rồi của nàng.

Trừng phạt nàng ta như vậy còn nhẹ, nàng ta không chỉ bắt nạt Thanh Nhi, sỉ nhục mẫu thân Lạc Tuyết, hơn nữa trước kia nàng ta vẫn hay gây khó dễ cho nàng! Bất qua chưa phải lúc để giết nàng ta, hiện tại nếu giết nàng ta thì hẳn Viên Minh Hân sẽ không bỏ qua cho nàng. Với thế lực của nàng hiện tại

không thể chống lại Viên Minh Hân được.

Nàng cần chút thời gian xây dựng thể lực cho chính mình, đến lúc đó không cần phải kiêng kỵ bất kì kẻ nào!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ăn Cướp Trắng Trợn

“Tiểu thư...”

Thanh Nhi khẽ lên tiếng đánh vỡ bầu không khí nặng nề. Nàng liếc mắt nhìn những người xung quanh, chỉ thấy ánh mắt bọn họ kinh ngạc, nghi ngờ, còn có khiếp sợ.

Hắn là bọn họ không thể tin được những gì mình đã thấy?! Nói thật thì nàng cũng không thể tin được, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, thật khiến người khác khó mà tin được!

Bạch Tử Linh khẽ ngược mặt lên nhìn Thanh Nhi, ánh mắt khiến Thanh Nhi cũng phải rùng mình. Tiểu thư là đang giận nàng? Giận nàng đã trộm thức ăn...? Chẳng lẽ tiểu thư cũng không tin nàng ư?

“Tiểu thư...” Là Thanh Nhi sai rồi, người đừng giận Thanh Nhi có được không...?

Chưa đợi Thanh Nhi kịp nói, Bạch Tử Linh đã lạnh lùng lên tiếng: “Chuyện hôm nay, các người tốt nhất nên nhớ cho kĩ... Nếu như ta biết được Thanh Nhi còn bị bắt nạt lần nữa...”

“Rắc rắc...”

Những người xung quanh ánh mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm chiếc ghế vừa gãy, không biết từ lúc nào mà chân Bạch Tử Linh đã đặt lên ghế, một phút trước cái ghế gỗ vẫn còn nguyên vẹn nhưng hiện tại lại bị gãy, chân ghế mất khiến chiếc ghế không trụ được mà ngã xuống.

Này...?

Phốt ơ ánh mắt kinh hoàng của những nha hoàn cùng gã sai vặt, Bạch Tử Linh xoay người kéo Thanh Nhi rời đi.

Trên đường hướng ra cửa phủ không thấy một bóng người, hẳn là chuyện vừa nãy đã thu hút không ít ánh mắt nên bọn họ hiện tại đều ở nơi đó.

“Tiểu thư...” Định mở miệng lên tiếng nhưng lại bị Bạch tử Linh ngắt lời.

“Ta không trách muội, Thanh Nhi ta biết muội vì ta nên bị như vậy... Ta tin tưởng muội!” Đúng vậy, là nàng có lỗi với Thanh Nhi! Để Thanh Nhi bảo vệ thì đặc công như nàng còn mặt mũi nào để gặp người khác đây?!

“Tiểu thư... Là Thanh Nhi không thể chăm sóc người, không phải lỗi của người đầu tiểu thư... Là...”

“Thanh Nhi, không cần nói nữa. Ta hiểu mà!”

Quan tâm có rất nhiều loại, không phải chỉ nói và hành động là được, đôi khi nhẫn nhịn cùng tin tưởng cũng là một loại quan tâm.

“Tiểu thư...”

“Được rồi, bỏ qua chuyện này đi, ta hiểu... Muội đừng để trong lòng nữa.”

“Tiểu thư... Người không giận thật sao?” Thanh Nhi ngập ngừng nói.

“Không!” Tại sao nàng lại giận được chứ? Mặc dù không biết cuộc sống trước kia của thân thể này như thế nào nhưng hiện tại nàng rất rõ ràng.

Là một tiểu thư thất sủng, không có phụ mẫu bảo vệ, lại bị nha hoàn bắt nạt không dám làm gì... Quả thật, cuộc sống như vậy khiến không ít người cảm thấy tuyệt vọng.

Nàng làm sao có tư cách giận Thanh Nhi đây? Là tiểu thư lại không thể bảo vệ được nha hoàn của bản thân, hơn nữa còn để Thanh Nhi vì nàng mà không để ý chăm sóc bản thân...

Nhìn tiểu thư suy nghĩ ngẩn ngơ, Thanh Nhi khẽ gọi: “Tiểu thư...”

“Thanh Nhi, ta có tiền riêng không?” Im lặng một lúc, Bạch Tử Linh mới lên tiếng hỏi.

Mấy ngày nay chỉ ở trong viện của chính mình khiến nàng muốn thử xem bên ngoài thế nào. Dù sao đây cũng là cổ đại, một chuyến du hành vượt thời gian như vậy, tại sao lại không đi xem thử cổ đại như thế nào chứ? Nhưng chính là... Lần đầu tiên đến cổ đại thứ quan trọng nhất là tiền a!! Nếu không có tiền thì sau này nàng làm sao sống đây?! Hơn nữa nàng còn muốn xây dựng lực lượng ở cổ đại.

“Sao người lại hỏi chuyện này...?”

Thanh Nhi đi phía sau lộ vẻ ngập ngừng, tại sao tiểu thư đột nhiên lại nhắc đến tiền?

Bạch Tử Linh quay người lại nhìn Thanh Nhi, dường như nhìn thấu ý nghĩ của Thanh Nhi, nàng mở miệng nói: “Ta hiện tại cần tiền!”

Thanh Nhi cắn môi, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Không còn?!” Tuy là hỏi nhưng lại khẳng định.

Nàng vốn nghĩ thân thể này tuy thất sủng nhưng dù thế nào vẫn là Thừa tướng tam tiểu thư, thức ăn cùng y phục thì không nói, nhưng chẳng lẽ bổng lộc hàng tháng đều không có ư?!

Chỉ sợ không phải không có mà là...

“Vâng...”

“Tại sao?”

“Bởi vì... Khi Thu Nhi - nha hoàn của tứ tiểu thư nói tung tích của Đỗ thiếu gia cho tiểu thư biết, tiểu thư liền... Có vài lạng bạc liền đưa cho nàng ta... Vài món trang sức của phu nhân cũng bị... Cũng bị nàng ta lấy đi!”

Giọng nói của Thanh Nhi thấp dần, sau đó biến mất.

Bạch Tử Linh trầm ngâm, nàng không ngờ lại xảy ra chuyện này. Dường như trong trí nhớ thật sự có chuyện như vậy...

Bất quá không sao, rất nhanh nàng sẽ lấy lại tất cả nàng đã mất. Những thứ thuộc về nàng, nàng sẽ lấy lại từng thứ một!

“Muội có tiền không...?” Mặc dù mượn tiền Thanh Nhi là một việc rất mất mặt nhưng tình huống này... Nàng không thể làm gì hơn được!

“Vâng, nhưng không nhiều lắm...”

Mặc dù cuộc sống tại Thừa tướng phủ không tốt lắm, nhưng dù sao nàng vẫn là nha hoàn, Thừa tướng phủ vẫn trả lương cho nàng, dù không nhiều lắm..

“Có bao nhiêu cứ lấy ra hết!”

Nhìn bộ dạng của tiểu thư khiến Thanh Nhi không khỏi liên tưởng đến cường đạo. Bộ dạng lấy tiền của người khác mà mặt không biểu hiện cảm xúc gì!

“Tiểu thư...” Ánh mắt Thanh Nhi long lanh nhìn chằm chằm Bạch Tử Linh, tựa như con thỏ nhỏ bị bắt nạt...

“Muội mau đưa ra a!” Bạch Tử Linh bĩu môi, nàng có làm gì mà Thanh Nhi nhìn nàng như vậy chứ. Oan ức nha!

Thanh Nhi tiếc đứt gan đứt ruột lấy túi tiền đưa cho Bạch Tử Linh, đây là tiền công nàng đã dành dụm rất lâu...

Bạch Tử Linh nhận lấy túi tiền, buồn bực nhìn về mặt Thanh Nhi. Nàng chỉ mượn a, Thanh Nhi có cần làm bộ dạng đó không. Người ngoài không biết nhìn vào còn nghĩ nàng là cường đạo, cướp tiền của nha hoàn mình...

“Đây là bao nhiêu?” Nàng không biết về tiền của cổ đại, nhìn túi tiền cũng không biết có thể làm được gì.

“Ba... Ba mươi lượng bạc...” Thanh Nhi nước mắt lưng tròng trả lời, đây là số tiền nàng khó khăn lắm mới dành dụm được, tiểu thư đúng là cường đạo mà!!

Ba mươi lượng bạc?? Cũng không tệ: “Ba mươi lượng bạc có thể là gì?”

“Có lẽ... Dù một gia đình bình thường sống một, hai tháng...?”

“Ồ? Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu cơ?” Thanh Nhi về mặt ngây thơ vô đối nhìn Bạch Tử Linh, chẳng lẽ tiểu thư muốn xuất phủ...?

“Tất nhiên là xuất phủ rồi!” Thanh Nhi hạo ngốc ghéech a, không xuất phủ còn có thể đi đâu a?!

Không phải chứ!!! Chẳng lẽ tiểu thư muốn tìm Đỗ thiếu gia...?!!!

“Tiểu thư...” Nàng vội đuổi theo bóng lưng phía xa, mặc kệ thế nào thì nàng cũng không để tiểu thư phải như ba ngày trước!

Chợ phố cổ đại vô cùng náo nhiệt, trên đường tràn ngập những người qua kẻ lại. Mọi người bày bán vô cùng phong phú...

Sau khi ra khỏi Hữu Thừa Tướng Phủ, Bạch Tử Linh vui vẻ nhìn dáo dác xung quanh. Oa, coi bộ cổ đại rất náo nhiệt nha! Thật hiếm hoi khi được chứng kiến cảnh thật như vậy!

Bạch Tử Linh không phát hiện mình trở thành tiêu điểm của mọi người, vẫn háo hức nhìn dáo dác xung quanh. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy đường phố cổ đại tất nhiên phải nhìn cho đã rồi.

Thanh Nhi đi phía sau không dời mắt nhìn Bạch Tử Linh, bóng lưng tiểu thư thật đẹp a, từ y cùng tóc đen bay trong gió, nhìn thật mộng lung!

Nàng cảm thấy tiểu thư mặc bạch y so với tứ tiểu thư còn xinh đẹp hơn vạn phần, thậm chí ‘Đệ nhất mỹ nữ’ Yến Kinh Hạ Doanh Nhi cũng không thể so với tiểu thư nàng!

Thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, tóc búi đơn giản, trên tóc có cài một chiếc trâm bằng gỗ, mái tóc đen dài lay động trong gió, mặc dù gương mặt xấu xí nhưng lại khiến cho người khác phải ngoái đầu nhìn lại. Trên người nàng mang khí chất xuất trần tao nhã, nhưng lạnh nhạt xa cách, trong mắt long lanh đầy ý cười...

Người qua đường đều liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh, mọi người đều cảm thấy ‘phé vật’ hôm nay đột nhiên trở nên xinh đẹp kì lạ.

Nghe đồn sau khi ‘phé vật’ nhảy hồ tình lại liền thay đổi, nàng ta suốt ngày nhốt mình trong viện, vậy mà hôm nay lại dám bước ra khỏi phủ. Thậm chí còn xinh đẹp động lòng người như vậy... Nếu so ra thì ‘Đệ nhất mỹ nữ’ Hạ Doanh Nhi còn thua nàng ta chứ nói gì tứ tiểu thư Hữu Thừa Tướng!

Bạch Tử Linh nhìn xung quanh đã phát chán, nàng kéo tay Thanh Nhi hỏi: “Thanh Nhi muội có biết sông bạc nào lớn nhất không??”

Thanh Nhi đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, không hề nghe Bạch tử Linh đang gọi. Tiểu thư hẳn là không phát hiện mình hiện tại xinh đẹp như thế nào đâu... Nếu Đỗ thiếu gia nhìn thấy hẳn là Đỗ thiếu gia sẽ hối hận khi chọn tứ tiểu thư!

...

Uy...? Nàng đang nghĩ gì vậy nha? Tiểu thư của nàng không thể ‘lầm đường lối bước’ như trước kia được! Nhưng nếu tiểu thư vẫn còn tình cảm với Đỗ thiếu gia thì phải làm sao nha...? Chuyện này khó nghĩ quá đi...

Nhìn vẻ mặt này của Thanh Nhi Bạch Tử Linh thật sự muốn đánh người, nha đầu này làm sao vậy, suốt ngày không phải ngơ ngác thì cũng ngẩn ngơ?

“Thanh Nhi!!!” Bạch Tử Linh bộc phát. Ánh mắt của những người xung quanh đã khiến nàng phát cáu rồi, hiện tại Thanh Nhi còn ngẩn ngơ!!!

“Tiểu... Tiểu thư?” Thanh Nhi giật mình choàng tỉnh, nhìn bộ dạng của tiểu thư hẳn là đang tức giận a? Ba ngày sống chung Thanh Nhi làm sao không hiểu những biểu hiện của Bạch Tử Linh chứ?!

“Ồ đây sông bạc nào lớn nhất?”

Thanh Nhi khó hiểu: “Tiểu thư, người hỏi sông bạc làm gì?”

“Ngu ngốc!! Tất nhiên là để đến đó rồi!!”

Thanh Nhi có chút xấu hổ, ngượng ngùng hỏi: “Vậy... Người đi sông bạc làm gì nha?” Nơi đó không phải dành cho tiểu thư khuê các nha, ách... Mặc dù tiểu thư không được sủng nhưng dù gì tiểu thư cũng mang họ Bạch a? Sao có thể đến những nơi đó...?

Bạch Tử Linh nhìn Thanh Nhi như kẻ điên, đi sông bạc để làm gì?? Không phải để làm giàu sao?! Cổ nhân không phải muốn làm giàu đều đến sông bạc sao??

Thanh Nhi bị Bạch Tử Linh nhìn đến muốn khóc, tiểu thư nhìn nàng như vậy là ý gì chứ?? Nàng làm gì sai sao??

Thanh Nhi buồn bực mở miệng: “Tiểu thư, sông bạc lớn nhất Yến Kinh là Vân Thiên phường, nghe nói Vân Thiên phường là một trong những sản nghiệp của Đỗ gia. Vân Thiên phường ngày nào cũng làm ăn phát đạt... Nghe nói ở đó có rất nhiều cao thủ đồ thuật, chưa có người nào thắng đi ra...” Thanh Nhi thao thao bất tuyệt, tựa như nàng rất hiểu biết mà nói mãi không ngừng.

Bạch Tử Linh nhũn mảy lên tiếng cắt ngang lời Thanh Nhi: “Chẳng phải muội suốt ngày không ra ngoài ư? Sao lại biết nhiều như vậy...?”

‘Vân Thiên phường?’ Sản nghiệp Đỗ gia? Xem ra Đỗ gia kinh doanh không tệ, như vậy sao có thể không thành ‘Đệ nhất phú thương’ cơ chứ!

Trào húng đang dâng lại bị cắt ngang khiến Thanh Nhi không khỏi buồn bực, nhưng vừa nghe Bạch Tử Linh hỏi vậy thì trung ra bộ dáng rất chi là hiểu biết.

“Tiểu thư, người cũng biết... Bất quá là bản tính trời sinh của nữ nhân! Tuy Thanh Nhi không thường xuyên xuất phủ nhưng thông tin mà mọi người cần biết ở Thành Thiên Quốc Thanh Nhi đều biết nha!”

“...”

“Thanh Nhi, dẫn ta đến Vân Thiên phường.” Vân Thiên phường là sản nghiệp của Đỗ gia, nàng sẽ khiến cho họ phải trả giá a. Xem như là phí bồi thường cho ‘nàng’ đi?

“A? Tiểu thư người muốn...” Thanh Nhi ngó ra, không phải tiểu thư muốn đến đó thật chứ...?

“Nhưng trước khi đến đó chúng ta cần đến một nơi!”

“A...?”

Bên trong căn phòng chữ Thiên trên lầu hai của Phong Nguyệt Lâu.

Nam tử một thân lam y, gương mặt hắc cực kì tuấn tú, bộ dáng phong lưu phóng khoáng, ánh mắt lười biếng chăm chú nhìn đôi chủ tớ Bạch Tử Linh, khéo miệng hắc khế cong lên.

“Gia Luật, nàng thật thú vị, đệ có cảm thấy vậy không?!”

Đối diện với hắc là một hắc y thiếu niên, nhìn hắc không lớn, chừng 13, 14 tuổi, gương mặt còn tuấn mỹ hơn cả lam y nam tử. Nhưng bộ dạng không yêu nghiệt như lam y nam tử, trên người hắc mang một vẻ đẹp trầm lắng, lạnh lùng mà sâu sắc.

Nghe ngũ ca của mình nói vậy Thương Gia Luật chỉ nhìn chăm chú bóng dáng của Bạch Tử Linh, yên lặng không nói.

Hắc không thích nói chuyện, từ nhỏ đến lớn, nếu người nào không hiểu rõ hắc thì còn tưởng rằng hắc bị câm!

Ngay cả phụ hoàng hắc cũng không ngoại lệ, ngoại lệ duy nhất là mẫu phi hắc, nàng là người hắc kính trọng nhất.

Hắc nhớ rất rõ, khi hắc còn nhỏ, phụ hoàng không thương hắc vì hắc không chịu mở miệng nói chuyện. Khi đó chỉ có mẫu phi bên cạnh hắc, nàng dịu dàng dạy dỗ hắc, mặc dù đôi khi hắc làm sai, mẫu phi cũng chỉ la mắng hắc mấy câu, không giống như Thục phi, ngũ ca của hắc làm sai liền bị phạt nặng.

Quan hệ giữa Thục phi và mẫu phi hắc rất tốt, nghe nói hai người lớn lên cùng nhau, tình cảm như tỷ muội, nhưng cũng vì vậy mà tiền cung cùng lúc...

Bởi vì hai người quan hệ rất tốt nên hắc cùng ngũ ca tình cảm cũng không tệ. Ngũ ca hắc nhìn tương như phong lưu phóng khoáng nhưng thực tế không phải như vậy, mỗi con người lớn lên trong hoàng tộc đều có một chiếc mặt nạ của riêng mình. Càng thích thể hiện thì sẽ rước họa vào thân!

Lúc này một hắc y nhân xuất hiện, hắc cung kính quỳ gối với lam y nam tử.

“Nhị vị hoàng tử, Thục phi nương nương cùng Nhu phi nương nương đang tìm kiếm hai vị. Khi biết được hai vị ra khỏi cung, Thục phi nương nương rất tức giận, bảo trong một canh giờ hai vị không trở về... Nương nương liền đi gặp Thái hậu...”

“Không nghĩ mẫu phi cư nhiên phát hiện nhanh như vậy... Gia Luật, chúng ta trở về thôi!”

Tâm tình hắc hôm nay rất tốt, không nghĩ đến ra khỏi cung liền gặp một chuyện thú vị như vậy!

Nàng chính là Bạch Tử Linh - ‘phế vật’ trong lời đồn ư? Ha ha, thật không thể tin được, rốt cuộc bọn người ngu ngốc đó dựa vào đâu lại nói nàng là ‘phế vật’? Thật ngu xuẩn!!!

Thương Gia Luật trầm mặt không nói, chỉ xoay người biến mất khiến lam y nam tử phải thờ dài.

Tiểu tử này vẫn như vậy, không muốn nói chuyện với bất kì ai ngoài Nhu phi. Thậm chí muội muội thân sinh hắc cũng quan tâm. Dường như đối với hắc, mẫu phi mới là quan trọng nhất.

~~~~~

Bạch Tử Linh đi đến một tiệm quần áo nhỏ.

Vừa bước vào đã thấy gương mặt tươi cười đón khách của một vị đại nương.

Đại nương vốn vui vẻ vì rốt cuộc đã có khách, nhưng khi biết người đến là ai liền xụ mặt, gương mặt tươi cười nháy mắt trở nên cực kì khó coi.

Bạch Tử Linh không quan tâm đến đại nương, nàng bước vào tiệm tự nhiên lựa chọn y phục.

“Tiểu thư... Người định mua y phục sao?”

Thanh Nhi bên cạnh vốn đang không biết tiểu thư đưa nàng đi đâu, hoá ra là mua y phục.

Bạch Tử Linh nhếch môi: “Vây muội nói xem... Ta phải mặc những bộ quần áo này ra đường ư?”

Nhìn lại y phục trên người bản thân, sắc mặt Bạch Tử Linh có chút khó coi.

Từ y chất liệu vốn thô sơ, trải qua vài lần giặt giũ đã nhạt màu, thậm chí có chút rách nát.

“Chuyện này...”

Thật ra hằng năm Đại phu nhân đều cho người đưa đến mấy cuộn vải để may áo cho tiểu thư... Nhưng số vải đó lại không được đưa đến Linh Viên. Mặc dù biết nhưng nàng lại không thể làm gì, chỉ có thể lấy y phục cũ sửa chữa lại để mặc.

Những chuyện này nàng chưa từng nói cho tiểu thư, nhưng nàng biết tiểu thư ít nhiều tiểu thư vẫn hiểu.

Bị chủ tớ của Bạch Tử Linh bỏ qua một bên, đại nương tức giận lên tiếng:

“Đây chẳng phải ‘phế vật’ sao? Hôm nay ngươi không đeo theo Đồ thiếu gia mà lại đến đây làm phiền bà lão này...!”

Thanh Nhi bên cạnh im lặng cúi đầu, đây không phải lần đầu tiên nàng ra ngoài cùng tiểu thư, cũng không phải lần đầu tiên nàng bị sỉ nhục như vậy.

Trước kia, khi đi theo tiểu thư đến Đồ gia cũng như vậy. Bọn họ không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác mà buông lời sỉ nhục. Vậy nên dần dần, nàng cũng ít theo tiểu thư đến Đồ phủ, một phần là vì bọn họ không hoan nghênh, một phần là nàng không muốn nghe bọn họ sỉ nhục.

Nhưng cũng vì vậy mà tiểu thư mới nhảy hồ tự tử, nhớ tới chuyện lúc đó, nàng lại không thể tha thứ cho bản thân.

“Tiểu thư...”

“Chúng ta tới mua quần áo, chẳng lẽ ngươi không hoan nghênh?”

Bạch Tử Linh lạnh lẽo nhìn đại nương. Ánh mắt nàng khiến đại nương kinh ngạc, có chút run sợ nhìn Bạch Tử Linh.

Đột nhiên cảm thấy sống lưng hơi lạnh, đại nương ngáp ngừng, dường như ‘phế vật’ hôm nay không giống mọi ngày. Tuy vẫn là bộ đồ rách rưới đó, vẫn gương mặt xấu xí khiến người khác chán ghét nhưng ánh mắt và khí chất lại khác hẳn.

Đại nương sống gần nửa cuộc đời, tất nhiên là người từng trải. Nàng hiển nhiên nhận thấy Bạch Tử Linh hôm nay khác hẳn. Không những trở nên xinh đẹp mà còn khiến người khác cảm thấy áp lực!

“Nương...Ta đã về!”

Đang muốn mở miệng nhỏ nhẹ thì một hồng y nữ tử chạy lao vào. Nàng chạy đến bên người đại nương, bộ dạng nũng nịu khiến Bạch Tử Linh bên cạnh phải chau mày.

“Xi, đây không phải ‘phế vật’ ư? Hôm nay không đeo bám Đồ thiếu gia mà rảnh rỗi đến tiệm nhà ta mua y phục cơ à?”

Phát hiện chủ tớ Bạch Tử Linh đứng bên cạnh, hồng y nữ tử liền châm chọc mở miệng.

Hoá ra nàng ta là con gái của chủ tiệm!

Bạch Tử Linh khẽ nheo mắt, lạnh nhạt nói: “Thanh Nhi, dạo này thời tiết chuyển lạnh à?!”

Bị nhắc đến tên, Thanh Nhi giật mình nhìn tiểu thư nàng, bộ dạng... Có chút ngốc nghếch, ngáp ngừng mở miệng: “Tiểu thư... Hiện tại Thành Thiên Quốc đang là mùa hè...!”

Hồng y nữ tử bên cạnh nghe vậy liền cười to: “Ha ha, ‘phế vật’ đúng là ‘phế vật’, mùa hè và mùa đông cũng không phân biệt được!”

“Vây tại sao nơi này lại nhiều ruồi muỗi như vậy a!”

Thanh Nhi kinh ngạc nhìn nàng, ý của tiểu thư là...

Tiếng cười bỗng im bật, sắc mặt hồng y nữ tử lập tức trở nên khó coi, nàng tức giận trừng mắt nhìn Bạch Tử Linh, hận không thể giết chết Bạch Tử Linh.

“‘Phế vật’ ngươi hôm nay đúng là lạnh mồm lạnh miệng, dám ta nói là ruồi muỗi! Ngươi muốn chết!!!”

Đại nương vốn chỉ nghĩ chỉ cần bán y phục liền đuổi được Bạch Tử Linh nhưng không ngờ nữ nhi nhà mình lại về đúng lúc này, thậm chí còn mở miệng châm chọc nàng!

Đại nương cảm thấy không ổn liền chạy ra ngăn cản nữ nhi nhà mình, ‘phế vật’ hiện tại không giống trước kia. Nàng không dám đắc tội.

“Sắc Sắc a, người đang làm cái gì!”

“Nương! Sao người lại ngăn cản ta!”

Vương Sắc Sắc bị đại nương ngăn cản liền buồn bực mở miệng.

“Sắc Sắc a, người đến dù thế nào thì cũng là khách hàng. Sao người có thể cư xử như vậy!”

Vương Sắc Sắc là con gái của tiệm y phục này, mặc dù nhà nàng ta kinh doanh không lớn nhưng là đứa con gái duy nhất, từ nhỏ nàng ta đã được cưng chiều, đặc biệt là cực kì ngạo mạn.

Vốn nàng ta rất chán ghét Bạch Tử Linh, bởi vì Bạch Tử Linh ngu ngốc, xấu xí, khiến người khác không khỏi chán ghét, hơn nữa nàng lại không biết xấu hổ, suốt ngày đeo bám Đỗ thiếu gia làm trò cười cho thiên hạ!

“Hừ, chúng ta không cần khách hàng như nàng!”

“Này...”

Bạch Tử Linh đứng một bên không nói, chỉ nhếch môi cười lạnh.

Xem ra thân thể này thật khiến người khác chán ghét a? Đi đến đâu liền gây thù đến đó.

Vương Sắc Sắc thấy Bạch Tử Linh nhếch môi cười liền tức giận, không quan tâm đến đại nương ngăn cản, liền bước qua kéo tay Bạch Tử Linh.

“Tiệm của ta không bán y phục cho hạng ‘phế vật’ như người, lập tức cút khỏi đây!”

“Tiểu thư...”

Thanh Nhi bên cạnh lo lắng nhìn tiểu thư nàng.

Bạch Tử Linh nhú mày, ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo. Nàng chán ghét cảm giác bị người khác chạm vào!

Không phải nàng bị bệnh sạch sẽ quá nặng, chỉ đơn giản là nàng không thích người khác chạm vào. Nếu nói về bệnh sạch sẽ, trong tổ đặc công của nàng có một người bị bệnh sạch sẽ... Phải nói là biến thái! Không cho phép bất kì ai chạm vào đồ của mình, thậm chí đồ của mình bị người khác chạm qua nàng ta cũng không dùng lại!!!

Với lại, Bạch Tử Linh vốn không có thiện cảm với người chán ghét mình, tất nhiên nàng lại càng không thích bị chạm vào.

Bạch Tử Linh giật tay ra khỏi cánh tay của Vương Sắc Sắc, lạnh lùng nhìn nàng ta. Cầm lấy cánh tay nàng ta, bóp mạnh.

“Người làm gì... A!!!”

Bất ngờ trước sự phản kháng của Bạch Tử Linh, Vương Sắc Sắc bị con đau từ cánh tay làm giật mình.

“Câm miệng, ta nói cho người biết, ta hiện tại muốn mua y phục, không có tâm tình đùa với người! Nếu không... Tay người đã sớm mất rồi!”

Buông tay Vương Sắc Sắc ra, nàng cười nhạt phũ tay, bộ dạng cực kì nhân nhả.

Vương Sắc Sắc bị lời nói của nàng hù dọa, sau khi được giải thoát liền chạy ra phía sau lưng đại nương, cắn môi không nói.

Đại nương thấy nữ nhi nhà mình bị dạy dỗ lại không dám nói gì, nàng quả nhiên đã đúng. Bạch Tử Linh hôm nay đã không còn như xưa, là ‘phế vật’ dễ dàng bị bắt nạt, may mắn là nữ nhi nhà mình không có việc gì...

Ở bên cạnh thấy tiểu thư nhà mình không những không sao còn khiến người khác bị thương, Thanh Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Bộ dạng của Vương Sắc Sắc khiến Thanh Nhi không khỏi liên tưởng đến Ngọc Anh vừa bị tiểu thư giáo huấn.

Tiểu thư thật sự đã thay đổi! Thanh Nhi dường như đã nhận thức điều này... Nhưng điều nàng không hiểu là... Một con người, liệu có thể thay đổi nhanh chóng đến vậy ư?!

“Tam tiểu thư... Sắc Sắc không có ý chọc giận người, mong người đừng chấp nhất với con bé...”

Đại nương lập tức tươi cười chào đón, nhiệt tình giới thiệu cho người những bộ y phục xinh đẹp, lòng lẫy nhất.

“Tam tiểu thư, không biết có kiểu nào hợp ý người hay không...”

Đại nương cười gượng, so với khóc còn khó coi hơn. Mặc dù không biết làm sao nhưng trong lòng không ngừng muốn đuổi Bạch Tử Linh đi.

Bạch Tử Linh không để ý đến bà, chăm chú nhìn những bộ y phục hoa lệ trước mắt, nàng buồn bực mở miệng.

“Có bộ nào đơn giản một chút không?”

Đơn giản? Đại nương lập tức vào lấy vài bộ quần áo đơn giản, nhưng chất liệu mềm mại, nhìn là biết ngay là không phải những thứ tầm thường.

Vương Sắc Sắc im lặng nhìn hành động của Bạch Tử Linh, ‘phế vật’ hôm nay thật sự rất lạ! Nàng ta không những không nhu nhược yếu đuối mà còn phản kháng trước hành động của nàng!!!

Nghĩ đến đây Vương Sắc Sắc liền cảm giận nhìn Bạch Tử Linh, trên cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến nàng càng thêm oán giận, nhưng lại không thể làm gì.

Có lẽ vì là đặc công nên Bạch Tử Linh đặc biệt ưa thích màu tối, nàng nhìn trúng bộ tử y bằng lụa, tử y mềm mại bóng loáng, khiến người ta càng nhìn càng yêu thích!

“Ta lấy bộ này... Và bộ thanh y kia!”

Đại nương lập tức đi lấy bộ thanh y đưa cho Bạch Tử Linh.

“Thanh Nhi mau đi thay!”

Thanh Nhi kinh ngạc nhìn nàng, tiểu thư đây... Là mua cho nàng ư?

“Tiểu thư...”

“Còn ngây ngốc ở đó làm gì, mau đi thay!”

“Nhưng...”

Vốn đang định nói không cần nhưng bị cái liếc mắt của tiểu thư khiến nàng không khỏi im lặng bước vào phòng thay đồ.

“Tam tiểu thư thật biết chọn...”

Đại nương cười vô cùng giả tạo, biết được Bạch Tử Linh không giống trước kia, dễ dàng bị chọc nên nàng cũng không dám đắc tội.

Bạch Tử Linh trầm ngâm nhìn bà, bộ dạng của bà ta thật khiến cho người khác thấy chán ghét.

“Bao nhiêu tiền?”

Đại nương nghe vậy liền tươi cười ra mặt, nàng mở miệng nói: “Không mắc, hai mươi lượng bạc!”

Còn chưa nói xong đã bị Thanh Nhi vừa thay đồ xong bước ra cướp lời.

“Cái gì...”

Hai mươi lượng bạc? Đây là tiền lương hai năm của nàng đấy! Thật khó tin, mặc dù bộ y phục đó thật sự rất đẹp nhưng Thanh Nhi vẫn cảm thấy tiếc nuối...

Bạch Tử Linh bên cạnh nghe vậy liền nhếch môi, bộ dạng có chút không để ý nói.

“Hai mươi lượng bạc? Đại nương a... Ngươi có tính nhầm không?”

“Này...”

Đại nương lộ vẻ khó xử, hai bộ y phục này quả thật xứng hai mươi lượng bạc. Vải là loại vải cao cấp của Giang Nam, hoa văn lại cực kì tinh xảo, chất liệu lại vô cùng tinh tế. Nhưng nhìn sắc mặt của Bạch Tử Linh, dường như nàng đang chê mắc? Nghĩ vậy đại nương quyết định hạ giá, mong sao nàng ta sớm rời khỏi nơi này!

“Ha ha, xác thực là bà lão này tính nhầm, là mười lượng bạc a tam tiểu thư!”

Giảm một lần liền mười lượng bạc, Thanh Nhi không biết là có nên cười hay không. Nếu là bình thường nàng nhất định sẽ cười to, nhưng hiện tại nàng không thể quyết định...

“Mười lượng bạc? Đại nương, bà xác định chứ?”

Bạch Tử Linh tựa tiểu phi tiểu nhìn đại nương, bộ dạng nàng khiến đại nương phải ngập ngừng.

Ý nàng ta là gì? Muốn nàng hạ giá nữa ư? Chuyện này...

Vương Sắc Sắc thấy Bạch Từ Linh càng ép giả liền tức giận nói.

“Bạch Từ Linh nguoi đừng có quá đáng!

Liếc mắt nhìn Vương Sắc Sắc, nàng lạnh nhạt mở miệng: “Ha! Đại nương này, lúc này con gái bà làm đau tay ta, hay là lấy hai bộ y phục này làm phí bồi thường đi?”

Cái... Cái gì?!!!

Lời vừa nói ra khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thanh Nhi cũng kinh ngạc không kém, này... Tiểu thư nàng thực sự??

Đại nương cùng Vương Sắc Sắc liền thay đổi sắc mặt, rõ ràng nàng ta làm nữ nhi nàng bị thương bây giờ lại nói đòi trắng thay đen, còn bắt nàng bồi thường!!!

“Bạch Từ Linh, nguoi...”

“Chẳng lẽ ta nói không đúng ư? Rõ ràng lúc này nguoi nắm tay ta, trên tay ta bây giờ vẫn còn lằn đỏ đây này!”

“Nguoi... Nguoi...”

Vương Sắc Sắc tức giận nói không nên lời. ‘Phế vật’ này thật sự vô lý! Rõ ràng tay nàng bị nàng ta bóp đến đau như vậy mà nàng ta lại nói nàng làm đau tay nàng ta... Đây rõ ràng là vừa ăn cướp vừa la làng!

Thanh Nhi bên cạnh cũng cực kì xấu hổ, tiểu thư... Nàng không nghĩ đến tiểu thư lại vô sỉ như vậy...

Đại nương tức giận nhưng lại không thể bộc phát, chỉ có thể nghiến răng từng chữ:

“Tam tiểu thư nói đúng... Hai bộ y phục này, xem như là ‘bồi thường thiệt hại’ cho tam tiểu thư!”

Đặc biệt nhấn mạnh từ ‘bồi thường thiệt hại’! Hiện tại nếu không cho qua chuyện này chỉ sợ sau này lại càng dính lấy nhiều rắc rối. Đại nương âm thầm nhìn Bạch Từ Linh, trong lòng có một tia bất an không nói nên lời. Nữ tử này...

“Nương...”

Vương Sắc Sắc không phục nhìn đại nương, nàng vẫn không hiểu tại sao nương lại nhường nhịn nàng ta!

Bạch Từ Linh cười rặng rờ, biết thế nào gọi là ‘ăn cướp trắng trợn’ không? Chính là như thế này a, rõ ràng tất cả đều do nàng làm nhưng bọn họ lại chẳng thể nói gì. Thật sự ghen chết a!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Vân Thiên Phưởng

“Tiểu thư... Người thực sự muốn đến Vân Thiên phưởng ư?” Nàng vốn nghĩ tiểu thư chỉ nói đùa...

Thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, một thân tử y xinh đẹp, trên mặt được che bởi một chiếc khăn che mặt cùng màu, gió thổi khăn che mặt phát phới khiến người ta không khỏi liên tưởng đến gương mặt dưới khăn che. Trên người lại mang khí chất xuất trần tao nhã, nhưng lạnh nhạt xa cách...

Người nào đi ngang cũng nhìn Bạch Từ Linh, có người còn muốn đến gần làm quen nhưng vừa bước lại gần, lại bị Bạch Từ Linh xoay người đi nơi khác. Người đó thấy vậy liền xấu hổ bỏ đi.

Sau khi rời khỏi tiệm y phục, Bạch Từ Linh liền bảo Thanh Nhi dẫn đường đến Vân Thiên phưởng.

“Ta nói đùa với muội bao giờ...”

Tâm trạng nàng hiện tại rất tốt a, không nghĩ đến cổ đại lại thú vị như vậy. Sau này hẳn còn nhiều chuyện vui hơn nữa...

Nghĩ đến đây Bạch Từ Linh không khỏi nhếch môi, nàng còn muốn xây dựng lực lượng của bản thân, kinh doanh ở cổ đại không tệ nhỉ?!

“Nhưng là...” Dù sao người vẫn là tiểu thư khuê các, đến một nơi như vậy... Không ổn lắm a!

Tất nhiên những lời sau Thanh Nhi không ngu ngốc đến nỗi mở miệng nói. Những hành động hôm nay của tiểu thư, Thanh Nhi quả thật không biết mở miệng nói thế nào.

“Thanh Nhi, có phải muội không muốn ta đến đó không?”

Bạch Tử Linh khẽ dừng bước, nàng quay người lại nhìn Thanh Nhi. Ánh mắt nàng khiến Thanh Nhi bối rối cúi đầu.

Trên đường đi Thanh Nhi không ngừng nói, mục đích là ngăn cản nàng đến Vân Thiên phường!

Trong lòng không khỏi thở dài, nàng sao lại không biết Thanh Nhi lo lắng điều gì chứ? Những chuyện trước kia đã là quá khứ, hướng chi... Nàng vốn không phải là ‘nàng’!

“Tiểu thư...” Thanh Nhi cắn môi, nàng thật sự không muốn tiểu thư đến nơi đó.

Một phần là vì tiểu thư dù sao vẫn là tiểu thư khuê các, sao có thể ra vào nơi đó. Một phần còn lại, tất nhiên là do Đỗ thiếu gia... Mặc dù biết nguyên nhân tiểu thư đến nơi đi không phải là vì Đỗ thiếu gia... Nhưng nàng nhìn không được mà sợ hãi...

Nàng sợ rằng nếu tiểu thư gặp lại Đỗ thiếu gia tiểu thư sẽ giống như trước kia, mù quáng theo đuổi Đỗ thiếu gia, rồi lại tổn thương chính mình. Nàng không muốn nhìn thấy tiểu thư như vậy... Tiểu thư hiện tại rất tốt...

“Thanh Nhi, muội thích ta hiện tại hay trước kia hơn...”

Thời gian nàng và Thanh Nhi chung sống không lâu nhưng... Không hiểu sao nàng lại có cảm giác rất thân thiết với Thanh Nhi. Trước kia nàng chưa từng có cảm giác như vậy, nhưng dường như cảm giác này cũng không tệ lắm!

Thanh Nhi không ngờ tiểu thư lại hỏi như vậy, im lặng một lúc mới nói: “Tiểu thư... Mặc kệ là tiểu thư trước kia hay hiện tại đều rất tốt... Chỉ là Thanh Nhi thật sự thích tiểu thư hiện tại... Bởi vì người hiện tại không vì Đỗ thiếu gia mà làm tổn thương chính mình...”

Bạch Tử Linh ngẩn ra, nàng không nghĩ Thanh Nhi lại trả lời như vậy. Vốn nghĩ Thanh Nhi sẽ nói lí do nào đó nhưng không ngờ nàng lại trả lời như vậy...!

Thích nàng hiện tại chỉ vì nàng không vì Đỗ Thanh Triệt mà làm tổn thương bản thân ư?!

Trong lòng có một cảm giác âm áp không nói nên lời. Là đặc công, Bạch Tử Linh chưa bao giờ thể hiện cảm xúc thật của mình, nàng luôn trang bị cho mình một chiếc mặt nạ bởi vì nàng không dám tin một ai.

Nhưng sau khi xuyên qua, nhận thức của nàng dường như đã thay đổi. Mặc dù vẫn đeo mặt nạ như trước nhưng... Nàng không thể lừa dối bản thân là nàng thật sự tin tưởng Thanh Nhi.

Có lẽ vì Thanh Nhi là người đầu tiên nàng gặp khi xuyên qua, là người đầu tiên tốt với nàng khi ở Hữu Thừa tướng phủ, cũng là người duy nhất quan tâm đến nàng!

...

“Muội yên tâm, ta đã nói sẽ không quan tâm hấn thì chính là không quan tâm. Muội không cần suy nghĩ nhiều như vậy...”

Đúng vậy, hiện tại nàng đã khác xưa. Nàng vốn không phải ‘nàng’ thì làm sao mà động tâm với Đỗ Thanh Triệt đây? Hơn nữa... Nàng đến Vân Thiên phường là có mục đích a!

“Tiểu thư...”

“Thanh Nhi, muội có biết vì sao ta đến Vân Thiên phường không?”

“Bởi vì... Tiểu thư cần tiền...”

“Vậy muội có biết tại sao ta cần tiền không?”

“Tại sao ư...?”

Thanh Nhi ngập ngừng nhìn nàng, tại sao tiểu thư lại cần tiền?! Nàng dường như chưa từng hỏi tiểu thư? Tại sao tiểu thư lại muốn kiếm tiền?!

Cuộc sống tại Thừa tướng phủ mặc dù không phải tốt lắm nhưng tiểu thư trước kia cũng không có để ý nhiều lắm. Không nhất thiết phải ra ngoài kiếm tiền!

“Muội biết không... Cuộc sống này thật là vô vị. Trước kia là do ta ngu ngốc, bị người khác bắt nạt lại không dám phản kháng... Lại còn liên lụy đến muội...”

“Tiểu thư...” Không phải như vậy, tiểu thư chưa bao giờ liên lụy đến Thanh Nhi!

“Nhưng hiện tại đã khác, ta không còn như xưa nữa, ta sẽ không chịu đựng nữa. Ta cần tiền bởi vì khi chúng ta có tiền thì chúng ta có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn! Chúng ta sẽ có một cuộc sống tốt hơn... Mọi người hiểu không?”

Đúng vậy, bất luận là thời đại nào thì tiền vẫn là thứ quan trọng nhất. Có tiền thì sẽ có tất cả! Có những người luôn tỏ ra là thanh cao, không phải tiền có thể mua được tất cả. Nhưng chỉ cần có tiền, thì sẽ có tất cả, không phải sao?

Nàng không phải loại người ham tiền, cũng không phải hạng người vì tiền mà bán rẻ người khác! Tiền nàng kiếm từ trước đến nay đều là tự bản thân mình làm nên, chưa bao giờ mượn của người khác... Tất nhiên Thanh Nhi là ngoại lệ. Ai bảo tiền nàng lại bị người khác lấy hết a!

Thanh Nhi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Nàng hiểu, tiểu thư muốn kiếm tiền là vì muốn cuộc sống của bọn họ tốt hơn. Nhưng càng nghĩ Thanh Nhi càng thấy bản thân mình đáng trách, lẽ ra nàng là người phải chăm sóc tiểu thư chứ không phải để tiểu thư kiếm tiền nuôi nàng..

Phu nhân giao phó tiểu thư cho nàng là muốn nàng chăm sóc, bảo vệ tiểu thư nhưng hiện tại...

Bạch Tử Linh thở dài, nha đầu này thật ngốc a! Bất quá không sao, sau này có thể từ từ dạy dỗ.

~~~~~

Bạch Tử Linh nhìn ba chữ như rồng bay phượng múa ‘Vân Thiên phường’. Nét chữ cứng cáp, lại vô cùng ngạo nghễ.

Thanh Nhi thấy tiểu thư nhìn chằm chằm ba chữ Vân Thiên phường thì như nhớ đến gì đó, không khỏi mở miệng: “Tiểu thư... Ba chữ Vân Thiên phường này là do ‘Đệ nhất mưu sĩ’ cũng chính là Dạ Quốc sư của Thành Thiên Quốc chúng ta tự tay viết lên, nghe nói có giá trị liên thành. Bởi vậy Vân Thiên phường được mọi người xưng là ‘Đệ nhất Đố phường’ của Thành Thiên Quốc.”

Bạch Tử Linh trong lòng cảm thán, Thành Thiên Quốc này coi bộ cũng thật nhiều danh hiệu ‘Đệ nhất’! Không biết nàng có cơ hội gặp được những người được xưng danh hiệu ‘Đệ nhất’ này hay không?!

Bạch Tử Linh vén rèm bước vào, sòng bạc gồm ba tầng, bên trong không khí hỗn loạn, tiếng hô rung trời, mọi người không ngừng la hét, chật đến không có đường đi...

Dòng người đi lại lộn xộn, đủ mọi hạng người, thanh âm la hét ồn ào, tiếng xúc xắc không dứt bên tai, âm âm như một cái chợ.

Thanh Nhi đi phía sau Bạch Tử Linh không khỏi sợ hãi. Nàng tuy có một thân võ công nhưng dù sao vẫn là một nữ tử chưa bước đến tuổi cập kê. Hơn nữa trước kia nàng ít ra ngoài, tất nhiên chưa từng thấy nhiều loại người như vậy nên không tránh khỏi sợ hãi, nàng vội vàng kéo tay áo Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh đang đi thì dừng lại, nhìn xuống bàn tay run rẩy đang kéo áo nàng.

Chung sống một thời gian nàng cũng biết rõ tính cách của Thanh Nhi. Nhìn Thanh Nhi cứ như một nha đầu yếu đuối nhưng thật tế lại rất kiên cường.

Nhưng kiên cường đến đâu thì vẫn vậy, xét về mặt nào thì Thanh Nhi vẫn là một thiếu nữ ngây thơ, đối với hoàn cảnh hiện tại hẳn trong lòng cũng sinh ra nỗi sợ hãi.

Bạch Tử Linh nhẹ nắm lấy bàn tay Thanh Nhi, nàng có thể cảm nhận được nó đang run nhè nhẹ.

Thanh Nhi ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn Bạch Tử Linh, trong lòng không khỏi ấm áp. Bàn tay càng nắm chặt tay Bạch Tử Linh.

Bạch Tử Linh kéo Thanh Nhi đến đứng trước một cái bàn, bên cạnh mọi người không ngừng chen lấn, một đại hán cỡi trần đưa tay lắc xúc xắc.

“Àm” một tiếng, đập cái chén lên mặt bàn, cao giọng reo: “Mua tài, mua xiù.”

Mọi người đều đem bạc vút ỏ ỏ “Tài Xiù” trên mặt bàn. Trong chớp mắt trên bàn đã đầy tiền cược, vàng, bạc... Rực rỡ muôn màu.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ vút ba mươi lượng bạc vào ô “Xiù”, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một từ y nữ tử mang khăn che mặt, toàn thân toát ra khí chất xuất trần nhưng lại lạnh nhạt, ở giữa một đám dân cờ bạc vô cùng nổi bật, như tiên nữ từ trong tranh bước ra, nhiều người liếc nhìn nàng với vẻ khinh thường.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi sững sờ nhìn hành động của nàng. Đó là ba mươi lượng bạc đấy, tiểu thư thật sự muốn đặt hết ư?!

Bạch Tử Linh không để ý đến xung quanh, khẽ mở miệng: “Mở!”

Đại hán giật mình phản ứng lại, hô to một tiếng: “Mở!”

Ba một sáu, xiù.

Bốn phía nhất thời ồ lên, người thua thì chửi bậy còn kẻ thắng thì hoan hô liên tiếp.

“Tiểu thư... Tiểu thư... Chúng ta thắng rồi!” Thanh Nhi vui mừng lắc tay Bạch Tử Linh, bộ dạng đáng yêu thu hút ánh mắt của những người xung quanh.

Bạch Tử Linh chỉ nhếch môi không nói, đây... Chỉ là bắt đầu!

Đại hán lại tung chén lên, vơ xúc xắc vào trong đó, rồi nhanh chóng lắc rồi đập xuống bàn, quát: “Mua tài mua xui.”

Bạch Tử Linh đem tất cả bạc đặt vào ô “Tài”.

Lần này Thanh Nhi không lên tiếng ngăn cản, nàng tin tưởng tiểu thư, tin tưởng tiểu thư nhất định sẽ thắng.

Mở chén, một năm sáu, tài.

Đại hán liếc nhìn nàng một cái, lại bắt đầu.

Qua nửa canh giờ, lúc này dân cờ bạc vây quanh Bạch Tử Linh ngày càng nhiều, tất cả đều mở to mắt nín thở nhìn.

“Àm!” Đại hán lại hung hăng đập chén lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mua tài mua xui!”

Bạch Tử Linh vẻ mặt lạnh nhạt đem đồng bạc như núi trước người đổ lên “Xui”, trong giây lát mọi người thở ra một hơi, đều đem tiền đặt cược đặt vào “Xui”.

Đại hán tay hơi run run, tiểu tử tông này đã thắng mấy vạn lượng, lại thắng tiếp... Chính mình cũng sẽ không tiếp tục được nữa, trực tiếp cuốn gói chạy lấy người là được rồi.

Hắn run rẩy mở chén, hai hai ba, Xui.

Thoáng chóng, tiếng hoan hô không ngừng, mọi người nhìn Bạch Tử Linh như thần thánh, trong mắt đều là sùng bái.

Thanh Nhi bên cạnh nhìn thấy tất cả cũng nhìn Bạch Tử Linh bằng ánh mắt sùng bái, tiểu thư thật khiến người người khác kinh ngạc a!

Mọi hành động của Bạch Tử Linh đều không thoát khỏi ánh mắt của hai nam tử trên lầu hai.

Trong căn phòng trên lầu hai, hoàng y nam tử cầm quạt phe phẩy, trên mặt đầy ý cười châm chọc nhìn thanh y nam tử đối diện nói: “Nữ tử này thật thú vị, thắng nửa canh giờ mà còn muốn thắng tiếp, thật không sợ đắc tội với Đỗ gia ư?”

“Nàng rất quen...”

Thanh y nam tử mở miệng, hần khẳng định bản thân đã gặp gỡ nữ tử này. Nhưng nếu gặp nàng hần chắc chắn sẽ không quên. Vấn đề là tại sao nữ tử này lại cho hần cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ như thế?

Hoàng y nam tử một bên nghe vậy liền cười cợt: “Thật không nghĩ tới a Đỗ thiếu gia, ngoài ‘Đệ nhất tài nữ’ Bạch Phi Nhược mà cũng có nữ tử khác lọt vào mắt xanh của ngươi sao?”

Thanh y nam tử không ai khác chính là Đỗ gia Đại thiếu gia Đỗ Thanh Triệt - người mà Bạch Tử Linh luôn ngày nhớ đêm mong!

Đỗ Thanh Triệt im lặng, không phản bác lại lời của hoàng y nam tử.

Hắn thích Bạch Phi Nhược, đó là sự thật! Trong tất cả những nữ tử tại Thành Thiên Quốc này, ngoại trừ nàng thì không ai có thể thích hợp hơn.

Luận gia thế, nàng là Thừa tướng tiểu thư được sủng ái nhất, địa vị như vậy cũng khiến nhiều người e ngại. Luận dung mạo nàng không phải xinh đẹp nhất nhưng lại cũng là một mỹ nữ có một không hai. Nàng mang vẻ nhu nhược yếu đuối khiến bất kì nam nhân nào cũng muốn bảo vệ. Luận tài hoa, nàng là ‘Đệ nhất tài nữ’, cực kì xứng với hắn.

Vì vậy hắn lựa chọn Bạch Phi Nhược. Một phần là vì ngoại trừ nàng không ai thích hợp hơn, phần còn lại tất nhiên là khiến gia gia không cần ép buộc hắn nhanh chóng thành thân.

Trên này Đỗ Thanh Triệt đang suy nghĩ thì bên dưới Bạch Tử Linh liên tục thắng lớn! Ba mươi lượng bạc nàng ‘mượn’ của Thanh Nhi bây giờ đã thành bốn vạn lượng!! Bạch Tử Linh trong lòng mãn nguyện không thôi, cuối cùng nàng cũng đã có tiền!! Cảm giác có tiền thật hạnh phúc.

Thanh Nhi trong lòng không ngừng sùng bái Bạch Tử Linh, tiểu thư thật lợi hại!! Lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhiều bạc như vậy, thật sự kinh ngạc không nói nên lời.

Bạch Tử Linh gom tất cả số bạc của mình lại, đổi thành ngân phiếu rồi xoay người kéo Thanh Nhi rời đi. Hừ! Bấy nhiêu đó đúng là tiện nghi cho Đỗ gia!! Lần sau nàng nhất định sẽ khiến bọn họ thua đến không có tiền chung!!

Đại hán phía sau thở phào, tiểu tử tông đi rồi, nhanh đi bẩm báo cho thiếu gia.

“Tiểu thư, người biết đánh bạc từ khi nào vậy... Hơn nữa lại giỏi như vậy...?”

Khi tỉnh lại tiểu thư như trở thành một con người khác vậy, tính tình thay đổi, khí chất cũng không giống trước kia, hơn nữa còn có nhiều tài như vậy... Nếu không phải vì gương mặt này Thanh Nhi thật sự không tin đây là tiểu thư của nàng!

“Còn rất nhiều chuyện về ta mà muội không biết. Sau này... Hãy từ từ mà tìm hiểu nhé!”

Bạch Tử Linh tỉnh nghịch cười. Sau này... Chắc chắn sẽ còn nhiều chuyện vui hơn nữa đây!

“Thanh Nhi hiện tại đã là giờ gì?”

“Hắn đã là giờ Ngọ (11h - 13h) rồi ạ!” Thanh Nhi nhìn lên bầu trời, ánh nắng chói chang khiến nàng phải nheo mắt.

“Vậy muội có đói không?!”

Vừa dứt lời thì tiếng “Rột rột” vang lên.

Thanh Nhi xấu hổ cúi đầu, quả thật nàng rất đói. Từ sáng đến giờ nàng còn chưa ăn cơm... Nghĩ tới đây Thanh Nhi không khỏi ngước mắt lên nhìn tiểu thư nàng, tiểu thư cũng chưa dùng bữa...

“Đi, chúng ta sẽ đi đến tửu lâu nổi tiếng nhất!”

Tửu lâu nổi tiếng nhất? Ý tiểu thư là Phong Nguyệt Lâu?

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lãnh Vô Quân

Phong Nguyệt Lâu được mệnh danh là ‘Đệ nhất tửu lâu’ của Thành Thiên Quốc.

Bởi, Phong Nguyệt Lâu không chỉ nổi tiếng với thức ăn ngon mà phục vụ lại vô cùng chu đáo. Người của Phong Nguyệt Lâu không cần biết là giàu hay nghèo, địa vị cao hay thấp. Chỉ cần đến Phong Nguyệt Lâu mọi người đều được đối xử bình đẳng.

Nghe đồn chủ nhân Phong Nguyệt Lâu là một người kì bí, mỗi tháng chỉ xuất hiện một lần! Bởi vì không ai thấy mặt người đó nên cũng không thể xác định đó là nam hay nữ. Có người thì nói đó là một vị cô nương vô cùng xinh đẹp, không kém gì ‘Đệ nhất mỹ nữ’ Hạ Doanh Nhi. Lại có người nói đó là một công tử cực kì tuấn tú, phong lưu phóng khoáng. Nhưng bất kể là nam hay nữ thì chủ nhân của Phong Nguyệt Lâu tuyệt đối không phải người tầm thường!

“Đây chính là Phong Nguyệt Lâu ư?”

Bạch Tử Linh cẩn thận đánh giá.

Tòa nhà hai tầng, kiến trúc cổ, nóc cao lợp ngói, bốn góc kết dây đỏ dài rục rờ. Dòng người xếp hàng dài đến cuối con đường... Nhìn vô cùng náo nhiệt.

“Vâng ạ...”

Thanh Nhi bên cạnh trầm than, Phong Nguyệt Lâu chính là đông khách như vậy. Mặc kệ ngày nào đều như nhau!

“Phong Nguyệt Lâu lúc nào cũng đông khách như vậy ư...”

“Vâng, nhưng mười lăm mỗi tháng Phong Nguyệt đều ra thực đơn mới. ... Họ xếp hạng hẳn là đến mua thức ăn ạ!”

“Thức ăn của Phong Nguyệt Lâu ngon đến vậy ư?”

“Thanh Nhi không biết ạ...”

Trong phủ nàng cũng thường xuyên nghe các nha hoàn bàn về thức ăn của Phong Nguyệt Lâu, nghe đồn không chỉ ngon mà hương vị thật giống như không có thật, đó là mỹ vị có một không hai trên đời.

Xem ra mở tửu lâu cũng không tệ, có thể kiếm được rất nhiều tiền. Bạch Tử Linh trong lòng thầm tính toán.

“Đi, chúng ta đi vào...”

Vừa bước vào đã bị cảnh vật bên trong làm cho choáng ngợp.

Bên trong được trang trí vô cùng đơn giản nhưng lại mang một vẻ đẹp nói không nên lời, thanh nhã mà không kém phần cao quý.

Mỗi bàn đều có rất nhiều người, thậm chí có những người phải đứng, nhưng gương mặt không hề tỏ ra khó chịu mà còn có vẻ rất hào hứng vì bản thân có thể ăn thức ăn tại Phong Nguyệt Lâu này.

Người của Phong Nguyệt Lâu cũng bận rộn không kém, chạy đông chạy tây phục vụ khách.

Đang quan sát xung quanh thì tiểu nhị đến bên cạnh nàng, cười cười nói: “Vị tiểu thư này, thành thật xin lỗi... Phong Nguyệt Lâu của chúng tôi hôm nay đã hết chỗ. Hôm khác người lại đến...”

“Hết rồi...”

Mặc dù biết trước là hết chỗ nhưng Bạch Tử Linh vẫn có chút ngỡ ngàng. Được rồi, nàng thừa nhận bản thân chưa bao giờ đến một nơi như thế này, rõ ràng là hết chỗ nhưng tại sao bọn họ bên ngoài vẫn không ngừng xếp hàng? Hơn nữa bên trong vẫn có người vừa đứng đợi thức ăn... Bộ dạng thật sự là...

“Ta mặc kệ! Ngươi lập tức sắp xếp một căn phòng cho bốn tiểu thư!!! Bốn tiểu thư có tiền!!!”

Lời nói chanh chua khiến người trong tửu lâu không khỏi quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy một thiếu nữ thân hoàng y, gương mặt xinh đẹp lộng lẫy, trên người nàng đeo rất nhiều trang sức quý giá, trên tay còn cầm một bao tiền lớn, bộ dạng khiến người khác không khỏi liên tưởng đến những thiên chi kiều nữ bị chiều hư.

“Này...” Tiểu nhị khó xử, hẳn biết nữ tử này là người có thân phận địa vị không tầm thường. Nhưng là...

Lúc này một trung niên nam tử bước ra, tiểu nhị cảm thấy như đã thoát nạn, thờ phào nhường chỗ cho trung niên nam tử.

“Vị tiểu thư... Phong Nguyệt Lâu chúng tôi thật sự đã hết phòng riêng rồi ạ... Nhưng nếu tiểu thư đây không chê, có thể ngồi tại đây ăn cùng với các vị ấy...”

Hoàng y nữ tử sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, nàng tức giận mắng: “Làm càn! Ngươi có biết bốn tiểu thư là ai không mà giờ giọng điệu như vậy với ta! Còn dám bảo ta ngồi chung với đám người tạp nham đó?”

Lời của nàng khiến sắc mặt người xung quanh không khỏi có chút khó coi. Nữ tử này thật khinh người khác quá đáng. Thật không biết gia đình nào lại dưỡng ra nữ nhi như vậy, nếu là con của họ, đã bị đánh chết từ lâu!

Những người xung quanh xuất thân cũng không tầm thường, họ đều là con ông cháu cha của một gia đình quý tộc nào đó. Nếu không vì thức ăn của Phong Nguyệt Lâu, bọn họ cũng không cần ở nơi này đợi thức ăn sau đó bị hoàng y nữ tử sỉ nhục!

“Ta nói cho các ngươi biết, được bốn tiểu thư đến đây chính là vinh hạnh của các ngươi. Muốn bao nhiêu tiền cứ nói, bốn tiểu thư không phải không có tiền... Ta muốn một căn phòng trong Phong Nguyệt Lâu, lập tức chuẩn bị cho ta!”

Nàng thật không biết Phong Nguyệt Lâu này có gì mà khiến mẫu phi thích thức ăn ở đây như thế! Nếu không vì muốn xin lỗi mẫu phi nàng cũng không phải lặn lội ra khỏi cung để đến nơi tạp nham như vậy.

“Tiểu thư này, Phong Nguyệt Lâu không phải chỉ cần có tiền là ăn được. Nơi này chúng tôi không hoan nghênh tiểu thư, mời tiểu thư rời đi...”

“Ngươi...”

Hoàng y nữ tử bị chọc tức liền tức giận trừng mắt nhìn chường quày. Nàng chưa bao giờ phải chịu sỉ nhục như vậy! Người khác thấy nàng đều phải cúi đầu thỉnh an, là một cô công chúa được sủng ái Thương Phiên Phiên lần đầu tiên cảm thấy sỉ nhục!!!

Thú vị a!

Phong Nguyệt Lâu này thực sự rất thú vị! Cách đối nhân xử thế như vậy thật khiến nàng không khỏi tò mò chủ nhân của Phong Nguyệt Lâu là một người như thế nào!

Bất quá nữ nhân cổ đại đều chanh chua như vậy ư? Một ngày hôm nay nàng đã gặp phải ba người như vậy.

Đầu tiên là Ngọc Anh - nha hoàn của Viên Minh Hân. Ý vào bản thân có chỗ dựa vững chắc liền bắt nạt người khác. Thứ hai là Vương Sắc Sắc - Con gái của chủ tiệm y phục, cũng là một người kiêu căng phách lối không kém. Hiện tại là hoàng y nữ tử này. Nàng thật sự nghi ngờ, nữ nhân cổ đại đều là dạng người ngu ngốc, không dùng đầu óc mà suy nghĩ à?

“Ngươi! Dám cười bốn tiểu thư...”

Thương Phiên Phiên vốn đang tức giận, lần đầu tiên nàng phải chịu sỉ nhục lớn như vậy. Những người xung quanh đều chế nhạo nàng, hơn nữa từ y nữ từ kia còn dám cười nàng!!!

Nàng sớm đã phát hiện từ y nữ từ mang khăn che mặt này, khí chất trên người nàng ta khiến những người xung quanh bị lu mờ hẳn đi. Là một người vốn tự cho là trung tâm của thế giới như Thương Phiên Phiên thì đây tuyệt đối là chuyện cười! Hơn nữa nữ nhân vốn rất ích kỷ, họ hiển nhiên ghét những người đẹp hơn mình.

Bạch Tử Linh vốn chỉ muốn đứng một bên xem kịch vui không ngờ lại bị điểm danh.

“Vị tiểu thư này, ta cười là bởi vì ta cảm thấy Phong Nguyệt Lâu thật thú vị... Chứ không phải cười tiểu thư đây... Chẳng lẽ, cười cũng phạm tội ư?”

“Người còn dám ngụy biện! Rõ ràng người đang chế cười ta...”

“Ồ? Tiểu thư đây cũng biết bản thân mình làm chuyện khiến người khác chế cười ư? Ta nghĩ tiểu thư không biết chứ?”

Bạch Tử Linh lạnh nhạt mở miệng, bộ dạng nhàn nhã khiến Thương Phiên Phiên đối diện tức giận không nói nên lời.

“Người!!!”

“Vị tiểu thư này, thỉnh người đi cho... Phong Nguyệt Lâu chúng tôi không dám đón tiếp người cao cao tại thượng như tiểu thư đây!”

Chường quỳ không khách khí mở miệng. Hắn là người từng trải tất nhiên hiểu rõ thân phận của vị tiểu thư này không tầm thường. Tuy nhiên, Phong Nguyệt Lâu chỉ đón tiếp những người mà họ cho là xứng đáng. Tựa như vị từ y nữ từ mang khăn che mặt này.

“Hừ! Các người giỏi lắm! Cứ cười đi, lần sau ta sẽ khiến cho người cười không được. Phong Nguyệt Lâu này, chuẩn bị đóng cửa đi!!!”

Nàng nhất định sẽ nói cho phụ hoàng biết nữ nhi của hắn bị bọn dân đen này sỉ nhục thế nào! Nàng sẽ khiến bọn họ bị chu di cửu tộc, khiến Phong Nguyệt Lâu phải đóng cửa!!!

Sau khi hoàng y nữ từ rời khỏi mọi người đều xôn xao cả lên. Một số người thì tin rằng hoàng y nữ từ sẽ khiến cho Phong Nguyệt Lâu phải đóng cửa, dù thế nào thì nhìn nàng ta cũng là một người có địa vị. Một số người thì cười nhạo hành động của nàng ta, nghĩ thầm nàng ta hẳn là ngu xuẩn lắm mới dám đắc tội Phong Nguyệt Lâu! Bất quá dù thế nào thì không khí vẫn trở nên vô cùng nóng nảy.

“Vị cô nương này, lúc này đã làm liên lụy người rồi!”

Gọi hoàng y nữ từ là tiểu thư, nhưng lại gọi nàng là cô nương? Thật là... Có ý tứ!

“Không sao. Ta cũng chẳng mất mát gì cả!”

“Vì muốn bồi thường Phong Nguyệt Lâu chúng tôi sẽ phục vụ cô nương đây chu đáo. Nhưng cô nương cũng thấy đấy... Hôm nay chúng tôi thật sự đã hết phòng... Ngày sau cô nương ghé lại Phong Nguyệt Lâu nhất định sẽ hoan nghênh...”

Nếu vị cô nương này thật sự gây sự như tiểu thư đó, chường quỳ là hắn sẽ không khách khí!

Bạch Tử Linh cười nhạt, ý tứ của người ta đã tỏ rõ như vậy, chẳng lẽ muốn nàng giống như hoàng y nữ từ mà gây sự sao?! Nhìn thế nào thì Phong Nguyệt Lâu cũng thật không tầm thường, ngay cả chường quỳ cũng là lão hồ ly đấy! Bất quá nàng có chút tiếc nuối, dù sao đã tới nơi này, chẳng lẽ không được ăn một bữa ư?!

“Tiểu thư, hay là chúng ta đến chỗ khác nhé. Thanh Nhi biết có một chỗ thức ăn cũng rất ngon, không hề kém nơi này!”

Thanh Nhi không phải là người ngu ngốc. Nàng bên cạnh nghe được chường quỳ nói rất rõ ràng, Phong Nguyệt Lâu sẽ bồi thường cho tiểu thư nhưng không phải hôm nay. Chẳng lẽ các nàng còn mặt dày đứng đây sao? Mặc dù thật sự có chút tiếc nuối vì không thể ăn thức ăn của Phong Nguyệt Lâu!

Lúc này, một hắc y nam tử bước vào. Nam tử dáng người thon dài, anh tuấn tiêu soái, chân mày tựa tranh thủy mặc. Chỉ là đôi mắt ánh lên tia vô hồn, con ngươi đen láy trong suốt, sáng như ngọc, lại giống như vực thăm thẳm sâu, mũi cao thẳng, môi mỏng hoàn mỹ khẽ nhếch lên, mang theo sức quyến rũ hấp dẫn.

Trên người hắn mang một vẻ đẹp u buồn, khiến người khác không khỏi muốn đến gần nhưng lại bị hắn lạnh lùng xa cách. Trong đôi mắt hắn chỉ có sự lạnh lẽo, dường như đối với mọi thứ xung quanh đều không màng đến.

Ánh mắt loé lên tia kinh diễm! Nam nhân này... Khiến nàng cảm thấy hứng thú!!!

“Lãnh công tử, phòng của người đã được chuẩn bị rồi ạ. Chính là phòng chữ Thiên lâu hai!”

Tiểu nhị nở nụ cười nồng nhiệt đón tiếp. Nhưng khiến nàng thấy kỳ quái là hắn bước đến đây thì mọi người đều tránh xa. Giống như tiểu nhị đó, mặc dù làm bộ dạng mời, nhưng cũng cách hắn ba bước!

Càng nghĩ càng thấy kì quái, nam nhân này... Hắn không phải có bệnh chứ?!

“Tiểu thư...”

Thanh Nhi không thấy tiểu thư trả lời liền nghĩ tiểu thư có phải hay không không muốn rời đi. Nếu như vậy... Phong Nguyệt Lâu tựa hồ không dễ đắc tội!

“Chúng ta không đi đâu cả, hôm nay bất luận thế nào chúng ta đều sẽ ăn ở đây!”

Ánh mắt loé lên tia sáng, khoé miệng nàng không khỏi cong lên.

“Nhưng...”

“Thanh Nhi, muội có biết thế nào gọi là mặt dày vô sỉ không?”

“Dạ?!” Thanh Nhi tròn mắt, tiểu thư định làm gì?!

Bạch Tử Linh tiến lại gần hắc y nam tử. Trong mắt nàng tràn ngập ý cười!

Lãnh Vô Quân vừa bước vào đã nhận thấy từ y nữ tử mang khăn che mặt, bởi vì nàng đứng trong đám người thật sự quá nổi bật, không thấy cũng khó!

Khí chất trên người nàng phiêu dật như tiên, mái tóc được đính lại bằng một cây trâm gỗ, nhìn vô cùng mộc mạc, làn da trắng nhợt nhạt, ánh mắt sâu tựa như có thể hút bất kì sinh vật nào nhìn vào. Khiến người khác không khỏi liên tưởng đến gương mặt dưới khăn che mặt.

Tia kinh ngạc trong chớp mắt rất nhanh đã không còn.

Hắn là người vô tình, bất kể thứ gì cũng không để vào trong mắt. Đối với nữ tử như nàng hắn chỉ là kinh ngạc, so với những người khác... Nàng cũng không ngoại lệ!

Vốn không quan tâm đến nàng, không nghĩ đến nàng này lại đến gần hắn. Hắn chỉ nhú mày nhìn nàng bước lại càng gần. Mùi hương nhàn nhạt của một loài hoa len lỏi vào không khí, càng ngày càng đến gần hắn.

“Lãnh công tử, người ta chờ chàng rất lâu a!”

Bạch Tử Linh tiến lại gần hắn, thân thiết kéo tay hắn. Bộ dạng như tình nhân lâu ngày không gặp.

“Hít!!!”

Hành động của nàng khiến những người xung quanh hít một ngụm khí lạnh.

Không phải Lãnh công tử không thích người khác chạm vào sao? Không phải Lãnh công tử không gần nữ sắc sao?!

Nghe nói trước kia có người sơ ý chạm vào người hắn, người kia liền bị bẻ gãy tay. Thủ đoạn đáng sợ của hắn khiến người khác sợ hãi không muốn đến gần.

Bởi vậy mọi người thấy hắn đều đứng trong phạm vi an toàn, cách hắn ba bước, không dám tiến đến gần hắn.

Nhưng nữ tử này... Không những không giữ khoảng cách với hắn mà còn làm bộ dạng thân thể kéo tay hắn... Nhìn thế nào thì cũng thấy hai người này tuyệt đối có quan hệ không tầm thường! Chẳng lẽ nàng là ý trung nhân của Lãnh công tử đây?!

Hộ vệ bên cạnh cũng bị hành động của Bạch Tử Linh dọa sợ tái mặt, nàng... Nàng dám chạm vào người chủ tử!!!

Thanh Nhi bên kia không còn từ gì có thể miêu tả được cảm giác hiện tại của nàng. Tiểu thư nàng...

Mặt dày vô sỉ!

Thanh Nhi không khỏi liên tưởng đến những lời tiểu thư nàng đã nói.

Ngay cả chính chủ là Lãnh Vô Quân đây cũng vô cùng... Sùng sốt!

Nữ tử này... Dám kéo tay áo hắn!!!

Hắn chán ghét nhú mày, mặc dù nàng không cho hắn cảm giác chán ghét nhưng nàng cũng đã chạm vào cấm kỵ của hắn, hắn tuyệt đối không tha cho nàng!!!

Đang muốn đẩy nàng ra thì nàng như biết ý hắn, nhanh chóng ôm chặt cánh tay hắn. Hương hoa nhàn nhạt xông vào mũi khiến hắn ngẩn ra...

“Thiếp nghe nói thức ăn của Phong Nguyệt Lâu rất ngon...” Quay sang nhìn tiểu nhị mỉm cười: “Tiểu nhị, còn không mau dẫn đường!”

Tiểu nhị giật mình, vội vàng dẫn đường. Nữ tử này thân thiết với Lãnh công tử như vậy mà hần lại không đẩy nàng ra, trong lòng thầm nghĩ quan hệ hai người hần là không tầm thường!

“Thanh Nhi, còn ngây ngốc ra đó!!”

“A? Dạ!” Thanh Nhi vội vàng đuổi theo tiểu thư nàng.

Để lại bóng lưng khiến nhiều người nghĩ ngợi sâu xa. Xem ra... Nàng thật sự là ý trung nhân của Lãnh công tử!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kết Giao

“Lãnh công tử, vị cô nương này... Đã đến phòng chữ Thiên!”

Bước vào phòng, cảm giác đầu tiên chính là thoải mái!

Căn phòng trang trí vô cùng tinh tế, đồ trang trí bằng gỗ tinh xảo, nhìn đẹp mắt vô cùng.

Căn phòng gồm có một cái bàn tròn ở giữa, xung quanh đặt sáu bảy cái ghế. Khăn trải bàn màu đỏ, hoa văn trang trí bắt mắt.

Ngoại trừ chiếc bàn tròn, trong căn phòng còn có một chiếc giường nhỏ, màn che được buộc hai bên. Ngoài ra còn nhiều vật trang trí nhỏ khác, nhưng giá trị tuyệt đối không tầm thường!

Nàng buông tay Lãnh Vô Quân ra, tự nhiên đi đến bên cửa sổ.

Làn gió nhẹ của mùa hè thổi vào, khiến tóc nàng bay phấp phới.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy được hết thảy mọi việc bên dưới. Dòng người không ngừng qua lại, mọi người vẫn đang tiếp tục xếp hàng.

Mặt trời càng lên cao, ánh nắng chói chang khiến nàng không khỏi nheo mắt.

“Vậy... Xin hỏi Lãnh công tử cùng vị cô nương đây... Muốn gọi món gì ạ...”

Tiểu nhị ngập ngừng mở miệng, bóng lưng của vị cô nương này thật đẹp. Hèn gì ngay cả Lãnh công tử không gần nữ sắc cũng bị vị cô nương này thu phục!

Bạch Tử Linh nghe vậy liền xoay người, lười biếng mở miệng:

“Phong Nguyệt Lâu các ngươi có món gì ngon nhất cứ đem hết ra đây...”

Nàng không phải người kén ăn, chỉ cần là thức ăn ngon thì nàng đều thưởng thức!

“Dạ...”

Tiểu nhị mặc dù kinh ngạc nhưng vẫn nghe lời mà đi chuẩn bị. Dường như vị cô nương này không phải là người kinh thành! Nếu không sao lại không biết Phong Nguyệt Lâu hần có món ăn nào ngon?!

Tiểu nhị lui ra ngoài, để lại căn phòng cho bốn người mỗi suy nghĩ khác nhau.

Thanh Nhi bên cạnh thầm lo thay tiểu thư nàng... Vị công tử này, nhìn thế nào cũng không phải người tầm thường... Liệu có hay không...

Trong phòng yên tĩnh đến lạ thường. Bỗng, một giọng nói lạnh lẽo phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Ngươi, là ai...?”

Thanh âm thật dễ nghe! Bạch Tử Linh không khỏi nhìn hắc y nam tử thêm vài lần.

Ánh mắt đánh giá của nàng khiến Lãnh Vô Quân chột nhối mảy. Nữ nhân này thật to gan! Nàng là người đầu tiên dám nhìn hần bằng ánh mắt như vậy. Hần bỗng cảm thấy bản thân như một bình cô quý giá, mà nàng lại như một người mua hàng khó chịu, không ngừng soi mói, đánh giá.

Bạch Tử Linh đến gần hắc y nam tử, bộ dạng của hần khiến nàng cảm thấy buồn cười. Nam nhân này thật thú vị!!!

“Ta gọi Bạch Từ Linh!”

Lãnh Vô Quân nhú mày, hẳn không quen nàng!

“Vậy còn ngươi? Ngươi là ai?”

Bạch Từ Linh hứng thú nhìn hắn, vừa gặp nàng đã biết hẳn không phải người tầm thường! Chỉ cần gương mặt và khí chất này...

“Lãnh Vô Quân!” Lạnh nhạt phun ra ba chữ, Lãnh Vô Quân bước qua nàng, đến bên bàn ngồi xuống.

Nàng không cho hắn cảm giác chán ghét như những người khác, nhưng không có nghĩa là hắn không chán ghét nàng.

Nghĩ đến chuyện vừa nãy, hắn không khỏi nhú mày, tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Bạch Từ Linh vô tội bị hắn trừng mắt, liền không phục mở miệng: “Ngươi trừng ta như vậy làm gì!”

Bạch Từ Linh bĩu môi, nam nhân này thật keo kiệt. Chẳng phải chỉ nắm tay hắn có tí xiu thôi sao? Hắn nhìn nàng như vậy là ý gì?!

“Ngươi... Lợi dụng ta!”

Lãnh Vô Quân không phải người ngu! Hành động của nàng vừa nãy hắn đã biết hẳn bị nữ nhân này lợi dụng!

Mà khiến hắn tức giận chính là lí do nàng lợi dụng hắn... Chỉ vì một bữa cơm!!!

Bạch Từ Linh nghe vậy liền gật đầu, thành thực đáp: “Đúng vậy!”

Nàng quả thật là lợi dụng hắn!

Dù sao nàng cũng đã tốn công sức để đến nơi này, sao có thể đi tay không về chứ! Muốn trách là trách hẳn xuất hiện đúng lúc, để nàng lợi dụng!

Mà nói thật, nếu hắn không xuất hiện... Nàng thực sự phải chịu đói a!

Lời vừa nói ra, không khí trong phòng đột nhiên thay đổi hẳn, nhiệt độ trong phòng giảm đến mức thấp nhất. Đến Thanh Nhi bên cạnh còn phải run rẩy.

Thanh Nhi cực kì kinh ngạc, nàng biết vị hắc y công tử kia không phải người tầm thường. Nhưng không nghĩ đến hắn lại là...

Lãnh Vô Quân!

Lãnh gia công tử? Yến Kinh ‘Đệ nhất công tử’!!!

Ở Yến Kinh, không ai không biết danh tiếng của vị Lãnh công tử này.

Thân phận vô cùng tôn quý, là nhi tử duy nhất duy nhất của Vĩnh An trưởng công chúa cùng Khương Định Hầu gia!

Hai mươi năm trước, Vĩnh An trưởng công chúa một lần trốn ra khỏi cung, không ngờ lại gặp phải Khương Định Hầu vừa được Hoàng thượng sắc phong. Nam có ý, nữ có tình. Thế là hai người nên duyên vợ chồng.

Nghe đồn tình cảm hai người rất tốt, Khương Định Hầu đã thề đời này chỉ có một thê tử là Vĩnh An trưởng công chúa! Chuyện tình của hai người khiến dân chúng ngưỡng mộ không thôi.

Sau đó họ có một nhi tử, gọi Lãnh Vô Quân! Lãnh công tử từ nhỏ đã không thích đến gần người khác. Ngay cả Khương Định Hầu cùng Vĩnh An trưởng công chúa cũng không ngoại lệ!

Lãnh công tử tuy tuổi còn nhỏ đã sớm bộc lộ tài năng thiên bẩm, trở thành Đệ nhất công tử của Thành Thiên Quốc. Được Hoàng thượng vô cùng sủng ái!

Thanh Nhi cảm thấy như mở rộng tầm mắt, nàng không ngờ mình lại có cơ hội gặp gỡ với Lãnh công tử đây!

Nhưng dường như Lãnh công tử không giống lời đồn a? Không gần nữ sắc??? Không thích người khác đến gần...

Hộ vệ bên cạnh Lãnh Vô Quân cũng cảm thấy kì quái.

Hắn theo chủ tử từ nhỏ, hẳn rất hiểu rõ chủ tử. Chủ tử tuyệt đối không thích người khác đến gần, càng đừng nói là gần nữ sắc... Nhưng dường như đối với vị tiểu thư này... Công tử nhà hắn không phản đối nàng đến gần a?!

Bạch Từ Linh bộ dạng không để ý, nàng mỉm cười: “Chắc, ngươi nổi nóng gì a. Dù sao thì chúng ta đã phối hợp rất tốt!”

Lãnh Vô Quân không để ý đến nàng, ánh mắt hắn nhìn về phía cửa sổ.

Bộ dạng này... Hắn không phải là đang giận dữ chứ?!

Bạch Tử Linh thăm bữu môi, keo kiệt!

Nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn. Hắn chỉ liếc mắt nhìn nàng, không nói.

“Này này, ngươi đường đường là nam nhân, giận dữ cái gì chứ!”

Lãnh Vô Quân nhú mày, giận dữ? Đó là gì? Hắn không biết, hơn nữa hắn cũng không giận dữ. Chỉ là hắn không thích... Chẳng ai thích cảm giác bị người khác lợi dụng cả... Mà nhất là lợi dụng chỉ vì một bữa cơm!

“Này, ta phát hiện ngươi thực thích nhú mày!”

Bạch Tử Linh đưa tay chạm vào giữa chân mày hắn, nhẹ vuốt.

Nam nhân này thực thích nhú mày!

Sư phụ nàng từng nói, con người thường có nhiều áp lực họ sẽ sinh ra một thói quen nhỏ, đó là nhú mày!

“Nhú mày mau già lắm...”

Nàng không thích nhìn người khác nhú mày, bởi vì nhú mày là đang thể hiện cảm xúc của bản thân. Mặc kệ vô tình hay cố ý, đối với đặc công như nàng thì đó chính là nguy hiểm đến tính mạng!

Nàng là người rất yêu bản thân mình, sẽ không vì người khác mà hi sinh bản thân! Phải biết luôn đeo mặt nạ, bất kể trong tình huống gì.

Đó là những thứ nàng được dạy! Không được thể hiện cảm xúc chân thực của bản thân!

Mà nam nhân này... Hắn dường như chính là một người vô tâm. Nàng nhìn vào đôi mắt hắn, chỉ thấy trong đó là sự cô đơn trống trải... Rất giống với nàng lúc nhỏ - lúc nàng vừa đặt chân vào tổ chức! Trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác... Quen thuộc...

Lãnh Vô Quân ngẩn ra. Cảm giác mềm mại ở giữa chân mày khiến hắn bối rối... Nữ nhân này, ánh mắt nàng... Nàng rất cuộc...

Thanh Nhi cùng Lãnh Nhất bên cạnh sớm đã đứng hình!

Rất cuộc bọn họ đã thấy gì vậy a? Tiểu thư nàng (Chủ tử hắn) sao lại thân mật với Lãnh công tử (vị tiểu thư đó) như vậy?! Hành động này...

“Cốc cốc!”

Cánh cửa mở ra, tiểu nhị trên tay cầm khay thức ăn bất động nhìn hành động của hai người trong phòng.

Trời ơi! Hắn rất cuộc nhìn thấy gì a? Trong phòng, từ y nữ từ thân mật vuốt chân mày cho hắc y nam tử! Mà hắc y nam tử lại chỉ dụi dụi nhìn nàng...!!!

Bạch Tử Linh vội rút tay lại, trong lòng không ngừng nắn chửi bản thân. Sao nàng lại để bản thân mất tự vệ như vậy, mặt nạ của nàng trong phút chốc liền biến mất!

Nhìn không được liếc mắt nhìn Lãnh Vô Quân, chính tại nam nhân này a, hắn thì triển mị thuật với nàng! Nếu không sao nàng có thể có cảm thấy quen thuộc với hắn chứ?!

“Đây... Đây là các món ăn nổi tiếng của Phong Nguyệt Lâu chúng tôi...”

Tiểu nhị bị ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Vô Quân làm phục hồi tinh thần. Vội vàng dọn thức ăn lên, trong lòng không ngừng đọc thoại, hắn vừa rồi không thấy gì cả, không thấy gì hết a!

Hương thơm lan tỏa trong không khí, Bạch Tử Linh bị những món ăn trước mắt thu hút, nàng liền quên đi những chuyện vừa nãy, tập trung nhìn vào các món ăn.

Trên bàn gồm bốn món, mỗi món ăn đều được trang trí vô cùng đẹp mắt, hương thơm không ngừng lan tỏa.

“Chúc các vị ăn ngon miệng...”

Tiểu nhị nói xong liền quay người đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại. Hắn thực sự hận không thể biến mất nhanh một chút!

Bạch Tử Linh từ từ tháo xuống khăn che mặt, lộ ra dung nhan khiến người ta...

“Thế nào? Bị ta dọa sợ rồi phải không?”

Bạch Tử Linh cười nhạt. Trên đời này có hai loại người phải đeo mặt nạ. Một loại người chính là có nhan sắc khuynh thành, loại người còn lại là xấu đến ma chê quỷ hờn... Mà Bạch Tử Linh nàng thuộc loại người thứ hai.

Dù không biết dưới lớp dịch dung kia dung mạo thật sự của nàng ra sao, nhưng nàng cũng không quan tâm lắm, đó chỉ là lớp vỏ bên ngoài mà thôi!

Lãnh Vô Quân không che dấu nổi kinh ngạc. Hắn cứ nghĩ dưới lớp khăn che mặt hắn là gương mặt khuynh quốc khuynh thành không ngờ...

Gương mặt đầy tàn nhan, trên mặt len lỏi vài vết sẹo, trong đó có một vết sẹo to đùng ở má trái nhìn vô cùng ghê rợn.

“Đối với ta xấu đẹp không quan trọng. Đó chỉ là lớp vỏ bên ngoài, ta không quan tâm lắm...”

Đúng vậy, mặc dù có chút kinh ngạc đối với dung mạo của nàng nhưng một người vốn không đặt thứ gì vào trong mắt thì xấu hay đẹp gì đều như nhau.

Lãnh Nhất bên cạnh không bình tĩnh như chủ tử của hắn. Khi nghe tên của tử y nữ tử hắn đã hoài nghi rằng liệu nàng có phải là ‘phế vật’ Bạch Tử Linh trong lời đồn, nhưng khi thấy được gương mặt dưới lớp khăn che hắn mới biết được hắn không lầm, nàng thật sự là ‘phế vật’ Bạch Tử Linh! Nhưng dường như nàng không giống trong lời đồn... Là một người nhu nhược yếu đuối...?!

Bạch Tử Linh mỉm cười, nam nhân này thật hiểu nàng a! Thật đáng kết giao làm bằng hữu!

Bạch Tử Linh gấp một miếng thức ăn, bỏ vào trong miệng, cảm giác thức ăn như tan trong miệng. Thật không hổ danh là ‘Đệ nhất tửu lâu’!

Như nhớ ra điều gì, nàng quay sang nhìn Lãnh Vô Quân, hiếu kỳ hỏi: “Tại sao mọi người đều giữ khoảng cách với người vậy?”

Lãnh Vô Quân im lặng, động đũa gấp thức ăn.

Đối với hắn, khi dùng bữa thì không nên mở miệng nói chuyện.

Bạch Tử Linh buồn bực nhìn Lãnh Nhất bên cạnh hắn ánh mắt như muốn nói: Hắn không nói, ngươi nói!

Lãnh Nhất khó xử liếc mắt nhìn chủ tử, thấy chủ tử không phản ứng hắn liền mở miệng:

“Chủ tử không gần nữ sắc!”

Bạch Tử Linh sùng sốt liếc nhìn Lãnh Vô Quân ánh mắt có chút... Tiếc rẻ!

Lãnh Vô Quân bị nàng nhìn như vậy liền buồn bực, nữ nhân này rốt cuộc đang nghĩ cái gì đây!

“Ta không nghĩ ngươi lại có sở thích như vậy!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người quay đầu nhìn.

“... Thích nam nhân a!”

Ở hiện đại nàng gặp nhiều rồi, nhưng không nghĩ đến cổ đại lại...

Sắc mặt Lãnh Vô Quân đen lại. Nữ nhân này rốt cuộc suy nghĩ cái gì mà lại bảo rằng hắn thích nam nhân?

Thanh Nhi trong lòng cảm thán, rốt cuộc tiểu thư nàng dựa vào đâu mà lại có thể kết luận như vậy a?!

“Ai bảo ngươi là ta thích nam nhân?”

“Chẳng lẽ không phải ư?”

Nàng quay sang nhìn Lãnh Nhất với ánh mắt tố cáo, chẳng phải ngươi vừa mới nói hắn không gần nữ sắc ư?

Lãnh Nhất ngờ ra, vội vàng mở miệng: “Chủ tử không thích người khác đến gần!”

Bạch Tử Linh bĩu môi, nam nhân này thật khiến cho nàng hiểu lầm a! Bất quá ở cổ đại có một bằng hữu như hắn cũng thật thú vị.

~~~~~

Rời khỏi Phong Nguyệt Lâu, Bạch Tử Linh quyết định đi tìm một căn nhà, nàng muốn có một căn nhà để ở. Thừa tướng phủ đối với nàng nói thật sự quá xa lạ...

“Tiểu thư... Tại sao người lại kết giao với Lãnh công tử?” Thanh Nhi ngập ngừng mở miệng, Lãnh công tử... Người này thân phận không hề tầm thường...

“Thanh Nhi, nếu có một ngày ta không còn là Thừa tướng phủ tam tiểu thư thì muội có ở bên cạnh hầu hạ ta không?”

Thanh Nhi vội vàng mở miệng: “Tiểu thư sao người lại nói như vậy chứ? Người là chủ tử của Thanh Nhi, tất nhiên Thanh Nhi phải ở bên cạnh hầu hạ người rồi, mặc kệ người có phải là tiểu thư của Thừa tướng phủ hay không?”

Bạch Tử Linh nghe vậy liền cong khoé môi: “Ta cũng vậy, ta kết giao với Lãnh Vô Quân không phải vì thân phận của hắn, mặc kệ thân phận hắn ra sao thì hắn vẫn là Lãnh Vô Quân, là một người thực sự hiểu ta!”

“Tiểu thư...”

“Thanh Nhi, chúng ta đi mua nhà đi...”

“Đạ...?” Thanh Nhi ngạc nhiên, sao đột nhiên tiểu thư lại muốn mua nhà?!

“Để phòng ngừa vạn nhất...”

Đúng vậy, để phòng ngừa vạn nhất sau này thực sự..

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tam Phu Nhân Liễu Tư Bằng

Lúc nàng cùng Thanh Nhi về đến phủ thì trời đã sắp tối, trước cổng Thừa tướng phủ có hai thị vệ lực lưỡng đang đứng. Bọn họ chỉ liếc mắt nhìn nàng, không nói.

Bạch Tử Linh cũng không quan tâm, hôm nay thật sự là một ngày dài, tìm một căn nhà theo hợp ý mình thật không dễ... Nhưng cuối cùng cũng tìm được một căn nhà như ý!

Mua căn nhà tốn vài trăm lượng bạc, số tiền còn lại nàng giao cho Thanh Nhi quản lý. Nàng tin tưởng Thanh Nhi sẽ quản lý tốt số tiền đó.

Vừa vào đến phòng Bạch Tử Linh liền nhào đến bên giường.

Nằm trên chiếc giường không tính là thoải mái kia, Bạch Tử Linh vui đầu vào gối. Hôm nay là một ngày dài... Ngày đầu tiên ra đường đã gặp nhiều chuyện như vậy... Thật mệt mỏi...!

Bất quá không cũng tệ lắm, có thể kết giao với Lãnh Vô Quân, còn có thể mua một căn nhà riêng cho bản thân..

Trước kia đối với nàng cuộc sống đặc công còn thống khổ hơn nhiều, lúc đó nàng luôn muốn có một ngôi nhà cho bản thân.

Mặc dù tổ chức đối xử với nàng không tệ, nhưng họ chỉ xem nàng là công cụ!

...

“Tiểu thư... Nô tì đã chuẩn bị nước tắm cho người rồi... Người mau vào tắm đi ạ...”

Thanh Nhi bước vào phòng, nhìn thấy tiểu thư nàng đang ngủ thì sững sốt.

Nàng đã bảo tiểu thư đợi nàng pha nước tắm a... Nhưng dường như tiểu thư thật sự rất mệt!

Nghĩ đến những chuyện xảy ra hôm nay, Thanh Nhi không khỏi thở dài.

Hôm nay... Xảy ra thật nhiều chuyện...

Thanh Nhi đi đến bên giường, nhìn gương mặt xấu xí của tiểu thư, mỉm cười lấy chăn đắp cho nàng.

“Tiểu thư... Ngủ ngon!”

Thanh Nhi đi đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời đen tịt bên ngoài.

Phu nhân, tiểu thư sau khi tỉnh lại thật sự đã thay đổi... Như trở thành một người khác vậy...

Có phải là do phu nhân trên trời có linh phù hộ tiểu thư tai qua nạn khỏi không...?!

“Phu nhân...”

Phu nhân, người nhất định phải phù hộ cho tiểu thư. Nhất định phải phù hộ tiểu thư sống thật tốt...

Trách nhiệm người giao cho Thanh Nhi, Thanh Nhi chưa bao giờ quên... Thanh Nhi nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư... Bảo vệ tiểu thư thật tốt!

“Thanh Nhi sẽ bảo vệ tiểu thư... Đến năm tiểu thư tròn mười lăm tuổi...”

~~~~~

“Người nói là sự thật? Bạch Tử Linh thật sự ra tay đánh người...”

Trong Minh Nguyệt Các, một mỹ phụ trung niên tùy ý dựa vào trường kỷ, gương mặt xinh đẹp vì được bảo dưỡng rất tốt, nhìn như nữ tử hai mươi. Đôi mắt nàng lộ vẻ lạnh lùng, thân nhiên cầm lấy tách trà trên bàn thỏi nhẹ.

“Vâng... ‘Phế vật’ đó thật sự ra tay đánh nô tì...”

Đối diện với phụ nhân, nha hoàn một thân phần y đang quỳ, trên gương mặt tái nhợt, thấy rõ dấu tay hồng hồng.

Nha hoàn này không ai khác chính là Ngọc Anh - người vừa bị Bạch Tử Linh dạy dỗ lúc sáng sớm.

Đại phu nhân Viên Minh Hân khẽ nhíu mày, theo như lời Ngọc Anh thì đó là sự thật?! Bạch Tử Linh thật sự ra tay đánh người...?

“Nàng ta có hành động gì khác nữa không...”

Bạch Tử Linh tuyệt đối sẽ không đột nhiên thay đổi như vậy... Chẳng lẽ Đỗ Thanh Triệt từ chối lại gây ra cú sốc lớn như vậy cho nàng ta? Khiến nàng ta thay đổi...?! Nhưng... Đây đâu phải là lần đầu tiên Đỗ Thanh Triệt từ chối nàng ta...?!

“Nàng ta còn nói, không được bắt nạt Thanh Nhi - nha hoàn thiếp thân của nàng ta...”

Ngọc Anh ngập ngừng, chuyện lúc sáng đã để lại nỗi sợ hãi trong lòng nàng ta.

“...”

Thật kì lạ! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với Bạch Tử Linh...?!

Hay là...

Ánh mắt loé lên tia sắc bén, sắc mặt Viên Minh Hân lập tức thay đổi.

Hay là...

Nàng ta đã thức tỉnh?!!!

~~~~~

“Người nói cái gì...” Nữ tử không buồn để ý, nàng nhìn vào gương mặt của bản thân trong gương.

Làn da trắng nõn, mày như lá liễu, mắt to tròn, sáng như sao, môi mỏng đỏ hồng xinh đẹp cong lên.

“‘Phế vật’ đó hôm nay thật sự rất lạ... Nàng ta thay đổi...”

“Thay đổi...?”

“Vâng... Chính mắt nô tì nhìn thấy nàng ta đánh Ngọc Anh tỳ...”

Gương mặt của nữ tử trong gương nhíu lại, nhưng rất nhanh liền giãn ra.

Nàng chải mái tóc dài của bản thân, lạnh nhạt mở miệng: “Để xem... Nàng ta có thể làm gì...”

Đêm nay... Là một đêm dài!

~~~~~

Sáng sớm ngày hôm sau.

“Tiểu thư, người mau dậy đi...”

Thanh Nhi bắt lực nhìn nữ tử trên giường, tiểu thư của nàng sao lại lười như vậy a... Trước kia tiểu thư đâu có như vậy?

Nghĩ đến đây Thanh Nhi liền tự trách, là do bản thân nàng không ở bên cạnh bảo vệ tiểu thư... Để tiểu thư phải bị người khác...

“Tiểu thư...”

Khẽ lay người trên giường, hiện tại mặt trời đã lên cao, gần đến giờ Ngọ (11h - 13h) rồi mà tiểu thư nàng vẫn chưa dậy!

“Tiểu thư à... Người mau dậy đi...”

“Ừm...”

Bạch Tử Linh nhíu mày, mơ màng mở mắt.

“Tiểu thư... Người mau dậy!”

Bạch Tử Linh lấy tay xoa đầu, thật là mệt mỏi!

“Đã là giờ gì?”

“Một canh giờ nữa là đến giờ Ngọ (11h - 13h) ạ!”

Bạch Tử Linh rửa mặt xong, tùy ý để Thanh Nhi thay y phục cho nàng.

Ai bảo y phục của nữ nhân cổ đại nàng lại không biết mặc!

Ngồi trước gương đồng, Bạch Tử Linh lười biếng nhìn vào gương mặt phản xạ trong gương.

Rốt cuộc những lời Thanh Nhi nói tới qua là có ý gì? Tại sao lại bảo vệ nàng đến năm nàng tròn mười năm tuổi?!

Đúng vậy, tới qua nàng thật sự mệt mỏi. Nhưng không có nghĩa nàng không nghe những lời Thanh Nhi nói.

Là đặc công, Bạch Tử Linh chưa bao giờ dám ngủ sâu. Bề ngoài nàng ngủ thật ngon, nhưng đầu óc không ngừng hoạt động, nếu nàng lơ là cảnh giác thì tính mạng của nàng đã không còn!

Đưa tay vuốt lấy vết sẹo, cảm giác chân thực đến mức khiến người khác chán ghét!

Chẳng lẽ có liên quan đến gương mặt này...?!

“Tiểu thư...”

Thanh Nhi quần tóc xong, thấy hành động của tiểu thư khiến nàng không khỏi mở miệng.

“Làm sao vậy...?”

Bạch Tử Linh nhận thấy Thanh Nhi khác thường liền nhíu mày. Quả nhiên liên quan đến gương mặt nàng...

“Tiểu thư... Có phải người rất ghét gương mặt của mình không...?”

Thanh Nhi ngập ngừng mở miệng, tiểu thư có phải rất chán ghét gương mặt của mình không? Xấu xí như vậy, bất kể nữ nhân nào cũng sẽ chán ghét... Cũng vì gương mặt này mà Đỗ thiếu gia mới chán ghét tiểu thư...

Tiểu thư nàng...

“Chán ghét sao...?” Nàng cười nhẹ, đưa tay xoa lấy mặt bản thân.

“Thật ra... Cái gì đến thì sẽ đến...”

Câu nói chứa đầy ẩn ý khiến Thanh Nhi kinh ngạc, tiểu thư nàng liệu có phải... Liệu có phải tiểu thư biết được chuyện gì không...?!

“Tiểu thư...”

“Đi nào, chúng ta cùng đi dạo trong phủ...”

“Dạ...?”

Thanh Nhi chưa phục hồi tinh thần liền bị Bạch Tử Linh kéo ra khỏi phòng.

~~~~~

Thừa Tướng là quan nhất phẩm vì vậy mà phụ đệ của Thừa tướng tuyệt đối không nhỏ!

Hoa viên phủ Thừa tướng rất lớn, chia làm nhiều con đường lát đá lớn nhỏ khác nhau.

Bạch Tử Linh hứng thú nhìn xung quanh, dù sao hôm nay nàng cũng không muốn xuất phủ, thôi thì dạo một vòng quanh phủ để xem xét tình hình.

Đến bên một cái hồ, Bạch Tử Linh liền dừng lại. Nước hồ màu xanh trong suốt, trong hồ có vài con cá đang tung tăng vui đùa.

Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh sáng chói chang chiếu xuống hồ, lấp lánh lay động nhìn vô cùng đẹp mắt.

Bạch Tử Linh phát hiện có một cái đình bên cạnh. Trong đình, một nữ tử trung niên một thân hoàng y đang ngồi quay lưng với nàng, bên cạnh có một nha hoàn đang đứng quạt.

Bạch Tử Linh nhíu mày, người đó... Là ai?!

“Đó là ai...?”

“Tiểu thư, đó là tam phu nhân...”

Tam phu nhân?!

“Tiểu thư người không nhớ ư... Người đó chính là Tam phu nhân - mẫu thân của nhị tiểu thư!”

Nhị tiểu thư...?

Trong đầu thoáng hiện lên gương mặt xinh đẹp của một nữ tử, đó là một con người vô cùng kiêu ngạo, nàng ta chưa bao giờ liếc mắt nhìn nàng, một bộ dáng cao cao tại thượng...

Bạch Phi Thúy - Nhị tiểu thư Thừa tướng phủ, nữ nhi duy nhất của Tam phu nhân Liễu Tư Băng. Là một nữ tử vô cùng kiêu ngạo, đầy thủ đoạn và rất hiểu ý người nên nên được Thừa tướng Bạch Vân Hoài vô cùng sủng ái!

Bất quá Bạch Phi Thúy chỉ là con của thiếp thất, sủng ái mà Bạch Vân Hoài dành cho nàng không bằng một phần mười dành cho Bạch Phi Nhược!

Như phát hiện ra ánh mắt của nàng, mỹ phụ trung niên trong đình quay đầu lại, khi thấy nàng trong mắt thoáng ngạc nhiên.

Nàng cùng Thanh Nhi bước vào trong đình, mỹ phụ liền đứng dậy, dịu dàng cười:

“Tam tiểu thư... Người cùng nha hoàn mình đang đi dạo à?”

Ấn tượng đầu tiên của nàng đối với tam phu nhân chính là một người thanh nhã!

Đến gần Bạch Tử Linh mới phát hiện, tam phu nhân có khí chất thanh nhã dịu dàng, trên người nàng ta mang hơi thở của thiên nhiên, khiến người bên cạnh cảm thấy thoải mái. Mặc dù gương mặt không tính là tuyệt sắc nhưng lại thanh thú dễ nhìn.

Quả thật ... Là một người vô cùng đặc biệt!

“Tam phu nhân, người cũng đi dạo...?”

Trên gương mặt của Tam phu nhân thoáng kinh ngạc, dường như nàng ta không ngờ Bạch Tử Linh lại trả lời.

“Xem ra lời đồn là thật, tam tiểu thư thật sự thay đổi...”

Tam phu nhân mỉm cười dịu dàng, ánh mắt nàng ta lộ vẻ vui mừng không gì che giấu.

Hôm qua nàng ta nghe nha hoàn của mình nói về hành động của tam tiểu thư này... Không ngờ lại là sự thật! Tam tiểu thư thật sự thay đổi... Như vậy đồng nghĩa với việc...

Nàng ta thức tỉnh!

Viên Minh Hân có biết chuyện này không nhỉ? Nàng ta sẽ làm sao nếu biết Bạch Tử Linh thức tỉnh...?!

Nghĩ tới đây, nụ cười của nàng càng thêm dịu dàng khiến Bạch Tử Linh đối diện cảm thấy... Không bình thường!

Dường như vị tam phu nhân này không tầm thường chút nào?!

“...”

Thấy Bạch Tử Linh không nói gì tam phu nhân chỉ cười nói lời tạm biệt liền đi qua người nàng.

“Ngây ngốc một đời cũng có lúc phải thức tỉnh...”

Bạch Tử Linh giật mình, quay đầu nhìn lại, thứ nàng nhìn thấy chính là bóng lưng ngày càng xa của tam phu nhân, những lời vừa nãy cứ như là do nàng nghe lầm.

“Thanh Nhi, tam phu nhân bình thường là một người thế nào...?”

Ngây ngốc một đời cũng có lúc phải thức tỉnh?! Ý nàng ta là gì? Chẳng lẽ nàng ta sớm biết...?! Hay là... Nàng ta biết bí mật của thân thể này?!

“Tam phu nhân là một người vô cùng an phận, chỉ lo ăn chay niệm Phật. Phu nhân chưa bao giờ mở miệng trách phạt các nha hoàn làm sai... So với các phu nhân khác, tam phu nhân thực sự rất tốt!”

Ăn chay niệm Phật?!

“Tam phu nhân vào phủ trước hay sau mẫu thân ta?”

Thanh Nhi kinh ngạc, không nghĩ đến tiểu thư lại hỏi đến việc này.

“Sau ạ... Thanh Nhi nghe nói, phu nhân vào phủ một năm sau tam phu nhân mới vào! Nghe đồn tam phu nhân là con của một thương nhân có quan hệ làm ăn với lão gia, nên tam phu nhân được lão gia đón vào phủ!”

Bạch Tử Linh trầm ngâm không nói, nàng cảm thấy tam phu nhân tuyệt đối không hề đơn giản.

Một người an phận như nàng ta tuyệt đối sẽ không thu hút sự chú ý của người khác. Mà loại người như vậy... Một là thực sự an phận, không hề có thủ đoạn. Thứ hai, chính là một người che giấu vô cùng tốt!

Cảm giác mà tam phu nhân cho nàng.. Chính là loại thứ hai!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lão Ngoan Đồng

Vì bị lời nói của Tam phu nhân phiền nhiễu nên Bạch Tử Linh không hề có tâm trạng đi dạo xung quanh nữa. Nàng cùng Thanh Nhi trở về Linh Viên, ngồi bên bàn Bạch Tử Linh trong đầu không ngừng suy nghĩ về lời nói của tam phu nhân.

Thức tỉnh...

Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao tam phu nhân lại nói những lời đó?! Nàng ta sớm biết thân thiết này sẽ thức tỉnh ư?! Nhưng vấn đề là tại sao nàng ta lại biết...

Và... Thân thể này... Rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?!

Chợt, Bạch Tử Linh nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa sổ.

“Ài?!”

Có ai đó đang ẩn nấp ngoài cửa sổ, mà người đó... Không hề tầm thường!

Là đặc công nên Bạch Tử Linh cực kì cẩn thận, nàng từ nhỏ đã được huấn luyện rất kỹ, tuyệt đối sẽ không sai lầm!

Có người bên ngoài, nhưng nàng lại không nhận thấy được hơi thở của hắn, nếu không phải vì tiếng ma sát với vách tường nàng tuyệt đối không thể biết được có người đang ở bên ngoài.

Ẩn nấp tốt như vậy, nhất định là người không đơn giản!

“Ha ha, thú vị! Nha đầu, ngươi phát hiện nhân gia ta sao?!”

Tiếng cười già nua vang lên, một thân hồng y chói mắt xuất hiện trước mặt nàng.

Giương mặt kì dị, tuổi dường như đã ngoài tứ tuần, râu trắng bạc dài, mái tóc trắng như tuyết, chân mày dày trắng như tuyết, nhưng da mặt lại không có một chút vết nhăn nào, sắc mặt hồng hào...

Nhìn thế nào cũng không giống như một người trưởng thành...

Một người ngoài bốn mươi tuổi tuyệt đối không thể có công lực sâu như vậy. Đặc biệt nhất là đôi mắt, không có tang thương và từng trải, chỉ tràn đầy hứng thú, tò mò, hưng phấn,... Và một loạt các cảm xúc phức tạp, quý dị, không hợp với tuổi của hắn.

Lúc này, đôi mắt tràn đầy hứng thú của hắn đang gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Tử Linh, hàng lông mày trắng như tuyết run lên, bộ râu bạc trắng nhếch lên.

Nha đầu?!

Nàng là nha đầu?!

Bạch Tử Linh nhíu mày nhìn lão ngoan đồng, người này võ công rất cao cường. Nhưng tính tình thì...

Thấy nàng không nói lão ngoan đồng đi đến bên bàn ngồi xuống, tự nhiên lấy bình trà rót trà, chỉ là... Bình trà không có nước trà!

Lão ngoan đồng buồn bực nói: “Nha đầu, để nhân gia nhận người làm đồ đệ đi? Người có tố chất tốt như vậy, mặc dù đã qua tuổi luyện võ nhưng chỉ cần cố gắng ta đảm bảo người sẽ trở thành cao thủ!”

“Đa tạ, ta chỉ có một người sư phụ!”

Bạch Tử Linh nhận thấy người này không gây nguy hiểm cho nàng liền buông lỏng phòng bị nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn lão. Mặc dù nàng muốn học võ công cổ đại nhưng...

Nàng đòi này chỉ có một người sư phụ, mặc dù bà ấy đã không còn nhưng đối với nàng bà ấy quan trọng hơn bất cứ ai khác.

Đó là người đã cứu sống nàng, chăm sóc nàng, dạy dỗ nàng trở thành Bạch Tử Linh hôm nay. Nếu không phải có sư phụ thì sẽ không có Bạch Tử Linh nàng tồn tại. Mặc dù biết sư phụ lợi dụng nàng, nhưng không thể thừa nhận sư phụ thật sự đối với nàng rất tốt...

Bà dạy nàng trở thành người vô tình nhưng bà lại là người có tình. Nếu không phải vì người đàn ông đó... Sư phụ tuyệt đối sẽ không chết thảm.

Nghĩ đến đây, sát khí trên người Bạch Tử Linh lan tỏa nghi ngút đến lão ngoan đồng đối diện phải giật mình.

Nàng hận, hận tất cả bọn họ, cũng hận chính bản thân vì không thể bảo vệ bà...

Kể từ lúc đó, Bạch Tử Linh như trở thành một người khác. Nàng trang bị cho mình nhiều mặt nạ hơn. Nàng không dám tin tưởng vào bất kì ai nữa. Nàng nhớ rất rõ lời sư phụ đã dạy: Tuyệt đối không được giao tâm của bản thân cho bất cứ ai, tâm của nàng, chỉ có thể ở trên người nàng!

“Nha đầu, sát khí trên người người thật nặng...”

Bị giọng nói nửa đùa nửa giỡn đánh thức, Bạch Tử Linh mới nhớ rõ bên cạnh còn có người, không khỏi cảnh giác nhìn về lão ngoan đồng.

Từ khi xuyên không đến nay, nàng không còn ý thức được bản thân mình nữa, không còn nhớ rõ bản thân là đặc công, luôn buông lỏng phòng bị với người khác... Nếu không phải Lãnh Vô Quân cùng lão ngoan đồng không muốn lấy mạng nàng. Thì nàng đã sớm mất mạng!

“Ha ha, nha đầu, thói quen này nên sửa lại đi. Nếu không gặp người khác, chỉ sợ người đã sớm mất mạng!”

Nha đầu này bản lĩnh không tệ, chỉ là trên người mang quá nhiều chuyện phiền muộn, nếu không sao lại có ánh mắt hận thù như thế!

“Đa tạ tiên bói đã nhắc nhở, Tử Linh sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Mặc dù không tính là thân quen nhưng nàng có thể cảm nhận lão ngoan đồng này tuyệt đối không hại nàng. Bất quá Bạch Tử Linh thật sự muốn biết... Rốt cuộc lão là ai... Và vào đây với mục đích gì?

“Nha đầu thật thú vị, không nghĩ đến đứa con của Tiểu Tuyết đúng là không tầm thường!”

Lão ngoan đồng cười ha hả, một bộ dạng vô cùng... Đáng kinh!

“Tiên bói... Người biết mẫu thân ta?!”

Bạch Tử Linh có chút kinh ngạc, lão ngoan đồng thật sự biết mẫu thân Lạc Tuyết? Hơn nữa dường như thật sự thân thuộc... Nếu không tại sao lại gọi lại “Tiểu Tuyết” thân như vậy?!

Như vậy... Bí mật về thân thể nàng...?

“Nha đầu, mẫu thân ngươi gặp ta còn phải gọi một tiếng sư bá!”

“Sư bá...?!” Bạch Tử Linh nghi ngờ nhìn, sư bá của mẫu thân... Vậy nàng gọi là gì nha?!

“Thật ra năm đó ta vốn muốn thu nhận Tiểu Tuyết - cũng chính là mẫu thân ngươi làm đồ đệ, bắt quá sư muội của ta - chính là sư phụ của mẫu thân ngươi một mực giành Tiểu Tuyết với ta, bắt đắc dĩ ta phải nhường nàng!”

Lão ngoan đồng một bộ dáng hoài niệm. Nhớ năm đó nha đầu Tiểu Tuyết vẫn hồn nhiên trong sáng, không ngờ lại gặp phải chuyện tình như vậy... Nếu lúc đó Tiểu Tuyết không gặp hắn... Thì nàng đã không..

Nghĩ đến đây lão ngoan đồng không khỏi liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh, ánh mắt có chút... Phức tạp!

Bạch Tử Linh bị nhìn như vậy liền cảm thấy kì lạ, tại sao lão ngoan đồng lại nhìn nàng như vậy...?! Chẳng lẽ có liên quan đến nàng...?

“Nha đầu, ta nhận ngươi làm đồ đệ, dạy võ công cho ngươi, đảm bảo sẽ giỏi hơn mẫu thân ngươi!”

“Ta chỉ có một người sư phụ!”

Bạch Tử Linh lạnh nhạt nói, mặc kệ người trước mắt là ai, nàng cũng chỉ có một người sư phụ duy nhất. Tuyệt đối không nhận bất kì ai nữa...

“Nha đầu ngươi thật là cố chấp, y như mẫu thân ngươi vậy!”

Lão ngoan đồng thở dài, cũng chính cái tính tình này... Năm đó nếu Tiểu Tuyết không cãi lời lão cùng Y Tiên thì mọi chuyện đã không như vậy... Aizz, tất cả đều là duyên...

“...”

“Nha đầu, sư phụ ngươi là ai?!”

Rốt cuộc là người như thế nào mới có thể khiến nha đầu này nhận làm sư phụ, nhân gia đây thật sự hiểu kì!

“Bà... Đã không còn...”

Bạch Tử Linh lạnh nhạt nói, không giống lúc này sát khí nghi ngút, lúc này nàng chỉ một bộ dáng lạnh nhạt thông dong. Dường như người nàng nhắc đến chỉ là người qua đường.

“Nha đầu, giỏi lắm! Che giấu thật sâu!”

Lão ngoan đồng cười ha hả, bộ dạng đùa cợt nhìn nàng. Bạch Tử Linh nhẹ nhàng cong môi.

Gương mặt xấu xí nhưng trên người lại mang một khí chất xuất trần, nhưng cũng không kém phần lạnh lẽo. Mặc kệ gương mặt có xấu xí hay không thì chỉ cần mỗi một cái cong môi, mỗi một cái nháy mắt cũng khiến người khác điên đảo!

“Nha đầu, ngươi... Thật sự là Bạch Tử Linh?!”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bỉ Ngạn Hoa

“Cạch!”

“Tiểu thư...”

Cửa phòng mở ra, Thanh Nhi trên tay cầm khay thức ăn kinh ngạc nhìn.

“Tiểu thư...”

Thanh Nhi vội để khay thức ăn lên bàn, chạy đến bên người Bạch Tử Linh, cảnh giác nhìn lão ngoan đồng.

“Có phải hay không tiền bối chẳng lẽ không biết ư...?”

Bạch Tử Linh lạnh nhạt trả lời.

Nàng thực sự là Bạch Tử Linh, nhưng... Cũng không phải Bạch Tử Linh!

Linh hồn của nàng bất quá chỉ là ở tạm trong thân thể của Bạch Tử Linh, nhưng... Bạch Tử Linh thực sự đã chết! Kể từ ngày nàng tỉnh dậy, nàng... Đã là Bạch Tử Linh! Bạch Tử Linh là nàng!

“Ha ha, nha đầu, nguoi thật thú vị!”

Lão ngoan đồng cười ha hả, đưa mắt nhìn Thanh Nhi.

Lúc này hắn đã phát hiện có người đang đến gần, nha đầu này chắc chắn cũng biết nhưng nàng lại không ngăn cản. Vậy chứng tỏ người này đáng để tin.

Bất quá hắn có thể xác định nàng là Bạch Tử Linh, nhưng... Lại không giống trước kia. Hắn nhìn Bạch Tử Linh lớn lên từ nhỏ, chẳng lẽ nàng có phải là Bạch Tử Linh hay không hắn không biết. Chỉ là nàng thực sự khác trước kia rất lớn, con người liệu có thể thay đổi lớn như vậy ư?!

Chỉ sợ là...

Ánh mắt hắn loé lên tia sáng, nếu hắn đoán không lầm...

“Nha đầu lần sau nhân gia sẽ đến tìm nguoi...”

Vừa dứt lời liền biến mất, để lại căn phòng tĩnh lặng.

“Tiểu thư... Người đó...”

Thanh Nhi ngập ngừng mở miệng, người đó nhìn thế nào cũng thật kì lạ...

“Ông ấy nói ông ấy là sư bá của mẫu thân...”

Bạch Tử Linh nhìn khây thức ăn trên bàn, môi nở nụ cười nhạt.

Xem ra chiêu ‘giết gà dọa khỉ’ của nàng thực sự hiệu quả, bọn họ đã biết điều hơn rồi!

“Sư bá của phu nhân?!” Thanh Nhi tròn tròn mắt. Sư bá của phu nhân... Nàng cứ nghĩ phu nhân chỉ có...

“Làm sao vậy?!”

“Thanh Nhi cứ nghĩ... Phu nhân chỉ có sư phụ...?!”

“Muội biết?!”

Bạch Tử Linh ngược mặt lên nhìn Thanh Nhi, ánh mắt nàng khiến Thanh Nhi bối rối.

“Vâng... Thanh Nhi đã từng nhìn thấy bà ấy, bà ấy rất đẹp, rất quan tâm đến phu nhân, Thanh Nhi nghe phu nhân gọi bà ấy là sư phụ... Nhưng là rất lâu rồi ạ... Năm đó Thanh Nhi mới chỉ có hai tuổi?!”

Sư phụ của mẫu thân?! Xem ra mẫu thân Lạc Tuyết thực sự là người không đơn giản!

“Thanh Nhi, mẫu thân ta... Xuất thân thế nào?!”

“Chuyện này... Thanh Nhi thực sự không biết, chỉ nghe nói năm đó lão già cứu phu nhân, rồi đưa nàng về phủ...”

Đơn giản như vậy sao?! Bạch Tử Linh nàng không tin mọi chuyện lại đơn giản như vậy!

Bất quá không sao, dù sao thì... Nàng sẽ tìm ra được bí mật của thân thể này. Chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

~~~~~

“Phu nhân, mời người dùng bữa...”

Nha hoàn bên cạnh đem khây thức ăn đặt lên bàn, đi đến bên cạnh phu nhân đỡ nàng lại bàn ngồi xuống.

“Thúy Liên, nguoi có thấy gì không...?”

Thanh âm mềm mại dịu dàng, trên môi nở nụ cười nhạt, động đũa gấp thức ăn.

“Phu nhân, ý người là...?”

Nha hoàn gọi Thuý Liên nghỉ ngơi nhìn chủ tử của mình, nàng không phải là đang nhắc đến...

“Bạch Tử Linh, nàng ta đã thức tỉnh!”

Nụ cười càng sâu hơn, Tam phu nhân ôn tồn mở miệng,

“Người nói xem Viên Minh Hân sẽ như thế nào nếu biết Bạch Tử Linh thức tỉnh đây? Còn chuyện của Nhị phu nhân Lạc Tuyết...”

Thuý Liên lo sợ nhìn xung quanh, khi phát hiện trong phòng không có ai mới thở phào nhẹ nhõm, nàng ngập ngừng mở miệng: “Phu nhân, chuyện về người đó là cấm kị trong phủ, nếu người khác nghe được lời của người...”

“Không cần phải lo lắng như vậy, Thuý Liên, chẳng ai ở đây nghe lén chúng ta nói chuyện đâu, Viên Minh Hân sẽ không rảnh rỗi như vậy...”

“Phu nhân...”

“Ta sẽ chờ xem...”

~~~~~

Một ngày hôm nay của Bạch Tử Linh trôi qua vô cùng nhàm chán. Bạch Tử Linh trong lòng không ngừng suy nghĩ, cho đến khi mặt trời đã lặn mới bị Thanh Nhi gọi tỉnh.

“Tiểu thư... Thanh Nhi pha nước tắm xong rồi, người mau đi tắm đi, để khuya bị nhiễm phong hàn thì không tốt đâu.”

“Ừm...”

Phục hồi từ trong suy nghĩ, Bạch Tử Linh đi đến bên sau tắm bình phong, trong đó đã thấy một cái thùng tắm lớn.

“Tiểu thư... Vậy, Thanh Nhi ra ngoài đợi người nhé!”

Vì chuyện lần trước Bạch Tử Linh cương quyết muốn tắm một mình nên Thanh Nhi đành thuận theo.

“Ừ...”

Từ nhỏ đã tự lập nên Bạch Tử Linh không chỉ thích làm mọi thứ một mình, từ lúc nàng hiểu chuyện nàng đã tự tắm cho bản thân, không cho bất kì ai đụng đến thân thể nàng.

...

Ngồi dựa vào thùng, Bạch Tử Linh lần đầu tiên quan sát kĩ thân thể này.

Mặc dù gương mặt xấu xí nhưng làn da nàng lại trắng như bạch ngọc, thân hình cân đối, ba ngàn sợi tóc dài phát phối...

Nếu không phải vì gương mặt xấu xí thì nàng thực sự là một đại mỹ nhân!

Đột nhiên nàng cảm thấy trên lưng đĩnh đĩnh kì lạ.

Bạch Tử Linh đưa tay ra sau, chạm vào lưng mình.

Quả nhiên có cái gì đó trên lưng nàng. Dường như là một hình xăm...?

“Thanh Nhi, Thanh Nhi...”

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy...?”

Thanh Nhi vốn đang đứng ngoài cửa, nghe tiểu thư gọi liền vội vàng chạy vào.

“Thanh Nhi, trên lưng ta... Có gì đó...”

Thanh Nhi kinh ngạc nhìn tấm lưng trắng nõn, sắc đỏ rực rỡ của đoá hoa vô cùng nổi bật.

Đoá hoa nở rộ, một màu đỏ rực như máu, trên đài gồm một cụm hoa khoảng 5 đến 7 nụ, nở xòe tròn ra mọi hướng, trông như con chim công đang múa, vô cùng sinh động... Tựa như có ma lực có thể hút bất kì sinh vật nào nhìn vào nó.

“Thanh Nhi...?”

Thấy Thanh Nhi không lên tiếng, nàng mở miệng hỏi. Trên lưng nàng có cái gì đó... Là hình xăm chăng?!

“Là một... Đóa hoa...” Thanh Nhi bị Bạch Tử Linh gọi tỉnh, nàng ngáp ngừng nhìn đóa hoa trên lưng tiểu thư. Trong lòng không khỏi sinh ra sự sợ hãi, đóa hoa này... Sinh động, mà chân thật đến nàng bị nó cuốn hút.

“Hoa...?”

Bạch Tử Linh có chút kinh ngạc, trên lưng nàng tại sao lại có một đóa hoa? Tại sao lần trước nàng lại không phát hiện?!

“Vâng... Là một đóa hoa Bỉ Ngạn...?”

Thanh âm có chút run sợ, mặc dù không phải là hiểu biết nhưng nàng biết đây là hoa Bỉ Ngạn, bởi vì nàng đã từng thấy nó một lần... Cách đây rất lâu...

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạch Phi Nhược

“Hoa Bỉ Ngạn...?”

Hoa Bỉ Ngạn ư...? Tại sao trên lưng nàng lại có Hoa Bỉ Ngạn?!

Bạch Tử Linh trầm ngâm, lần trước tấm nàng lại không phát hiện gì cả?! Nhưng hiện tại...?

Thật kì lạ... Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra vậy...?! Sao trên lưng nàng...

“Thanh Nhi, muội xác định đó là Hoa Bỉ Ngạn ư...?”

“Vâng... Mặc dù Thanh Nhi không hiểu biết nhiều nhưng Thanh Nhi có thể khẳng định... Đây thật sự là Hoa Bỉ Ngạn...”

Sắc đỏ của đóa hoa vô cùng diễm lệ, Thanh Nhi tránh để bản thân không nhìn vào nó.

Thật đáng sợ... Đóa hoa này... Như có ma lực vậy...?!

“Trước kia... Muội đã từng thấy nó trên lưng ta không...”

“Không, Thanh Nhi chưa từng thấy qua...”

Lời nàng nói là thật, nàng thật sự chưa từng thấy qua trên lưng tiểu thư lại có hoa Bỉ Ngạn...

“Thật không có?”

“Vâng... Thật sự không có...”

Vậy thì thật kì lạ, tại sao nó lại xuất hiện trên lưng nàng? Trước kia không có, vậy thì tại sao hiện tại lại có...?!

Bạch Tử Linh cảm thấy đóa hoa Bỉ Ngạn trên lưng nàng tuyệt đối không đơn giản, nhất định là có liên quan đến thân thể nàng...

Thân thể nàng... Rốt cuộc là chứa bí mật gì?! Liên quan đến đóa hoa trên lưng...?!

~~~~~

“Tiểu thư, không xong rồi... Tiểu thư...”

Thanh Nhi vội vàng chạy vào phòng, đập vào mắt nàng là thiếu nữ đang ngồi trên bàn dùng bữa.

Một bên mặt hé lộ, thấy được má trái có vết sẹo vô cùng xấu xí khiến người khác ghê sợ.

“Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tử Linh lạnh nhạt lên tiếng, nàng gấp một miếng cá bỏ vào miệng, thức ăn của Thừa tướng phủ đúng là không bằng Phong Nguyệt Lâu!

Vì chuyện tối qua nàng không ngủ được nên hôm nay đặc biệt dậy sớm.

Nhưng sáng nay nàng nhờ Thanh Nhi thay y phục thì nghe Thanh Nhi nói đoá hoa Bỉ Ngạn đã biến mất.

Trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ, biến mất? Chẳng lẽ gặp nước nó mới xuất hiện ư?!

“Tiểu thư, không xong rồi...”

Thanh Nhi một bên luống cuống, nàng lo lắng mở miệng: “Lão gia cho mời tiểu thư đến đại sảnh...”

Nghe vậy Bạch Tử Linh liền liếc mắt nhìn Thanh Nhi.

Lão gia...? Thừa tướng đại nhân Bạch Vân Hoài - phụ thân của thân thể này ư?!

Vị phụ thân này Bạch Tử Linh nàng nghe danh đã lâu nhưng lại không có cơ hội gặp mặt. Chỉ là trong trí nhớ, hắn cực kì chán ghét nàng, chưa bao giờ chịu liếc cho nàng một ánh mắt, mà nàng dường như cũng chẳng có cảm tình gì đối với hắn.

Nhưng vô duyên vô cớ hắn cho gọi nàng làm gì?!

“Hắn? Hắn gọi ta làm gì...?!”

“Thanh Nhi không biết.. Chỉ biết hôm nay lão gia trở về... Mang theo hai nữ nhân...”

Thanh Nhi ngập ngừng, thanh âm có chút nhỏ. Trong lòng không khỏi buồn thay tiểu thư, tiểu thư nàng từ nhỏ đã không được lão gia yêu thương, phụ nhân lại mất sớm. Tiểu thư thật sự rất đáng thương, người không được sủng ái như nhị tiểu thư, tứ tiểu thư, mà còn bị cha ruột của mình ghê lạnh...

Lần này lão gia trở về lại mang theo hai nữ nhân... Mà một trong hai người đó, có một người xấp xỉ tuổi tiểu thư!

Thanh Nhi không phải người ngu, sao nàng lại không biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ? Chỉ sợ, đó sẽ là Ngũ phu nhân tương lai cùng tiểu thư tương lai đi?!

“Nữ nhân...?”

Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, nam nhân ấy à, chẳng có một ai tốt lành cả.

Nàng thật sự không hiểu, mẫu thân Lạc Tuyết rốt cuộc là người như thế nào lại... Đồng ý lấy hắn? Hơn nữa còn là làm thiếp?!

“Thanh Nhi, tình cảm của mẫu thân ta cùng hắn... Có tốt không...?”

Tuy tiện mở miệng, nàng lại tiếp tục gấp thức ăn.

“Tình cảm của phu nhân và lão gia? Thanh Nhi cũng không biết, chỉ biết dường như lão gia đối xử với phu nhân rất tốt...”

“Vậy sao...”

Đối xử rất tốt? Thật sự là...

“Tiểu thư...”

“Đi! Chúng ta đi đến đại sảnh!”

~~~~~

Lúc Bạch Tử Linh đến thì trong đại sảnh đã có không ít người.

Nam nhân trung niên một thân xám y, gương mặt nghiêm nghị ngồi ở vị trí chủ tọa. Đôi mắt sắc bén nhìn nàng, mày kiếm nhíu lại, mặc dù tuổi tác đã cao nhưng vẫn thấy vẻ anh tuấn.

Người này hẳn là Bạch Vân Hoài - phụ thân của thân thể này đây nhỉ?!

Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt, ánh mắt không che dấu chán ghét như vậy... Thật sự là...

Bên cạnh hắn là một mỹ phụ trung niên, gương mặt nàng ta vô cùng xinh đẹp, có ba bốn phần giống bạch y nữ tử từ ngồi bên dưới nàng ta, trên người nàng ta không mang vẻ thanh nhã như Tam phu nhân nhưng lại khiến cho người khác không khỏi nhìn thêm một chút, một hương vị quyền rũ thành thực, khí chất lạnh lùng lại thu hút người khác.

Nếu nàng đoán không lầm, đây hẳn là Đại phu nhân Viên Minh Hân - mẫu thân của Bạch Phi Nhược?!

Viên Minh Hân đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt lạnh nhạt khiến Bạch Tử Linh có chút kinh ngạc.

Bạch Tử Linh không khỏi cong khoé môi. Xem ra Thừa tướng phủ này thật không đơn giản! Từ Tam phu nhân dịu dàng đến Đại phu nhân lạnh nhạt.

Kể từ khi Bạch Tử Linh bước vào, ánh mắt mọi người đều theo dõi nàng. Bởi hành động của Bạch Tử Linh mấy ngày trước khiến không ít người cảm thấy kì lạ, hôm nay nhìn thấy mới phát hiện phé vật thật sự khác xưa, khí chất trên người không giống trước kia, mọi người không khỏi thầm nghĩ: ‘Phé vật’ thật sự thay đổi?!

Bạch Phi Nhược nhìn chằm chằm Bạch Tử Linh, trong lòng có một cảm giác khó chịu không nói nên lời.

Quả thật ‘phé vật’ thật sự thay đổi ư?! Nhưng tại sao nàng lại cảm thấy bất an như vậy...?

Nhận thấy được ánh mắt của Bạch Phi Nhược, Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn nàng.

Một thân bạch y thuần khiết, gương mặt xinh đẹp động lòng người, ba ngàn sợi tóc được búi lên, cổ đính bằng một cây trâm bạch ngọc.

Làn da trắng nõn, đôi mắt như làn nước mùa thu, mũi cao thanh tú, môi hồng như cánh hoa đào, khí chất xinh đẹp thuần khiết.

Bạch Tử Linh nở nụ cười nhạt, môi mỏng mấp máy: “Bạch Phi Nhược...”

Bạch Phi Nhược!

Thừa tướng tửu tiểu thư, ‘Đệ nhất tài nữ’ Thành Thiên Quốc, người trong lòng của Đỗ gia Đại thiếu gia Đỗ Thanh Triệt!

Thân phận quả nhiên là rất nhiều a!

Đúng như lời đồn, một nữ tử mang vẻ đẹp thuần khiết, khiến bất kì nam nhân nào cũng có ý muốn bảo vệ!

Nữ tử như vậy... Nam nhân làm sao có thể không yêu... Bất quá Bạch Phi Nhược đúng là che giấu đủ sâu...

Ngây thơ thuần khiết ư?!

Chỉ sợ... Thật đúng là ngây thơ thuần khiết!

Bị Bạch Tử Linh nhìn như vậy, Bạch Phi Nhược nhú mày, trong lòng cảm giác bất an ngày càng lớn.

Rốt cuộc thì... Chuyện gì đang xảy ra với nàng vậy? Tại sao nhìn thấy Bạch Tử Linh nàng lại cảm thấy bất an?!

Chuyện này...

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hậu Viện Tranh Đấu (1)

“Lão gia, nếu mọi người đã đến đông đủ thì người hãy nói đi. Chuyện người muốn nói với mọi người!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều tập trung nhìn Đại phu nhân Viên Minh Hân.

Lời Đại phu nhân là có ý gì?! Lão gia vừa mới trở về, hơn nữa lại mang theo hai nữ nhân!

Có người ngu cũng biết một trong hai người sẽ là Ngũ phu nhân tương lai. Dường như tất cả mọi người đều tránh việc mở miệng nói, vậy mà Đại phu nhân lại lên tiếng nhắc đến chuyện này... Đây chẳng phải là tạo cơ hội cho bọn họ sao?!

Bạch Tử Linh nhướng mày, thông thường những người vợ đều tránh nói việc người chồng của mình mang nữ nhân về, nhưng Đại phu nhân lại ngoại lệ! Nàng ta không những không mở miệng ngăn cản mà còn tạo cơ hội cho hai mẹ con bọn họ...

Thật không biết Đại phu nhân đây là quá nhân từ hay... Vốn không đặt Bạch Văn Hoài vào trong mắt?!

“Đại phu nhân... Lão gia vừa mới trở về, đi đường không tránh khỏi mệt mỏi... Có chuyện gì để sau hãy nói!”

Người vừa lên tiếng là một mỹ phụ trung niên, gương mặt xinh đẹp quyến rũ, đôi mắt tràn đầy ý cười, yếu điệu khiến người khác không khỏi mềm lòng.

Trong lòng Bạch Tử Linh thầm suy đoán, nữ nhân này hẳn là Tứ phu nhân Tố Vân?!

Bộ dạng không lạnh lùng như Đại phu nhân, không thanh nhã như Tam phu nhân, nhưng lại mang hương vị quyến rũ không nói nên lời.

Quả thật là một nữ nhân có một không hai! Thừa tướng phủ này mỹ nhân thật sự là nhiều như mây!

Bạch Vân Hoài nhủ mảy, hẳn thật sự mệt mỏi, nhưng hôm nay mặc kệ thế nào hẳn cũng phải nói rõ chuyện này... Tuyệt đối không để Quế Chi cùng Tâm Lan chịu thiệt!

“Không sao, phu nhân, mọi chuyện trong phủ ổn cả chứ?!”

Bạch Vân Hoài nhìn Đại phu nhân Viên Minh Hân mở miệng nói. Người này là chính thê của hắn, năm nàng mười lăm đã phải gả cho hắn, cùng hắn hoạn nạn khó khăn bên nhau. Nhưng không biết từ bao giờ nàng đã thay đổi, trở thành một con người lạnh lùng, ít nói...

“Kể từ khi lão gia đi, mọi chuyện trong phủ đều được xử lý ổn thỏa. Ngay cả Tam tiểu thư cũng đã hồi phục...”

Bạch Vân Hoài nghe vậy liền liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh, trong mắt tràn đầy sự phức tạp.

Hắn cũng nhận thấy hôm nay Bạch Tử Linh khác hẳn so với trước kia, mặc dù vẫn gương mặt xấu xí đó nhưng khí chất...

Hắn không khỏi nhớ đến một nữ tử, gương mặt nàng mặc dù bình thường, không phải dạng xinh đẹp tuyệt sắc nhưng lại thanh tú dễ nhìn. Đặc biệt là khí chất của nàng, xuất trần như tiên, chưa bao giờ liếc mắt nhìn kẻ khác... Trong mắt nàng dường như chỉ tồn tại một người...

Trong mắt lộ vẻ chán ghét, Bạch Vân Hoài quay mặt sang chỗ khác. Nhìn Bạch Tử Linh khiến hắn không thể không nhớ đến sự sỉ nhục đó, lửa giận tràn lan, hắn không muốn nhớ đến nữ nhân đó...

Bạch Tử Linh thu tất cả ánh mắt của Bạch Vân Hoài vào mắt, trong lòng không ngừng suy nghĩ.

Ánh mắt của Bạch Vân Hoài đây là có ý gì?! Phức tạp rồi đến chán ghét...?!

Bạch Tử Linh không khỏi đưa mắt nhìn về phía Đại phu nhân, nàng hiểu dụng ý của Đại phu nhân, nàng ta cố ý nhắc đến chuyện của nàng là muốn Bạch Vân Hoài chán ghét nàng!

Bất quá hẳn ta chán ghét nàng hay không nàng cũng không quan tâm, nàng không phải Bạch Tử Linh, không cần tình yêu thương của hắn!

“Tam tiểu thư, người đến đây ngồi đi... Người cứ đứng như vậy, lão gia muốn nói cũng không nói được!”

Tam phu nhân Liễu Tư Băng dịu dàng cười, thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Đại phu nhân Viên Minh Hân liếc mắt nhìn Tam phu nhân, Tam phu nhân thấy vậy nụ cười càng sâu.

Bạch Tử Linh ngây ngốc nhiều năm như vậy, bây giờ lại thức tỉnh, có phải người rất thất vọng không?!

Người là muốn trả thù nữ nhi nàng ta, muốn nàng ta ôm hận mà chết đúng không...?!

Bất quá... Bạch Tử Linh hiện tại thức tỉnh... Chuyện vui còn dài đây!

Viên Minh Hân, đây chỉ là mới bắt đầu!

Ánh mắt mọi người đảo lên người Bạch Tử Linh, một thân thanh y bạc màu, cũ nát, gương mặt xấu xí, lộ vết sẹo to đùng ghê rợn, làn da nhợt nhạt, mái tóc được búi gọn gàng, đôi mắt lạnh lẽo khiến người khác rùng mình.

Theo như lời Đại phu nhân thì phế vật đã thật sự khác xưa.

Tứ phu nhân Tô Vân nhủ mảy, Tam phu nhân trước giờ đều an phận thủ thường thế nhưng hôm nay lại mở miệng giúp Bạch Tử Linh, chống đối Đại phu nhân?!

Bạch Tử Linh không biết tam phu nhân có âm mưu gì nhưng vẫn mở miệng đáp ứng: “Đa tạ Tam phu nhân!”

Nàng tiến đến chiếc ghế trống bên cạnh Bạch Phi Nhược tự nhiên ngồi xuống.

Bạch Phi Thúy bên cạnh nhủ mảy nhìn Bạch Tử Linh, từ bao giờ thì mẫu thân nàng lại thân thiết với ‘phế vật’ như vậy?!

Bạch Tử Linh quay sang nhìn Bạch Phi Thúy, một thân tử y xinh đẹp. Gương mặt có ba phần giống Tam phu nhân Liễu Tư Băng, bốn phần giống Bạch Vân Hoài ngồi trên ghế chủ vị. Mày liễu dài, mái tóc được búi cao, ánh mắt lộ vẻ cao ngạo, tựa như nữ vương mà nhìn nàng, mỗi hồng nhếch lên.

Nhị tiểu thư Bạch Phi Thúy!

Quả nhiên đúng như trong trí nhớ, ánh mắt cao ngạo lạnh lùng như vậy...

“Lão gia... Không biết chuyện người muốn nói là gì...?!”

Tam phu nhân ôn nhu mở miệng, bộ dáng chọc người yêu thích.

“Lần này ta phụng lệnh Hoàng thượng đến Vân Nam, vô tình gặp lại cố nhân...”

Cố nhân?!

Mọi người liếc mắt nhìn về chỗ hai nữ nhân mà Bạch Vân Hoài mang về.

Cố nhân ư?! Người ngu cũng nhìn ra được, nếu chỉ là cố nhân từ Bạch Vân Hoài liệu có cần gọi mọi người đến đây không?!

“... Ta và Quế Chi cũng tính là quen biết, năm xưa chia tay cứ nghĩ là nàng ấy sẽ có một cuộc sống hạnh phúc... Nhưng không ngờ, nàng ấy lại lưu lạc đến Vân Nam, một mình cực khổ nuôi con...”

Nhắc đến con, Bạch Vân Hoài có lỗi nhìn về phía hai nữ nhân mà hân mang về. Bộ dạng của hân khiến mỗi người ở đây có một sắc mặt khác nhau.

Đại phu nhân Viên Minh Hân lạnh nhạt không để ý, chuyên tâm thưởng thức trà. Tam phu nhân Liễu Tư Băng nở nụ cười dịu dàng, bộ dạng không quan tâm. Chỉ có Tứ phu nhân là ánh mắt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hai mẹ con bọn họ.

Bạch Tử Linh đem tất cả thu vào trong mắt, môi mỏng nhếch lên.

Thừa tướng phủ này thật thú vị! Bất kì người nào trong này đều thật không tầm thường! Bất quá... Nàng chính là muốn như vậy. Cuộc sống sau này của nàng... Sẽ không nhàm chán như trước kia nữa.

“... Đến khi cuộc sống không còn gì nữa Quế Chi mới đến tìm ta... Nàng nói nàng không cần danh phận, nàng chỉ muốn ta chăm sóc cho Tâm Lan...”

Tứ phu nhân Tô Văn cười lạnh, không cần danh phận? Nghe mà tức cười thật! Thời đại này mà còn dám mở miệng nói không cần danh phận? Thật không biết nữ nhân đó thật sự ngu ngốc hay thù đoạn đây?!

Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều hiểu rõ. Không cần danh phận chỉ cần chăm sóc nữ nhi nàng ta?! Chỉ sợ là muốn chăm sóc nàng ta luôn đi?!

Bạch Tử Linh cẩn thận đánh giá hai nữ tử đối diện.

Mỹ phụ trung niên một thân lam y tươi mát, gương mặt tuy không phải là tuyệt sắc nhưng cũng là một mỹ nhân, trên người nàng ta mang một loại hơi thở khiến người bên cạnh cảm thấy thoải mái, đặc biệt là ánh mắt rất thu hút người khác, lung linh huyền ảo.

Nữ tử một thân hồng y, gương mặt giống mẫu thân nàng ta, nhưng bộ dạng lại hoàn toàn khác hẳn. Nàng ta nhu mì yếu đuối, khiến người khác không khỏi yêu thương, đôi mắt thừa hưởng từ mẫu thân mình, thu hút người khác...

Nhìn bộ dạng của hồng y nữ tử, Bạch Tử Linh không khỏi liên tưởng đến Bạch Phi Nhược. Bất quá nàng ta thua xa Bạch Phi Nhược, chỉ cần nhìn ánh mắt của nàng ta. Ánh mắt lộ vẻ tham vọng rõ ràng như vậy... Nàng không tin người trong đại sảnh không nhìn ra!

Bạch Phi Nhược nhìn nữ tử như bản sao của nàng, khinh thường cười.

Nàng ta... Còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hậu Viện Tranh Đấu (2)

Lâm Tâm Lan sinh ra trong một gia đình nghèo khổ, mẫu thân nàng vì muốn nuôi nàng khôn lớn mà làm bất cứ nghề gì. Nàng thậm chí còn không biết phụ thân của bản thân là ai..

Vì từ nhỏ đã sống vất vả nên nàng trưởng thành sớm hơn những đứa trẻ cùng tuổi, biết tính toán, thủ đoạn hơn.

Rồi một ngày một nam nhân xuất hiện, mẫu thân nói hân là phụ thân nàng. Lâm Tâm Lan cũng không xúc động lắm, nhưng... Nàng phải diễn!

Nhìn hân ăn mặc sang trọng như vậy, chắc chắn là người giàu có nhưng không nghĩ đến hân lại là Thừa tướng đại nhân.

Hân nói muốn chăm sóc cho hai mẹ con nàng, ngu ngốc gì mà không nhận lời chứ?! Con kim quy tự động bò đến trước mắt, ngu ngốc gì mà không bắt?!

Nhưng nàng thật không hiểu nổi mẫu thân, hân nói trước kia hân có lỗi với mẹ con nàng, đồng ý cho mẫu thân vị trí thiếp thất trong phủ. Vậy mà mẫu

thân lại từ chối, chỉ muốn hẩn chăm sóc cho nàng..

Lâm Tâm Lan thật sự không biết Lâm Quế Chi nghĩ gì, bất quá nàng có thể trở thành Thừa tướng tiểu thư là được rồi!

Trên đường về Thừa tướng phủ, Lâm Tâm Lan không ngừng mơ mộng. Sau này nàng sẽ là Thừa tướng tiểu thư... Một tiểu thư cao quý không kém những người khác, thậm chí còn cao quý hơn.

Ánh mắt nàng lộ vẻ tham vọng rõ ràng, người trong Thừa tướng phủ đều không tầm thường, sao lại không phát hiện ra chứ?! Chi là... Bọn họ đang muốn xem kịch vui mà thôi! Mà nếu có người không phát hiện... Thì đó chính là Thừa tướng đại nhân Bạch Vân Hòa!!!

“... Nhưng dù sao Tâm Lan cũng là con gái của Bạch Vân Hoài ta... Sao có thể để mẹ con nàng lưu lạc bên ngoài... Dù thế nào ta cũng phải cho nàng ấy danh phận, nàng ấy đã khổ công nuôi dưỡng Tâm Lan.”

Lâm Tâm Lan là nữ nhi hẩn, hơn nữa lại lưu lạc mười mấy năm nay, mặc dù không có tình cảm sâu nặng nhưng cũng có tình cha con. Bạch Vân Hoài hẩn sẽ không để nữ nhi của hẩn chịu thiệt thòi.

Thừa tướng phủ có ba vị tiểu thư, nếu nàng ta vào phủ thì xếp nàng ta chỗ nào?!

Tứ phu nhân châm chọc mở miệng: “Lão gia, làm sao người biết được... Là nữ nhi ruột thịt của người? Không biết chừng là...”

Mang đến một nữ tử không rõ lai lịch thì nói đó là nữ nhi của lão gia?! Tứ phu nhân Tổ Văn cười lạnh nhìn hai mẹ con bọn họ.

Người là bọn họ đem đến, con cũng là do miệng bọn họ nói. Ai biết được, liệu có phải là ruột thịt của lão gia hay không?!

Mọi người nhìn về phía hai mẹ con bọn họ. Lời Tứ phu nhân Tổ Văn không phải là không đúng, đột nhiên xuất hiện một nữ tử không rõ lai lịch ra nói là nữ nhi của lão gia, không phải rất lạ sao? Tại sao mười mấy năm nay mẹ con bọn họ không đi tìm lão gia...?! Đến hôm nay mới nhận lại là sao?!

Bạch Vân Hoài cũng nhíu mày, hẩn không phải không muốn nghi ngờ mẹ con nàng, nhưng lời của Tổ Văn thật sự rất có lý.

“Quế Chi, tại sao mấy năm nay... Nàng lại không đến tìm ta...?”

“Lão gia... Ngay cả người cũng không tin ta...”

Thanh âm dịu dàng nhưng lại không kém phần bị thương vang lên, đôi mắt rung rung nước mắt, Lâm Quế Chi cắn môi nhìn Bạch Vân Hoài.

Bạch Vân Hoài nghiêng đầu tránh ánh mắt nàng, ánh mắt nàng khiến hẩn cảm thấy càng có lỗi. Tâm Lan là nữ nhi ruột thịt của hẩn... Mà hẩn lại nghi ngờ nàng..

Bạch Tử Linh lẳng lặng nhìn tình cảnh trước mắt, lần đầu tiên nàng ý thức được: Hoá ra Bạch Vân Hoài cũng không phải dạng thông minh gì!

Thì ra nàng đã lầm, cứ nghĩ phụ thân của thân thể này hẩn là một người thông minh tuyệt đỉnh.

Thật không thể tin được, rốt cuộc mẫu thân Lạc Tuyết dựa vào đâu mà đồng ý gả cho hẩn đây...?!

Mặc dù không hiểu rõ mẫu thân Lạc Tuyết, tuy nhiên dựa vào tài dịch dung như vậy, nàng biết mẫu thân Lạc Tuyết sẽ không phải người tầm thường!!!

“Thật ra... Nó từ từ nghĩ sẽ đi tìm lão gia, nhưng trên đường lại gặp phải sơn tặc... Được một nhóm người cứu giúp... Thiếp mới có thể... Mới có thể bình an sinh ra Lan Nhi...”

Giọng nói run rẩy, tràn ngập bi thương, nhưng lại cố kiềm nén khiến người khác không khỏi thương tiếc.

Bạch Vân Hoài thở dài, giọng nói có phần ôn nhu: “Được rồi, ta tin nàng. Ta tin Tâm Lan là nữ nhi ruột thịt của ta...”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bộ dạng hiểu rõ Lâm Quế Chi này thế nào cũng sẽ trở thành Ngũ phu nhân. Chi là sớm hay muộn mà thôi...

Bạch Phi Thúy lạnh nhạt cười, phụ thân của nàng sao nàng lại không hiểu chứ?! Đường đường là Thừa tướng đại nhân, cư nhiên lại không có đầu óc như vậy... Bất quá nàng không quan tâm lắm, trong nhà thêm một người chỉ là thêm một chiếc đũa, thêm hai người cũng vậy mà thôi! Hơn nữa về phần mẫu thân nàng cũng không hề lo lắng, mẫu thân từ trước đến nay vốn có đề ý đến chuyện của phụ thân đâu?! Chỉ sợ trong nhà này, Tứ phu nhân mới là người thật sự đề ý!

“Mọi chuyện đến đây là kết thúc, từ nay về sau, Lâm Quế Chi sẽ là Ngũ phu nhân cùng Tâm Lan sẽ là tiểu thư của Thừa tướng phủ.” Quay sang nhìn Đại phu nhân Viên Minh Hẩn, lạnh nhạt nói: “Phu nhân, chuyện này giao cho bà sắp xếp... Ta có việc phải đi.” Nói xong liền quay người rời đi.

“...”

Sau khi Bạch Vân Hoài vừa rời khỏi, không khí trong đại sảnh thay đổi hẩn đi.

“Trương ma ma, sắp xếp cho Ngũ phu nhân ở Chiêu Lan Viện đi.”

Đại phu nhân Viên Minh Hân mở miệng phân phối ma ma bên cạnh mình.

Trương ma ma là nha hoàn hồi môn của Đại phu nhân, là người được Đại phu nhân tin tưởng nhất. Ở trong phủ địa vị cực kì cao, lời nói của nàng ta chính là lời nói của Đại phu nhân.

“Chiêu Lan Viện? Đại phu nhân, người thật không công bằng. Lúc trước ta muốn dọn vào Chiêu Lan Viện người hết mực phản đối a... Hiện tại...”

Từ phu nhân Tổ Văn mở miệng cười, bộ dạng khiêu khích rõ ràng như vậy mà Đại phu nhân hoàn toàn không để ý.

“Mọi người nghe lão gia nói rồi đấy, nhất định phải hầu hạ tốt Ngũ phu nhân cùng...”

Đại phu nhân liếc mắt nhìn Lâm Tâm Lan, bộ dạng không biết xưng hô thế nào.

“Hay là gọi Tam tiểu thư đi... Nhìn nàng cũng không lớn hơn Phi Thúy, cũng không nhỏ hơn Phi Như ngọc bao nhiêu cả!”

Bị Đại phu nhân không để ý, mặc dù tức giận nhưng Từ phu nhân Tổ Văn vẫn cười cười nói. Trong lòng hận không thể giết chết Viên Minh Hân, nàng ta lúc nào cũng không chịu nể mặt nàng, luôn khiến nàng mất mặt! Sinh cho lão gia đứa con trai với đứa con gái thì hay lắm à? Chẳng phải nàng ta cũng bị lão gia thất sủng mấy năm nay đấy ư?!

Ánh mắt của Lâm Tâm Lan loé sáng. Tam tiểu thư Thừa tướng phủ, thân phận tôn quý ra sao chứ?! Nàng không khỏi nghĩ đến những ngày tháng sau này của bản thân, vinh hoa phú quý hưởng không hết!

Lời vừa dứt, mọi người không khỏi nhìn Bạch Từ Linh. Tam tiểu thư Thừa tướng phủ ai ai cũng biết chính là ‘phế vật’ Bạch Từ Linh này! Nếu là trước kia mọi người cũng không để ý đến nàng ta, nhưng hiện tại... Ai cũng biết ‘phế vật’ đã thay đổi!

Bạch Từ Linh lạnh lùng lên tiếng: “Từ phu nhân, có lẽ người đã nhớ nhầm chẳng? Tam tiểu thư Thừa tướng phủ là ta - Bạch Từ Linh này!”

“...” Từ phu nhân không ngờ Bạch Từ Linh lại nói như vậy, nhất thời ngây ngốc đứng đó không biết nên nói gì.

Đại phu nhân Viên Minh Hân liếc mắt nhìn Bạch Từ Linh, mở miệng: “Được rồi, Thừa tướng phủ đã có Tam tiểu thư. Về phần nàng, gọi Tâm Lan tiểu thư đi!”

Lâm Tâm Lan uất hận nhìn Bạch Từ Linh, chết tiệt! Tâm Lan tiểu thư là cái gì?! Cũng không phải Thừa tướng tiểu thư!!! Tất cả cũng tại nàng ta, Bạch Từ Linh chứ gì?! Thân phận Tam tiểu thư Thừa tướng phủ nhất định phải là của nàng.

Bạch Từ Linh cảm nhận được ánh mắt của Lâm Tâm Lan, nhưng nàng chỉ cười nhạt. Ánh mắt theo dõi Lâm Quế Chi, so với đứa con gái ngu xuẩn của mình thì Lâm Quế Chi thông minh hơn nhiều. Từ đầu đến cuối nàng ta không hề biểu hiện một cảm xúc dư thừa nào. Luôn ngồi một chỗ, an phận như vậy...

Thừa tướng phủ, đúng là không có ai tầm thường!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: 14: Du Hồ

“Ngũ phu nhân, đây là Chiêu Lan Viện... Đại phu nhân đã cho người chuyển đồ của phu nhân cùng tiểu thư vào. Đại phu nhân bảo nếu cần thứ gì thì đến tìm Đại phu nhân...”

Nha hoàn được phân phó hầu hạ Lâm Quế Chi mở miệng nói.

Nhìn thái độ của lão gia đối với Ngũ phu nhân này thật là không tầm thường! Đại phu nhân còn sắp xếp cho Ngũ phu nhân ở Chiêu Lan Viện này, phải biết Chiêu Lan Viện là nơi mà mọi người đều mơ ước, không những phong cảnh hữu tình, mà còn gần phòng của lão gia nhất, các vị phu nhân đều hận không thể dọn vào nơi này!

Vậy mà Ngũ phu nhân vừa vào phủ đã được sắp xếp ở nơi này, chắc hẳn sau này Ngũ phu nhân sẽ rất được sủng ái, đến lúc đó nàng cũng được thom lây.

Nha hoàn mừng thầm, được hầu hạ Ngũ phu nhân nàng đúng là tốt số.

Chiêu Lan Viện là một viện nằm ở phía Đông Thừa tướng phủ. Là nơi thấy được thái dương mọc đầu tiên trong Thừa tướng phủ, phong cảnh ở đây không những hữu tình, thanh nhã mà còn gần Trạch Văn Các của Thừa tướng Bạch Văn Hoài. Nghe nói là Thừa tướng trước kia vì yêu mến một vị thiếp

của mình mà đã cho xây Chiêu Lan Viện, vị thiếp đó đó cực kì được sủng ái. Tiếc là ‘hồng nhan bạc mệnh’, vị thiếp đó mắc bệnh qua đời, từ đó Chiêu Lan Viện liền bỏ hoang.

Phải nói, Chiêu Lan Viện là nơi mà tất cả mọi người đều muốn dọn vào. Nhưng từ trước giờ Đại phu nhân đều không cho bất cứ ai dọn vào, thậm chí không cho bước chân vào. Hiện tại lại cho Ngũ phu nhân vào...

Mọi người đều thảm than, thật không biết Ngũ phu nhân có được như vị thiếp đó hay không? Vinh sủng không hết... Hay...

Gian phòng đã được các nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ, một hạt bụi cũng không có. Đồ trang trí trong phòng đều chưa có, chỉ nổi bật nhất là vách tường được trang trí vô cùng hoa lệ, cao quý.

Trong phòng chỉ có một cái bàn tròn, một chiếc giường, một cái tủ đựng y phục và một bàn trang điểm.

Đơn giản mà sơ sài!

“Đại phu nhân bảo là ngày mai sẽ cho người đưa đồ đến...”

“Được rồi, người lui ra đi...”

Nha hoàn ngập ngừng, vội quay người bước ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại.

“Mẫu thân...”

Thấy nha hoàn đã ra ngoài, Lâm Tâm Lan tức giận lên tiếng. Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra nàng liền buồn bực!

Nếu không phải vì Bạch Tử Linh nàng đã trở thành Tam tiểu thư của Thừa tướng phủ rồi! Tất cả cũng tại nàng ta! Đột nhiên lại mở miệng nói mình là Tam tiểu thư, hừ, thích ra vẻ!

Đưa mắt nhìn về phía mẫu thân đang nhẩn nha uống trà, Lâm Tâm Lan nhin không được mở miệng: “Mẫu thân, tại sao người lại không giúp Lan Nhi...”

Nếu lúc nãy mẫu thân mở miệng thì nàng tin chắc Đại phu nhân tuyệt đối không dám có ý kiến, nhưng mẫu thân nàng...

Lâm Tâm Lan mặc dù sống trong nghèo khổ nhưng nàng rất biết dùng thủ đoạn. Bạch Vân Hoài là một ví dụ điển hình, nàng chỉ sử dụng một chút chiêu mà hắn đã thật sự tin nàng là nữ nhi của hắn. Thật sự là...

Trước kia mặc dù cuộc sống nghèo khổ nhưng Lâm Tâm Lan nàng muốn gì được nấy, hiện tại nàng lại Bạch Tử Linh giành vị trí Tam tiểu thư, sao nàng có thể cam tâm?!

“Nháo còn chưa đủ sao? Nơi này là Thừa tướng phủ, không phải Lâm gia, con dựa vào đâu mà dành với nàng ta?!”

Lâm Quế Chi quát, rốt cuộc thì nàng tại sao nàng lại sinh ra đứa con gái ngu xuẩn như vậy? Một điều đơn giản như vậy mà cũng không biết, thậm chí không thể che giấu tham vọng trong mắt!

Người trong Thừa tướng phủ tuyệt đối không tầm thường chút nào, nếu không biết tình hình quân địch ra sau thì làm sao có thể bàn mưu tính kế đây?!

Đại phu nhân nhìn như lạnh lùng, không quan tâm đến mọi chuyện nhưng những chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do một tay nàng ta quản lý. Tam phu nhân ăn chay niệm Phật, không tranh không đấu nhưng lại là người che giấu rất sâu. Tứ phu nhân nhìn như vô cùng ngu xuẩn nhưng lời nói lại sắc bén hơn ai hết.

Hơn nữa...

Về vị tam tiểu thư mà mọi người đồn đại là ‘phế vật’... Chỉ sợ là không đơn giản!

“Mẫu thân...”

Lâm Tâm Lan bĩu môi, mặc dù có chút thủ đoạn nhưng nàng ta không phải người thông minh gì, làm sao hiểu được ý nghĩa trong lời của Lâm Quế Chi?!

Nàng ta chỉ biết, bản thân nàng nhất định phải làm Tam tiểu thư Thừa tướng phủ, bất kì ai cũng không thể ngăn cản.

“Vừa mới bước chân vào phủ con đã nhin không được rồi à, ngu xuẩn như thế làm sao mà làm được chuyện lớn đây...”

Sắc mặt cực kì khó coi, Lâm Quế Chi tức giận mở miệng: “Sau này, không cần tranh giành vị trí Tam tiểu thư đó nữa, tốt nhất là tránh xa những người đó, nhất là Tam tiểu thư...”

“Tại sao...” Lâm Tâm Lan không phục nhìn mẫu thân nàng, trong lòng có một cơn tức giận không thể bộc phát!

Ý mẫu thân là gì, không những không giúp nàng mà còn bảo nàng đừng tranh giành?!

Nàng không phục! Tuyệt đối không phục!

~~~~

“Tiểu thư... Người hôm nay không ra ngoài à...?!”

“Ra ngoài?! Tại sao?”

Bạch Tử Linh dời mắt khỏi quyển sách, đưa mắt nhìn Thanh Nhi. Bộ dạng của Thanh Nhi khiến nàng không khỏi cảm thấy kì quái.

Chẳng phải lần trước nàng đòi xuất phủ Thanh Nhi nhất quyết ngăn cản còn gì?! Sao hôm nay đột nhiên...?

“Chính là... Mỗi tháng ngày này tiểu thư đều ra ngoài...”

Thanh Nhi ngập ngừng mở miệng, mỗi tháng ngày này tiểu thư đều ra ngoài. Mỗi lần nàng đều đi theo để bảo vệ tiểu thư, nếu không phải vì Đỗ thiếu gia...

Nghĩ đến đây Thanh Nhi không khỏi tức giận, lần đó nếu không phải vì muốn cứu Tứ tiểu thư, tiểu thư nàng cũng sẽ không té hồ, nhiễm phong hàn hết mấy ngày liền...

“...”

Bạch Tử Linh nhăn mi, hình như thật sự có chuyện như vậy à!

Nếu nàng nhớ không lầm thì mỗi tháng ngày này Thành Thiên Quốc đều tổ chức lễ hội...?

Lễ hội?!

Thật thú vị! Đến cổ đại gần nửa tháng, nàng chưa thấy được lễ hội ở cổ đại như thế nào.

“Thanh Nhi chuẩn bị, chúng ta xuất phủ...”

“Tiểu thư...” Tiểu thư thật sự muốn xuất phủ? Sớm biết như vậy nàng đã không nhắc đến rồi! Nhưng hối hận thì đã muộn rồi à!

~~~~

Đường phố cổ đại vẫn náo nhiệt như vậy, nhưng hôm nay dường như nhộn nhịp hơn mọi ngày. Khắp phố đều treo lồng đèn đỏ, dòng người không ngừng qua lại, trên người y phục vô cùng phong phú...

Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn xung quanh, thật sự rất náo nhiệt!

Đưa mắt nhìn về hướng Tây, chỉ thấy một cái hồ rộng lớn, nước hồ trong xanh mát mẻ, bên hồ có những cành cây rũ xuống, nhìn vô cùng đẹp mắt. Trên hồ đầy những chiếc thuyền nhỏ thả trôi theo dòng nước, ánh nắng chiều tà chiếu xuống mặt hồ, khiến nước hồ trở nên lung linh kì ảo.

“Thanh Nhi, chúng ta đi du hồ!”

Nàng không có sở thích gì đặc biệt, nhất là những chuyện thanh nhã như du hồ thưởng ngoạn nàng càng không có hứng thú. Chỉ là đột nhiên cảm thấy thú vị, nước hồ cho nàng cảm giác yên tĩnh lạ thường... Thật ra thì lâu lâu thay đổi một chút cũng rất tốt!

“Sao à...”

Thanh Nhi ngây ngốc bị Bạch Tử Linh kéo ra khỏi phủ, đến lúc này mới kịp hoàn hồn.

Du hồ?! Tiểu thư muốn du hồ...?!

Này... Tiểu thư không phải là vì Đỗ thiếu gia đấy chứ...?!

Bởi vì... Nàng vừa nhìn thấy Đỗ thiếu gia và Tứ tiểu thư vừa bước xuống thuyền!!!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: 15: Cung Lãnh Vân

Những chiếc thuyền được thả trôi tự do trên mặt hồ. Dòng nước xanh nhiễm phải ánh nắng chiều tà, xanh xanh đỏ đỏ lấp đi lấp lại không ngừng.

Mặt trời đang dần ngả về phía tây, không khí bắt đầu trở nên náo nhiệt. Dòng người càng lúc càng đông, bên hồ còn thấp lên những ngọn đèn dầu, những đóa hoa đăng được thả trôi bồng bềnh trên mặt nước, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Hôm nay Đỗ thiếu gia có húng du hồ nhi...”

Hạ Danh châm chọc mở miệng, liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh hắn, phong lưu cười: “Tứ tiểu thư, nghe đồn Hữu Thừa tướng phủ lại có thêm một vị tiểu thư, không biết có thật không...”

Quả nhiên là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm!

Vừa dứt lời ánh mắt mọi người trong thuyền đều tập trung lên người Bạch Phi Nhược.

Vài ngày trước, Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài mang về hai nữ nhân khiến cả kinh thành bàn tán một hồi. Đều con nhà quý tộc sao mọi người lại không hiểu là chuyện gì diễn ra cơ chứ, chỉ là chuyện này cũng chẳng có gì to tát.

Hoàng thượng còn có con riêng hưởng hồ là Thừa tướng đương triều! Chỉ là mọi người không ngờ, Hữu Thừa tướng lại sủng ái hai nữ nhân mà hắn mang về đến như vậy.

Nghe đồn, bọn họ được sắp xếp ở trong Chiêu Lan Viện - nơi mà mọi người trong Thừa tướng phủ đều hận không thể dọn vào nơi đó. Hơn nữa đêm nào Thừa tướng cũng nghỉ ngơi tại Chiêu Lan Viện, người hầu thì hết mực cung kính. Chỉ trong vài ngày, mẹ con họ đã đứng vững trong Thừa tướng phủ, thậm chí Tứ phu nhân còn thua xa!

“Không ngờ Hạ thiếu gia lại nắm bắt tin tức nhanh như vậy...”

Bạch Phi Nhược dịu dàng cười, bộ dạng không để ý đến lời nói của Hạ Danh, tay tiếp tục pha trà.

Bộ dạng của nàng khiến người khác cảm thấy kì quái. Đường như Bạch Phi Nhược không hề quan tâm đến chuyện này?! Dù sao phụ thân nàng cũng sủng ái nữ nhân khác mà không phải mẫu thân nàng a!

“Giả vờ thanh cao!”

Lê Nguyệt Thiên Phương thấp giọng nói, nàng khinh bỉ nhìn Bạch Phi Nhược, còn ở đó mà giả vờ như không có chuyện gì! Phụ thân nàng ta mang nữ nhân về phủ, hơn nữa lại yêu chiều sủng ái thiếp thân như vậy. Địa vị nàng ta không bị lung lay sao chứ?!

Lê Nguyệt Thiên Phương nàng không tin Bạch Phi Nhược lại không để ý, chỉ là nàng ta giả vờ mà thôi! Nhất định là vậy!

Rốt cuộc nàng ta có gì mà có thể khiến biểu ca để mắt đến?!!!

“Ha ha, đâu có!”

Bị ánh mắt sắc lạnh của Đỗ Thanh Triệt liếc nhìn Hạ Danh cười cợt, hắn thật sự bị bộ dạng của Bạch Phi Nhược làm cho ghen ghét.

Hắn thừa nhận là hắn thật sự không thích vị Tứ tiểu thư của Hữu Thừa tướng phủ này, dù sao phụ thân hắn và phụ thân nàng ta cũng đều là Thừa tướng, hai người phải nói là thủy hỏa bất dung. Quan hệ của hắn và nàng cũng chẳng thân thiết gì, nếu không phải nàng là ý trung nhân của Đỗ Thanh Triệt, còn lâu hắn mới để tâm!

Hạ gia cùng Đỗ gia tuy không phải tính là thân thiết, nhưng Đỗ thiếu gia, Đỗ tiểu thư cùng Hạ thiếu gia là thanh mai trúc mã, tình cảm vô cùng tốt.

Đỗ thiếu gia là người không dễ kết giao, hắn đối xử với ai cũng lạnh nhạt, nhưng với Hạ thiếu gia - một người nổi tiếng phong lưu, thích náo nhiệt lại vô cùng thân thiết. Chuyện này thật khiến người khác cảm thấy kì lạ!

“Hạ công tử, lâu ngày không gặp thì ra ngươi lại trở nên bát quái như vậy...”

Thanh âm lạnh nhạt vang lên, giọng điệu không hề nề mặt người khác.

Nếu là người khác Hạ Danh hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua, nhưng người đó cố tình lại là thanh mai trúc mã của hắn - Đỗ gia Nhị tiểu thư Đỗ Ngọc Trân!

Hạ Danh bất đắc dĩ nhìn Đỗ Ngọc Trân, hắn chỉ là muốn giúp nàng. Bạch Phi Nhược nhìn thế nào cũng không phải người tốt lành như bên ngoài của nàng ta, hắn không muốn huynh đệ mình làm đường lỡ bước!

Đỗ Ngọc Trân làm sao không biết suy nghĩ của hắn, nàng cũng thật không ưa gì Bạch Phi Nhược! Có thể ca ca không biết nhưng không có nghĩa là mọi người không biết bộ mặt thật của nàng ta. Nhớ có lần mẫu thân cứu một nữ tử mang về Đỗ phủ, ý đồ muốn lập thiếp cho ca ca.

Lúc đó bộ dạng của Bạch Phi Nhược chính là thương tâm, nhưng lại ra vẻ vì ca ca mà chấp nhận ý kiến của mẫu thân. Nếu lúc đó không phải nàng đi ngang qua phòng của nữ tử đó, chỉ sợ nàng cũng bị Bạch Phi Nhược lừa!

Bất quá nàng ủng hộ quyết định của ca ca, dù sao cũng là ca ca chọn, nàng cũng không thể vì một nữ nhân mà làm ảnh hưởng đến tình cảm của huynh muội bọn họ.

Vậy nên nàng đối xử với Bạch Phi Nhục cũng giống như bao người khác, không nóng cũng không lạnh.

Đỗ Thanh Triết liếc mắt cảnh cáo nhìn huynh đệ tốt cùng muội muội mà bản thân mình thương yêu nhất, giả vờ như không biết gì đang xảy ra, nhận lấy ly trà do Bạch Phi Nhục pha.

Bạch Phi Nhục là người thông minh, tất nhiên nàng sẽ không ngu ngốc mà đi kẻ tội của Hạ Danh với Triệt. Mặc dù nàng là ý trung nhân của Triệt nhưng Hạ Danh dù thế nào cũng là huynh đệ tốt của hần, nàng làm sao có thể mở miệng nói?!

Dù sao thì nàng muốn trở thành con dâu của Đỗ gia không phải là chuyện dễ, tạo mối quan hệ vẫn là trọng yếu!

~~~~~

“Tiểu thư...”

Thanh Nhi thật không biết mở miệng thế nào. Mặc kệ nàng ngăn cản ra sao tiểu thư vẫn quyết định muốn du hồ. Chẳng lẽ bảo nàng nói Đỗ thiếu gia cùng Tử tiểu thư cũng du hồ, muốn tiểu thư nàng đi tìm Đỗ thiếu gia sao chứ?!

“Thanh Nhi bộ dạng của muội vậy là sao...?”

Bạch Tử Linh cảm thấy kì quái, từng lúc nàng muốn du hồ, bộ dạng của Thanh Nhi thật sự là...

Không những ngăn cản nàng, còn thuyết phục nàng trở về. Nàng không khỏi cảm thấy khó hiểu, lần trước mặc dù Thanh Nhi ngăn cản nàng ra khỏi phủ nhưng không có kịch liệt như vậy a?!

“Không... Không có gì a tiểu thư...”

Không có gì?!

Nhìn bộ dạng của Thanh Nhi, ắp a ắp ứng không rõ. Rõ ràng là đang có chuyện giấu nàng!

Nàng biết Thanh Nhi có chuyện gì đó giấu nàng, nhưng nếu Thanh Nhi không nói nàng cũng không thể ép buộc.

Thanh Nhi đối với nàng không phải chỉ là một nha hoàn, mà là người đầu tiên nàng gặp khi xuyên qua, là người đầu tiên đối xử tốt với nàng ở nơi xa lạ này, là người mà nàng đã hứa phải bảo vệ... Nàng tôn trọng Thanh Nhi, nếu Thanh Nhi không muốn nói, nàng cũng không ép.

“Suy nghĩ nhiều làm gì, để tâm trạng thanh thản vẫn tốt hơn...”

Bạch Tử Linh nhìn xuống đáy hồ, nước hồ sâu không thấy đáy. Màu xanh của nước khiến nàng không khỏi cảm thấy yên bình.

Đưa tay chạm vào nước, cảm giác mát lạnh toàn thân. Gió thổi mạnh, dòng nước như bị nước khổng chế, dập dềnh.

Bạch Tử Linh không hề ý thức được bản thân đã trở thành tâm điểm của mọi người.

Dưới ánh nắng chiều tà thiếu nữ từ y ngồi trước mũi thuyền, tay nàng khẽ nghịch nước, mái tóc vì gió thổi mạnh mà bay phấp phới, khăn che mặt cũng vì vậy mà bay lên, tạo một độ cong tuyệt đẹp. Chỉ thấy cái cằm xinh xắn để lộ ra, ánh mắt nàng vô hồn nhìn mặt nước, bộ dạng thật sự khiến người khác cảm thấy xuất trần...

“Nàng... Là ai?!”

Hai nam tử phía sau liếc mắt nhìn nhau, chủ tử không phải là để ý vị cô nương đó chứ...?!

Mặc dù vị cô nương đó thật sự khác biệt những nữ nhân mà Vương phi sắp đặt bên cạnh chủ tử nhưng dù sao...

Aizz! Làm hộ vệ thật khó, chuyện của chủ tử bọn hần không thể xen vào a!

Cung Lãnh Vân chăm chú nhìn nàng, lần đầu tiên có một nữ tử lọt vào mắt hần.

Hần tử trước đến nay đều không gần nữ nhân, mặc dù không biến thái như Lãnh Vô Quân nhưng hần thật sự không thích gần nữ nhân.

Nàng cho hần cảm giác kì lạ. Nhìn nàng hần không khỏi liên tưởng đến Cửu Thiên Huyền Nữ, lạnh nhạt xuất trần, lại vô cùng kiều ngạo, tựa như trên đời không hề có ai vào mắt.

Thật giống như ‘hần’!

Nàng cho hấn cảm giác rất giống ‘hấn’, là một người xuất trần lại không kim phần cao ngạo!

Đời này ít ai có được như thế!

Như nhận được ánh mắt luôn theo dõi mình, Bạch Tử Linh không khỏi liếc mắt nhìn về phía đó, không khỏi kinh ngạc.

Thân hình thon dài, lặng yên đứng đứng trước mũi thuyền, bạch y phiêu diêu theo gió không nhiễm một hạt bụi, trên gương mặt biểu tình lãnh khốc, lông mày mang theo khí phách thần nhiên cùng tự tin, cả người đều tỏa ra một loại ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tóc của hấn đen như mực, rõ ràng đối lập với màu trắng của y phục, nhưng lại vô cùng hài hòa tựa như vốn là phải như thế.

Bộ dáng thẳng tắp, bề ngoài tứ phương, khí chất tự tin nhưng không cao ngạo toát ra từ trong xương, giống như tiên tử, làm cho người ta muốn đến gần nhưng lại xa không dám chạm.

Hấn như bước ra từ trong tranh, hoàn toàn không thuộc về thế giới này.

Đây là một nam tử thanh nhã như được họa, nếu không phải hấn đang thực sự ở trước mặt nàng, sợ là vô luận như thế nào nàng cũng không tin trên thế giới này lại có người như vậy.

Thấy Bạch Tử Linh si ngốc nhìn mình, khoe miệng Cung Lãnh Vân không khỏi cong nhẹ một chút, người khác nhìn không rõ lắm, nhưng nàng lại biết hấn đang cười. Nụ cười này rất thuần túy, không ẩn chứa bất kỳ toan tính gì, một nụ cười đơn giản có thể khiến tâm tình của người nhìn cũng trở nên tinh khiết theo.

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: 16: Tắm Hồ Miễn Phí

“Hừ! Đúng là hồ ly tinh!”

Giọng nói cay nghiệt vang lên, Thương Phiên Phiên nhìn chăm chăm Bạch Tử Linh như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Lần trước là Lãnh công tử, lần này lại đến Cung Thế tử!

Thật không biết liêm sỉ!

Sau chuyện lần đó ở Phong Nguyệt Lâu, nàng cùng Bạch Tử Linh đã kết thù.

Trước mặt bao nhiêu người mà nàng ta khiến nàng mất mặt như vậy, đồn ra ngoài, công chúa như nàng còn không khiến người khác chê cười hay sao chứ?!

Mà cũng vì vậy mà nàng đã bị mẩu phi cầm tức ba ngày. Tất cả cũng do nàng ta!

Thương Trường Hạo có chút kinh ngạc nhìn mọi người, mặc dù biết tính tình nàng không phải tốt lắm, nhưng trước mặt người ngoài nàng đều trung ra bộ dáng cao cao tại thượng, chưa bao giờ như hôm nay...

Trong lòng thầm suy đoán, hẳn là nàng ghen tị với tử y nữ tử nên mới mở miệng nói những lời cay độc như vậy.

Bất quá Phiên Phiên thật sự thua xa tử y nữ tử, chỉ so về khí chất thôi nàng cũng đủ để thua thảm hại!

Bạch Tử Linh không khỏi thừa nhận, nàng thật sự bị bạch y nam tử quyến rũ!

Bất quá Bạch Tử Linh nàng cũng không phải chưa từng thấy qua mỹ nam, Lãnh Vô Quân là một trong số đó.

Đối với bạch y nam tử, nàng cũng không có phản ứng gì mấy. Tuy có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền bình tĩnh.

Các tiểu thư quý tộc xung quanh hận không thể ngủ mê phanschây Bạch Tử Linh, nữ nhân này là ai? Cưng nhiên có thể khiến Cung Thế tử cười với nàng?!

Không lẽ bọn họ quen nhau?

Không thể nào! Cung Thế tử chưa bao giờ đến gần nữ nhân, so với Lãnh công tử biến thái không thích người khác đến gần thì Cung Thế tử quả thật có thể chấp nhận.

Bất quá nghe nói mấy ngày trước, Lãnh công tử mang một nữ tử đến Phong Nguyệt Lâu dùng bữa, hai người còn có động tác thân mật.

Mọi người nghe tin đều có người vui có người mừng, có người tin cũng có kẻ nghi ngờ.

Chỉ là hầu hết thiếu nữ Yến Kinh đều đau lòng, hầu hết người ái mộ Lãnh Vô Quân đều chuyển sang Cung Lãnh Vân.

Ôm ấp muốn gả vào Cung vương phủ, thế nhưng đột nhiên xuất hiện một nữ tử, hơn nữa Cung Thế tử còn cười với nàng!!!

Nhận thấy ánh mắt ghen ghét của đám tiểu thư quý tộc, Bạch Tử Linh liền lạnh lùng trừng mắt nhìn bạch y nam tử.

Quả nhiên là lam nhan hoạ thủy! Chỉ một nụ cười cũng làm điên đảo chúng sinh!

Hơn nữa, hắn không biết hắn là đang đẩy nàng đến đâu con sóng ư?! Cười tươi như vậy, khiến những nữ tử xung quanh đều nhìn nàng bằng ánh mắt hình viên đạn!

Cung Lãnh Vân như biết được suy nghĩ của nàng, hắn liền quay người bỏ vào trong khoang thuyền, khiến những nữ tử xung quanh không khỏi thất vọng nhìn theo.

Bạch Tử Linh thăm bữu môi, nam nhân này thật sự là lão hồ ly, cực kì phúc hắc, tuyệt đối không như vẻ bên ngoài của hắn!

Vốn đang định bước vào khoang thuyền thì đột nhiên có một chiếc thuyền hoa khác đang tiến lại gần nàng.

Trên thuyền hai nữ tử kiều ngạo nhìn nàng.

Nữ tử bên trái một thân hồng y, bộ dạng không lớn, xấp xỉ tuổi nàng. Ánh mắt nàng ta khinh thường nhìn nàng, lộ vẻ kiều ngạo tựa như khổng tước, không thèm để ai vào mắt.

Nữ tử bên phải thân thanh y, mặc dù kiều ngạo nhưng lại rất ra dáng tiểu thư khuê các, vẻ mặt cao cao tại thượng, cho nàng một cái liếc mắt ghen ghét cùng thù hận.

Bạch Tử Linh có chút kinh ngạc, thanh y nữ tử này là ai? Tại sao lại nhìn nàng với ánh mắt như vậy? Trong trí nhớ của nàng thì không ấn tượng gì với nàng ta cả?!

“Ồ? Đây không phải là người hôm bữa không biết liêm sỉ đeo bám Lãnh công tử ở Phong Nguyệt Lâu đây sao?”

Phong Nguyệt Lâu?!

Bạch Tử Linh không khỏi cảm thán, nghe giọng điệu của nàng ta thì hiểu rõ, chắc hẳn đây là nợ đào hoa của Lãnh Vô Quân rồi!

Bất quá nàng ta biết chuyện ở Phong Nguyệt Lâu, vậy chứng tỏ hôm đó nàng ta đã ở đó...

Thấy Bạch Tử Linh không trả lời, thanh y nữ tử còn cho là nàng chột dạ, liền không khách khí mở miệng: “Thật là vô liêm sỉ, không biết là nữ nhi nhà nào, cứ nhiên dám ra ngoài đeo bám nam nhân như vậy. Hôm trước là Lãnh công tử, hôm nay lại đến Cung Thế tử...”

Hồng y nữ tử gọi Tô Ánh Dung, là nữ nhi thứ hai của Đại học sĩ Tô Học Nghị. Vì do chính thất sinh ra nên từ nhỏ Tô Ánh Dung đã vô cùng kiều ngạo. Trong phủ, sủng ái của Tô Học Nghị dành cho Tô Ánh Dung có thừa!

Tô Ánh Dung không giống những tiểu thư trong chôn thê phòng, thích những người như Cung Thế tử trong treo lạnh lùng, Đỗ thiếu gia tuần mỵ vô song, hay Tĩnh Vương ôn nhuận như ngọc... Nàng thích những nam tử lạnh lùng, u buồn tựa như Lãnh công tử.

Nhất kiến chung tình!

Nàng vừa gặp đã phải lòng hắn, mặc dù hắn chưa bao giờ liếc mắt nhìn nàng. Nhưng trong lòng nàng, chỉ cần âm thầm lặng lẽ dõi theo hắn...

Nàng vốn từng muốn gả cho hắn, danh chính ngôn thuận ở bên cạnh chăm sóc hắn... Nhưng nàng biết, bản thân mình không hề xứng với hắn.

Hắn đường đường là Lãnh gia Lãnh công tử, kinh thành ‘Đệ nhất công tử’. Là nhi tử duy nhất của Khương Định Hầu cùng Vĩnh An trưởng công chúa.

Thân phận như vậy... Nàng làm sao xứng đây?!

Nhưng một lòng tưởng niệm hắn, không nghĩ đến bên cạnh hắn xuất hiện một nữ nhân, nàng ta choàng tay hắn hắn cũng không phản đối.

Chẳng phải hắn chán ghét người khác đến gần ư?! Tại sao hắn cùng nữ nhân đó lại có động tác thân mật như vậy?!

Câu hỏi đó không ngừng lặp lại trong đầu nàng, không ngờ hôm nay lại gặp được nàng ta!

Mặc dù không thể ở bên cạnh hắn, nhưng không có nghĩa nàng đồng ý để nữ nhân khác bên cạnh hắn!

Trong tình yêu, con người vốn ích kỷ như vậy. Thứ mình không thể có được, thì người khác đừng hòng có được!!!

Dù là người hiền lành đến đâu thì nghe những lời sỉ nhục như vậy tuyệt đối sẽ không dễ yên! Hơn nữa Bạch Tử Linh nàng vốn không phải dạng người hiền lành gì, muốn nàng nhịn nàng ta để nàng ta sỉ nhục?! Đừng có mơ!!!

“Vị tiểu thư này, chúng ta không quen không biết, vừa gặp mặt thì đã sỉ nhục người khác như vậy. Tiểu thư khuê các các người đều cư xử như vậy ư...?”

“Tiểu thư khuê các chúng ta cư xử như thế nào cũng không cần hạng kỹ nữ như người lên tiếng dạy dỗ! Hạng người như người...”

Kỹ nữ?!

Nhiệt độ xung quanh bỗng giảm đến mức thấp nhất. Hoàng y nữ tử không hiểu sao cảm thấy lạnh người.

Nàng ta... Muốn chết!!!

“Biểu... Viên tiểu thư, xin người đừng mở miệng ra là sỉ nhục người khác như vậy. Hơn nữa tiểu thư nhà tôi vốn không phải như người nói...”

Mặc dù có chút lo sợ bị biểu tiểu thư nhận ra, nhưng nàng không thể nhìn tiểu thư bị người khác sỉ nhục như vậy.

Nàng đã hứa sẽ bảo vệ tiểu thư, vậy mà hết lần này đến lần khác, nàng lại đứng một bên nhìn tiểu thư bị người khác sỉ nhục...

Biểu?!

Bạch Tử Linh đưa mắt nhìn Thanh Nhi, xem ra Thanh Nhi biết nàng ta! Bất quá nàng sẽ không bỏ qua cho nàng ta như vậy đâu. Đường đường là đội trưởng đội đặc công, Bạch Tử Linh chưa bao giờ buông tha cho những kẻ mà nàng xem là con mồi!

Lo lắng của Thanh Nhi vốn là thừa, Viên Minh Châu làm sao có thể để tâm đến một nha hoàn nhỏ bé như nàng cơ chứ?! Tâm tư nàng ta hiện tại đều đặt lên người Bạch Tử Linh.

“Câm miệng, nha hoàn như người mà cũng dám mở miệng trước mặt bổn tiểu thư?!”

Viên Minh Châu tức giận, giờ tay định tát Thanh Nhi.

Nha hoàn ngu ngốc, cư nhiên dám chặn họng nàng. Trung thành với chủ tử như vậy sao? Vậy thì lãnh đủ đi!

“Ừm!”

Tô Ánh Dung kinh ngạc, nàng không nhìn rõ nữ tử này ra tay như thế nào. Chỉ cảm thấy một trận gió lướt qua, Viên Minh Châu đã... Đã rơi xuống hồ!!!

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, mọi người xung quanh đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ nghe một tiếng “Ừm!” sau đó là tiếng kêu cứu mạng của Viên Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: 17: Nam Tử Yêu Nghiệt

“Ồ, đó không phải là Viên Đại tiểu thư Viên Minh Châu của Đại lý tự khanh Viên Khải sao? Sao lại chật vật như vậy cơ chứ?!”

Hạ Danh mở miệng châm chọc, ai chẳng biết nhà mẹ đẻ của Hữu Thừa tướng phu nhân là Thái phó phủ. Phụ thân là Thái phó của Hoàng thượng, được hoàng thượng vô cùng trọng dụng, đại ca là Đại lý tự khanh quyền cao đức trọng, có một tỷ tỷ là Hoàng hậu đứng đầu Hậu cung, vô cùng kiêu ngạo!

Viên Minh Châu là Đại tiểu thư của Đại lý tự khanh phủ, được phụ thân nàng ta vô cùng sủng ái. Ra ngoài liền dát vàng lên mặt mình, ý có một cô cô là Hoàng hậu, một cô cô là Hữu Thừa tướng phu nhân. Hơn nữa còn vô cùng ngạo mạn, tự cho bản thân mình là Tĩnh vương phi, dùng thủ đoạn loại bỏ những nữ nhân bên cạnh Tĩnh vương.

Hạ Danh hần khinh thường nhất chính là loại người như vậy, ngu xuẩn không biết suy nghĩ! Bất quá vì nể mặt Thái phó, hần tất nhiên không muốn dính đến nàng ta.

Nhưng mà từ y nữ tử đó... Nàng không phải người lần trước thắng lớn ở Vân Thiên phường sao?!

Hần biết nàng không phải loại người tầm thường nhưng không ngờ nàng lại to gan như vậy. Lần trước ở vân Thiên phường liên tục thắng, không để Đỗ gia vào trong mắt, không ngờ lần này lại đắc tội đến Viên Minh Châu!

Thật không biết là nữ nhi nhà nào?!

Bạch Phi Nhục nhăn mi tâm, Viên Minh Châu?! Tại sao nàng ta lại ở đây, hơn nữa... Bộ dạng như vậy, nàng ta không biết mình không những làm mất mặt Thái phó phủ cùng Đại lý tự khanh phủ mà còn ảnh hưởng đến danh tiếng của Hoàng hậu hay sao chứ?!

Thật sự không sao hiểu nổi, sinh ra đã tôn quý như vậy, tại sao nàng ta lại không biết hưởng, suốt ngày đeo bám Tĩnh vương, so với Bạch Tử Linh thật sự ‘chó chê mèo lắm lông’* mà!

*Chỉ sự mỉa mai về hành vi chê bai phán xét người khác, trong khi bản thân cũng không tốt đẹp gì hơn.

Ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh, từ y nữ từ đó là ai...? Từ khi nào Yến Kinh lại xuất hiện một người như vậy...?

Không hiểu sao nàng cảm thấy có gì đó kì lạ ở nữ tử này, nàng ta cho nàng cảm giác quen biết kì lạ...?!

Đỗ Thanh Triệt trầm ngâm, là nàng...?!

Rốt cuộc nàng là ai?! Hết lần này đến lần khác đều quen biết Lãnh Vô Quân cùng Cung Lãnh Vân...?!

Chỉ trong vòng vài ngày mà khắp Yến Kinh ai chẳng biết đến nữ tử này, nàng không chỉ xinh đẹp xuất trần, mà còn khiến Lãnh công tử không thích người khác đến gần lại cho phép nàng chạm vào hắn.

Hôm nay lại đến Cung Thế tử, chỉ một cái liếc mắt mà có thể khiến Cung Thế tử vốn vô dục vô cầu* lại có thể nở nụ cười với nàng như vậy.

Rốt cuộc nữ tử này có sức quyến rũ như thế nào mới có thể khiến Lãnh Vô Quân cùng Cung Lãnh Vân để tâm như vậy?

*Không có dục vọng, cũng không có nhu cầu ham muốn bất kỳ thứ gì.

Lúc Viên Minh Châu được thuyền phu cứu lên thì đã nhếch nhác hết chỗ nói, đầu tóc nàng rối bù, quần áo ướt đầm, gương mặt tái nhợt vô cùng khó coi, tựa như sắp chết đến nơi, hoàn toàn không có bộ dạng của một Đại tiểu thư quyền quý.

Tô Ánh Dung vội chạy đến choàng áo lên người Viên Minh Châu, ngăn tầm mắt của những người xung quanh. Trong lòng lo lắng không thôi, thế nào nàng cũng sẽ đắc tội đến Đại lý tự khanh, không những thế mà Hoàng hậu, Thái phó, Thừa tướng phu nhân... Đến lúc đó liệu nàng có...

Tô Ánh Dung lo sợ, tức giận nhìn Bạch Tử Linh. Nàng đem tất cả mọi lỗi lầm đổ lên người Bạch Tử Linh. Tất cả cũng tại nàng ta, nếu không phải bởi vì nàng ta, Viên Minh Châu sẽ rơi xuống hồ sao...?! Đúng vậy, tất cả đều do nàng ta, không liên quan đến nàng...

Bạch Tử Linh nhún mày, người không chạm nàng tất nhiên nàng sẽ không đụng đến họ, là bọn họ ngu ngốc, nàng... Là cho bọn họ thấy được, bọn họ... Đã chọc làm người!!!

Tô Ánh Dung trừng mắt nhìn Bạch Tử Linh, cay nghiệt nói: “Chuyện này... Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu! Ngươi đã đắc tội đến Thái phó phủ, chạy đằng trời cũng đừng hòng thoát!”

Thuyền hoa xa dần, Bạch Tử Linh cười lạnh nhìn theo bóng lưng Tô Ánh Dung, chỉ cần nàng muốn, Thiên gia lão tử cũng không thể ngăn cản.

Thái phó phủ là gì chứ? Nàng sẽ sợ sao?! Cho dù Hoàng thượng đến Bạch tử Linh nàng cũng không sợ!!!

“Thanh Nhi trở về!” Xảy ra chuyện như vậy nàng cũng không muốn du thuyền nữa, thật sự là phá hỏng thú vui của nàng!

“Vâng...”

Thanh Nhi cúi đầu đi theo sau, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Chuyện ngày hôm nay thật sự nằm ngoài dự đoán của nàng, không nghĩ đến gặp Đỗ thiếu gia, Tử tiểu thư, càng không ngờ đến lại gặp Cung Thế tử...

Cho đến khi bóng dáng Bạch Tử Linh khuất dần, ánh mắt mọi người vẫn dõi theo nàng. Chỉ sợ sau hôm nay khắp kinh thành đều biết đến chuyện ngày hôm nay...

Đột nhiên Bạch Tử Linh dừng bước, Thanh Nhi đi phía sau bất ngờ, không kịp dừng lại liền đụng phải tấm lưng của Bạch Tử Linh.

“Tiểu thư...?”

Trên phố, mọi người không ngừng trốn chạy, khắp xung quanh bụi bay tứ tung, lưới gió chém mạnh xuống tạo ra tiếng “Vù vù” khiến người khác không khỏi ớn lạnh.

Một đám hắc y nhân che mặt đang vây quanh hồng y nam tử, mặc dù hắc y nhân thế đông người mạnh nhưng Bạch Tử Linh vẫn nhìn ra được hồng y nam tử đang chiếm thế thượng phong.

Dưới ánh trăng gương mặt tuấn tú chợt hiện ra, mái tóc đen tùy ý để bay trong gió, không chút trói buộc, lộ ra vẻ phóng đảng, hào sảng, nếu người bình thường để tóc tùy ý như vậy có lẽ sẽ rất lộn xộn, nhưng trên người hắn, không hiểu sao lại không hề có cảm giác này, phảng phất mọi chuyện nên như vậy mới đúng.

Làn da của hắn trắng đến mức khiến tất cả nữ nhân hâm mộ, trông như bạch ngọc sáng bóng dưới ánh trăng mị hoặc, hết sức mê người, quả thực có thể dùng từ kiều mị, diễm lệ để hình dung.

Lông mày dài như liễu, thân như tùng bách, cầm bảo khoác trên người hắn thực hết sức phù hợp. Nam nhân bình thường nếu mặc đồ màu này sẽ hết sức kỳ quặc, như màu này ở lên người của hắn, lại cứ như tạo ra dành cho hắn, vô cùng hài hòa. Cầm bảo tột lên dáng người cao lớn của hắn, tỏ ra chút kiêu ngạo, lại tăng thêm vài phần tà mị.

Một đôi mắt hoa đào mê người nổi bật trên gương mặt hắn, lại khiến mọi người kinh ngạc chính là đôi con ngươi tinh khiết, sâu như biển, tinh khiết như bầu trời, nhưng lại ẩn đầy vẻ tà mị, đuôi mắt có chút cong lên khiến hắn trông rất đa tình, khóe miệng nhếch lên một đường cong như ẩn như hiện vô cùng hấp dẫn người.

Hai loại khí chất bất đồng toát ra từ người hắn nhưng không lộ ra vẻ bài xích, phảng phất như hết thấy đều nên như thế, lại khiến cho người khác có ấn tượng khác sâu.

Đám hắc y nhân dường như thực lực cách xa hồng y nam tử, bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau rồi cùng xông lên.

Nhất thời, thanh âm một trận giao kích đao kiếm mãnh liệt vang lên. Chỉ thấy kiếm trong tay hồng y nam tử nhanh chóng ở trong tay xoay tròn, xé gió lướt đến trên người hắc y nhân.

Huyết nhộm bầu trời, dưới ánh trăng, hồng y nam tử mị hoặc cười, giọng điệu có chút kiêu ngạo: “Muốn giết bản công tử? Các ngươi thật không biết lượng sức mình!”

Chốc lát đám hắc y nhân đã chết gần phân nửa, tên đầu lĩnh cảm thấy không ổn liền ra hiệu rút lui, trước khi rời đi còn để lại một câu: “La Sát Môn tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi dễ dàng như vậy... Lần sau, ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi để tạ tội cho mấy huynh đệ của bọn ta!!!”

Mặc dù biết nhiệm vụ lần này thất bại thì chủ tử nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn nhưng... Hơn phân nửa huynh đệ đã hi sinh, nếu thật sự đánh nửa chỉ sợ...

Nhìn đám hắc y nhân bỏ chạy, hồng y nam tử cười vô cùng quyến rũ. Dưới ánh sáng bạc của mặt trăng, thân hồng y đặc biệt chói mắt, mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa trong không khí, Bạch Tử Linh mặt không đổi sắc quan sát hồng y nam tử.

‘La Sát Môn’?!

Xem ra... Là một tổ chức sát thủ nào đó nhỉ?!

Đột nhiên Bạch Tử Linh cảm thấy cổ đại thật thú vị! Ngày tháng sau này của nàng, khẳng định sẽ là rất vui đây. Nàng có nên đi xem giang hồ một chút không nhỉ?! liệu có phải giống như trong phim kiếm hiệp không...?!

Lúc này hồng y nam tử đột nhiên quay đầu nhìn nàng, trong đầu bỗng lóe lên hai chữ: ‘Yêu nghiệt’!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: 18: Dạ

Mắt phượng nhắm lại, hồng y nam tử cong khoé môi, mở miệng hỏi: “Tiểu mỹ nhân, nàng là ai...?”

Lúc này giao đấu với đám hắc y nhân, hắn đã phát hiện ra nàng. Hắn tin đám hắc y nhân cũng nhận ra có người nhưng có lẽ bởi vì nàng không có nội lực nên hắc y nhân không hề để tâm.

Nàng không có phản ứng như trong dự đoán của hắn mà cứ yên tĩnh đứng đó, không hề thay đổi sắc mặt.

Nếu là người khác thì chỉ sợ họ chỉ có hai phản ứng. Một là sợ hãi hét lên rồi ngất xỉu, hai là bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Nàng... Thật sự đặc biệt!

Nhìn vết máu dính trên y phục hồng y nam tử khẽ nhăn mi.

Chuyện tốt này hẳn là do Thái tử hoàng huynh của hắn làm đây?! Mượn tay La Sát Môn để giết chết hắn, tưởng hắn không biết hay sao?!

Bất quá La Sát Môn đã nhận tiền thì nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Thủ lĩnh hắc y nhân nói sẽ không buông tha cho hắn...

Hồng y nam tử mặt cười nhưng tâm lại không cười, hắn vốn không muốn dính đến tổ chức này chút nào... Huống chi Môn chủ của La Sát Môn không hề tầm thường, mặc dù chưa từng được giao đấu với hắn nhưng những chuyện hắn làm trong ba năm qua khiến giang hồ phải nhìn La Sát Môn với một ánh mắt khác!

La Sát Môn là tổ chức sát thủ nổi danh trên giang hồ, chỉ cần là người trong giang hồ không ai không biết La Sát Môn. Mấy năm trước, La Sát Môn vẫn là một tổ chức sát thủ nhưng kể từ khi Môn chủ tiền nhiệm La Sát Môn mất, thì tổ chức ngày như rắn mất đầu, phe chính phái thấy vậy liền tấn công La Sát Môn, nhằm khiến La Sát Môn biến mất!

Sau trận chiến với chính phái, tổ chức này liền ẩn dật, không màng đến chuyện giang hồ.

Nhưng ba năm gần đây, La Sát Môn bỗng nhiên nổi danh trở lại. Bọn họ giết người không những không thấy máu hơn nữa còn tàn nhẫn vô tình. Họ chỉ cần có tiền, thì chuyện gì họ cũng làm!

Nhất là Môn chủ kế nhiệm của La Sát Môn, chỉ trong ba năm hắn không chỉ khiến cho La Sát Môn đứng đầu trong tổ chức sát thủ, còn khiến cho chính phái phải e ngại.

Mặc dù tranh đấu chốn cung đình là điều không thể tránh khỏi, nhưng hắn không ngờ Thái tử lại muốn La Sát Môn lấy mạng hắn.

Thái tử hoàng huynh, chuyện tốt huynh làm cho đệ, đệ chắc chắn sẽ đền đáp lại cho huynh!!!

Hồng y nam tử... Không đơn giản!

Giao đấu với đám hắc y nhân hắn vẫn chiếm thế thượng phong, hơn nữa giết hết một nửa hắc y nhân mà hắn vẫn nở nụ cười được... Thật sự là biến thái!!!

Mặc dù là đặc công nhưng trước kia giết người Bạch Tử Linh nàng cũng không có biến thái như vậy, nàng dùng một chiêu kết thúc tính mạng của người đó. Không giống như hắn, giết người mà vẫn cười được...

Thấy Bạch Tử Linh không trả lời, hồng y càng nở nụ cười yêu nghiệt.

“Tiểu mỹ nhân, có phải nàng đã bị ta mê hoặc rồi không...?”

Bạch Tử Linh đầu đầy hắc tuyến, được rồi, đây là lần đầu tiên nàng gặp người vô si như vậy?!

Hắn thật sự rất tuấn mỹ, đó là điều nàng phải thừa nhận!

Nụ cười của hắn không tinh khiết, rung động lòng người như bạch y nam tử, mà vô cùng yêu nghiệt, phải nói là mị hoặc chứ không sinh.

Thật không biết liệu có phải hắn là yêu tinh biến thành hay không, sao trên đời lại có người yêu nghiệt như thế cơ chứ?!

Bất quá muốn mê hoặc nàng... Thì còn lâu!

Còn chưa kịp trả lời thì nàng đã bị Thanh Nhi che trước mặt, bộ dạng gà mẹ bảo vệ con lên tiếng: “Vị công tử này, xin người tránh xa tiểu thư nhà ta...”

Thanh Nhi lạnh lùng mở miệng, nàng không phải không bị hồng y nam tử mê hoặc nhưng trọng trách của bản thân, nàng làm sao có thể quên?!

Trách nhiệm của nàng là bảo vệ tiểu thư, hồng y nam tử này nhìn thế nào cũng không giống người tốt, nàng làm sao biết hắn liệu có gây nguy hại cho tiểu thư hay không?!

Phu nhân đã dặn dò nàng, nhất định phải bảo vệ tiểu thư cho đến khi tiểu thư tròn mười lăm tuổi. Hiện tại tiểu thư đã mười bốn, chỉ còn một năm, một năm này có xảy ra chuyện gì hay không nàng làm sao biết?!

Hồng y nam tử kinh ngạc, nhíu mày: “Thật sự là trung tâm...” Hắn đảo mắt nhìn Bạch Tử Linh, trong mắt lộ lên ý cười: “Bất quá có chút ngốc!”

Bạch Tử Linh nhếch môi, quả thật lời hắn nói rất đúng!

Nàng thừa nhận Thanh Nhi thật sự trung tâm với nàng, nhưng liệu Thanh Nhi có nghĩ rằng, xông lên mà không cần suy nghĩ như vậy thì chính là bảo vệ nàng không?!

Một người tận trung với chủ tử mình, một lòng muốn bảo vệ chủ nhân như vậy là không sai. Nhưng không biết đối thủ như thế nào mà lại liều mạng xông lên như vậy không phải là bảo vệ, mà là nộp mạng!

Bạch Tử Linh nàng cần là một người tận trung với nàng nhưng không phải như vậy, nàng cần người thông minh. Khi không biết thực lực của đối thủ ra

sao thì hãy cẩn thận quan sát chứ không phải là ngu ngốc xông lên!

Thanh Nhi trợn mắt, kinh ngạc không nói lên lời.

Trong lòng không khỏi tự trách bản thân, nàng thật sự ngu ngốc! Tại sao lại không biết suy nghĩ như vậy, suýt nữa không những không thể bảo vệ tiểu thư mà còn khiến người gặp nguy hiểm... Nếu là người khác mà không phải hồng y nam tử thì nàng thật sự không biết làm sao...

“Tiểu thư... Thanh Nhi sai rồi, Thanh Nhi thật sự xin lỗi người, là do Thanh Nhi nông cạn, ngu ngốc...”

Bạch Tử Linh vô cùng hài lòng, mặc dù có chút ngu ngốc nhưng hiểu chuyện rất nhanh. Không tồi!

“Sau này đừng như vậy nữa, mọi người phải biết suy nghĩ trước hành động. Bạch Tử Linh ta cần là người thông minh chứ không phải ngu ngốc!”

“Thanh Nhi ghi nhớ!”

Thanh Nhi kiên định gật đầu. Tiểu thư, Thanh Nhi nhất định sẽ không để người phải thất vọng!!!

Hồng y nam tử liếc mắt nhìn Thanh Nhi, xem ra cũng không phải là rất ngu ngốc?! Có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy... Thật đúng là không tầm thường!

“Tiểu mỹ nhân, hóa ra nàng gọi Bạch Tử Linh?!”

Đưa mắt nhìn hắn nàng khẽ gật đầu.

“Linh Nhi tiểu mỹ nhân, nàng có thể gọi ta là Dạ. Nàng đang định đi đâu vậy?!”

Mặc dù không biết dưới lớp khăn che mặt là dung nhan như thế nào nhưng hắn tin chắc, nếu không phải khuynh quốc khuynh thành, thì cũng là mỹ nhân có một không hai!

Hồng y nam tử cười cười, bộ dạng vô cùng lưu manh.

Bạch Tử Linh nhíu mày. Linh Nhi tiểu mỹ nhân?! Nàng và hắn thân lắm sao?!

“Trở về!”

Hồng y nam tử nghe vậy liền nhíu mày: “Trở về làm gì chứ? Đi, ta dẫn nàng đến tửu lâu nổi tiếng nhất. Đảm bảo sẽ rất thú vị đấy!”

“Tửu lâu nổi tiếng? Phong Nguyệt Lâu ư?!”

“Phong Nguyệt Lâu gì chứ?! Là Nguyệt Mãn Lâu!”

Nguyệt Mãn Lâu?!

Đó là nơi nào? Sao nàng chưa từng nghe Thanh Nhi nhắc đến.

Thanh Nhi sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi.

Nguyệt Mãn Lâu?! Đó không phải thanh lâu nổi tiếng nhất Thành Thiên Quốc sao?!

Tại sao Dạ công tử lại muốn đưa tiểu thư nàng đến đó?!!!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: 19: Đấu Giá

“Chủ tử, thuộc hạ không hoàn thành được nhiệm vụ, xin chủ tử trách phạt!”

Giọng nói của hắc y nhân mặc dù kiên định nhưng lại không nhịn được mà run rẩy.

Do hắn không hoàn thành nhiệm vụ nên bị chủ tử phạt là chuyện thường tình. Nhưng... Chỉ sợ sau này, hắn không thể tiếp tục làm một sát thủ của La Sát Môn nữa rồi!

“Ta thật sự đã xem thường hắn!”

Giọng nói lạnh lẽo, không chút độ ấm vang lên trong đại điện tối tăm.

Hắn đã thật sự xem thường vị Dạ Vương gia của Yến Vân này rồi! Chỉ một mình hắn mà giết hơn phân nửa thuộc hạ của La Sát Môn, hắn... Đúng là không hề vô dụng như hoàng huynh của hắn.

Bất quá đã nhận tiền, thì mối làm ăn này không thể huỷ, đó quy tắc của La Sát Môn. Không cần biết thực lực Yến Thanh Dạ là như thế nào, người thì nhất định phải giết!

“Sát, nhiệm vụ này giao cho ngươi. Không quá sức đối với ngươi chứ?!”

Nâng mắt liếc nhìn hắc y nhân không tiếng động xuất hiện bên cạnh hắn, lạnh lẽo nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Dứt lời, hắc y nhân liền biến mất không thấy bóng dáng.

“Về phần ngươi, chắc không cần bốn Môn chủ phải mở miệng nhắc nhở đâu?”

Hắn không cần kẻ vô dụng, giữ kẻ vô dụng bên cạnh chẳng khác nào là tự hại chính mình!

“Vâng... Chủ tử!”

~~~~~

Trước mặt nàng là một toà lầu hai tầng, xây dựng theo kiến trúc cổ đại, lồng đèn đỏ treo khắp nơi, cực kì hoa lệ. Dòng người không ngừng ra vào, trên tầng hai, không ít nữ tử đứng nơi đó, tay gờ khăn vẫy chào.

Nơi này là... Thanh lâu trong truyền thuyết đây sao?! Thật đúng là tai nghe không bằng mắt thấy!

Thấy Bạch Tử Linh không rời mắt khỏi toà lầu hai tầng, Dạ nhếch môi cười yêu mị: “Linh Nhi tiểu mỹ nhân, nàng là lần đầu đến đây?!”

Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu vô cùng khẳng định. Đối với một tiểu thư khuê các mà nói, hỏi nàng ta đến thanh lâu bao giờ chưa thì đó chính là sự sỉ nhục. Dù không biết thân phận của nàng thế nào nhưng hắn nhìn ra được nàng không hề để cái thứ tiểu thư khuê các đó vào mắt. Thật đúng là hợp ý hắn!

Thanh Nhi cực kì không vui, nếu không phải tiểu thư không nói gì thì nàng thật sự muốn dạy dỗ Dạ công tử này!

Dù thế nào đi nữa thì tiểu thư cũng là Thừa tướng Tam tiểu thư. Sao có thể bị một nam nhân dẫn đến thanh lâu cơ chứ?!

“Hừm, đúng vậy!”

Quán bar thì nàng đi rồi nhưng thanh lâu thì chưa từng có cơ hội. Tất nhiên rồi, ở hiện đại bây giờ làm gì còn thanh lâu nữa cơ chứ?!

“Nếu như vậy thì nàng phải chú ý thật kĩ a! Có rất nhiều trò hay đấy!”

Bên trong Nguyệt Mãn Lâu cũng náo nhiệt không kém bên ngoài, mặc dù hôm nay là lễ hội nhưng người đến đây cũng không ít.

Mùi son phấn nồng nặc khiến Bạch Tử Linh khó chịu nhứt mảy. Nhưng khiến nàng khó chịu nhất chính là ánh mắt của những xung quanh.

Những người xung quanh đều đem ánh mắt đặt lên người Bạch Tử Linh và Dạ. Trong lòng thầm suy đoán rốt cuộc bọn họ là ai, lại dám mang nữ tử vào nơi này?!

Bất quá bọn họ thật sự quá nổi bật, đứng giữa chốn thanh lâu mà vẫn có được khí chất như vậy trên người, thật sự là... Nhân trung chi long*!

*Rồng giữa biển người.

“Vị công tử cùng tiểu thư đây, không biết đến Nguyệt Mãn Lâu của chúng tôi là có chuyện gì?!”

Giọng nói dịu dàng cất lên, Bạch Tử Linh không khỏi cảm thán. Giọng nói thật sự quá dịu dàng, dịu dàng đến nỗi đến nàng là nữ nhân cũng muốn rung động.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một hồng y nữ tử xinh đẹp đứng đó. Nàng khoảng hai mươi tuổi, một bộ dạng xinh đẹp không phải là tuyệt sắc nhưng lại dịu dàng không nói thành lời. Một thân hồng y chói mắt, cực kì thích hợp với nơi phong nguyệt như thế này! Nhưng mặc trên người nàng ta không khiến nàng ta trở nên thô tục mà còn rất hài hòa, tựa như nó là dành riêng cho nàng ta.

Nàng dịu dàng cười, một bộ dạng chọc người yêu thích. Thân thể tựa như không xương, vô cùng quyến rũ như rắn. Đuôi lông mày ẩn ẩn ý xuân khiến cho ánh mắt thêm vài phần tư mị.

“Đến thanh lâu tất nhiên là để tìm vui! Tiểu mỹ nhân, nàng thật sự xinh đẹp! Mặc dù có chút không bằng Linh Nhi của ta!”

Dạ lưu manh đùa giỡn hồng y nữ tử, hần cười vô cùng yêu nghiệt khiến những người nào nhìn vào cũng bị hần mê hoặc!

Từ y nữ tử bên cạnh hần sức quyến rũ cũng không kém, mặc dù không biết thân phận của nàng thế nào nhưng khí chất như vậy, lạnh lùng mà xuất trần như thế...

Mộng Cẩm dẫn bọn họ đến một căn phòng lớn, dù không thanh nhã như Phong Nguyệt Lâu nhưng lại vô cùng hoa lệ, thật sự phù hợp với nơi phong nguyệt như thế này.

“Mộng Cẩm cáo lui...” Mộng Cẩm cúi người, đóng cửa lại.

Dạ cười yêu nghiệt nhìn nàng: “Linh Nhi tiểu mỹ nhân, lát nữa sẽ rất thú vị đấy!”

Dạ ngồi xuống bàn, ánh mắt rơi xuống đài phía dưới lầu.

Xung quanh đài lúc này đã đầy người, mặc dù trên đài hiện tại vẫn chưa có ai nhưng ánh mắt bọn họ vẫn tập trung nhìn trên đài, dường như trên đài có gì đó rất thu hút bọn họ.

“Lát nữa?!”

Bạch Tử Linh không hiểu nhìn hần. Hần nói lát nữa là ý gì?! Sẽ có chuyện gì xảy ra sao?!

“Cũng giống như Phong Nguyệt Lâu, mỗi tháng đều ra thực đơn mới. Thi Nguyệt Mãn Lâu cũng gần như vậy, mỗi tháng sẽ có một buổi đấu giá các cô nương diễn ra...” Dạ bí hiểm cười.

“Cốc cốc!” Tiểu nhị mở cửa, đem một bình trà đặt lên bàn rồi lui ra.

Bạch Tử Linh nghi ngờ nhìn Dạ: “Ý ngươi là... Hôm nay sẽ có một cuộc đấu giá các cô nương ở Nguyệt Mãn Lâu?!”

“Thông minh!”

Ánh mắt Dạ lộ vẻ tán thưởng, Bạch Tử Linh bĩu môi.

Trong lòng trầm nghĩ, cổ đại này thật sự là kì quái, cũng thật có nhiều chuyện khó hiểu. Bất quá nàng cũng không quan tâm, bởi chuyện này cũng không liên quan đến nàng.

“Tiểu thư, người ngồi xuống đây đi, đừng đứng như vậy...”

Thanh Nhi lấy ghế đến bên cạnh chân nàng, tay rót trà đưa cho nàng.

Bạch Tử Linh thấy vậy liền gạt đầu ngồi xuống, nhận lấy ly trà từ tay Thanh Nhi.

Đang muốn mở miệng nói chuyện thì tiếng động bên dưới ngắt lời nàng, Thanh Nhi nhú mày, trong lòng phức tạp không nói lên lời.

Lúc này bên dưới đã ồn ào thành một mảnh. Bạch Tử Linh đặt ly trà xuống bàn, đi đến bên cạnh cửa sổ.

Hồng y nữ tử bước lên đài, mỉm cười dịu dàng nói: “Các vị khách quan, như các vị đã biết, hôm nay Nguyệt Mãn Lâu chúng tôi mỗi tháng một lần tổ chức đại hội đấu giá các cô nương! Hoan nghênh các vị đã đến tham dự!”

“Không biết hôm nay Nguyệt Mãn Lâu có cô nương mới hay không?!”

“Thủy Nhu cô nương không biết có xuất hiện hay không?!”

“Tất nhiên là có rồi! Dù sao Thủy Nhu cô nương cũng là hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu!”

“Hôm nay thế nào Hạ thiếu gia cũng sẽ xuất hiện...”

“Hả? Tại sao?!”

“Ngươi đúng là không biết gì cả! Thủy Nhu cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ thiếu gia. Tất nhiên là Hạ thiếu gia sẽ đến xem nàng!”

“...”

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, Bạch Tử Linh bên trên nhú mày suy tư.

Hoa khôi...?! Hồng nhan tri kỷ?!

Nàng thật tò mò, rốt cuộc vị Thủy Nhu cô nương này là người như thế nào đây...?! Một thanh lâu nữ tử lại có thể trở thành hồng nhan tri kỷ của Hạ Danh?!

Hạ Danh - Đại thiếu gia Tà Thù tướng phủ, là huynh đệ tốt của Đỗ Thanh Triệt. Trước kia vì đeo bám Đỗ Thanh Triệt mà nàng mới biết đến Hạ Danh. Hạ Danh cũng giống như những người khác, cực kỳ chán ghét nàng, nhưng cũng chẳng ưa gì Bạch Phi Nhục.

“Đầu tiên xin mời Thủy Nhu cô nương lên đài biểu diễn.”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: 20: Thủy Nhu

Hồng y nữ tử vừa dứt lời một nữ tử thân lam y ôm lấy cây đàn, lẳng lặng bước lên đài.

Dịu dàng thuần khiết!

Đó là từ ngữ chính xác nhất dùng để miêu tả lam y nữ tử.

Lam y nữ tử không phải khuynh thành tuyệt sắc nhưng là người thanh tú. Gương mặt nhìn qua một lần không khỏi khiến người khác nhìn thêm lần nữa.

Toàn thân có loại khí chất ôn nhu nhân nhã, làm cho quanh thân nàng tựa hồ có một vàng sáng. Thấy nữ tử này, có rất ít người không thích. Không phải là thương hại, mà là cảm thấy ở cùng nàng chắc chắn sẽ rất thoải mái. Bởi vì nàng tựa như hồ nước trong suốt, không hề có tạp chất. Nụ cười của nàng dịu dàng, nhưng lại toát lên vẻ cô đơn khó mà thấy được.

Nữ tử kia im lặng bước đi, nhẹ nhàng cầm cây đàn, mang bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Chuẩn bị đàn xong, nàng bắt đầu ngồi xuống.

Người ở bên dưới nhìn thấy tư thế này, đều thâm than, rốt cuộc nàng là một người như thế nào? Thanh lâu nữ tử làm sao thanh nhã hơn nàng đây?!

Tiếng đàn vang lên, như suối chảy róc rách, như đám mây dịu dàng. Khúc nhạc thần nhiên, khúc nhạc này cũng giống như nàng, thần nhiên, ấm áp. Làm cho người ta nghe cảm thấy mọi sự mệt mỏi đều tan biến, cảm thấy ấm áp trong lòng.

Giờ khắc này, mọi người đều im lặng, họ đều đang hưởng thụ âm thanh của tự nhiên.

Bạch Tử Linh thương thức nhìn lam y nữ tử, tiếng đàn của nàng quả thật khiến người khác mở rộng tầm mắt!

Không nghĩ đến tại chốn phong trần như vậy lại xuất hiện một nữ tử như nàng, nàng dùng lòng mình để biểu diễn.

Sư phụ nàng từng nói, mặc kệ cầm sư có giỏi hay không nhưng nếu không dùng tất cả tấm lòng để đánh đàn thì chỉ là phù vân.

Chỉ có người yêu cảm thật sự mới hiểu được ý nghĩa của việc này. Mà nữ tử này...

Một người trong sáng như vậy, giống như không thuộc về thế gian này, không nhiễm chút bụi bặm nào.

Tuy rằng tất cả mọi người vẫn nghĩ nàng cứ tiếp tục đàn, nhưng khúc nhạc cũng đã chấm dứt. Lúc khúc nhạc kết thúc, mọi người ở đây đều đắm chìm trong không khí ấm áp kia.

Đàn xong, Thủy Nhu vẫn như cũ nhẹ nhàng ôm đàn vào trong lòng. Sau đó lại im lặng bước xuống đài. Mà mọi người cũng không dám vỗ tay, chỉ sợ quấy rầy đến sự yên tĩnh của nàng. Mọi người cứ yên lặng nhìn nàng đi ra khỏi đây.

“Bộp bộp.”

“Quả thật không hổ danh là hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu...”

Dạ vỗ tay cười, hiếm khi hắn thương thức tài đánh đàn của một nữ tử! Mà nhất là nữ tử thanh lâu như nàng.

Hắn tiêu dao thiên hạ, gặp qua vô số nữ tử, nhưng hiếm khi gặp một nữ tử thanh lâu như Thủy Nhu cô nương này.

Dịu dàng không nhiễm chút bụi bặm, người như vậy sao lại lưu lạc chốn thanh lâu?!

~~~~~

“Thủy Nhu cô nương, Hạ thiếu gia cho mời...”

Tiểu nhị nói giọng nịnh nọt, ai chẳng biết Thủy Nhu cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ thiếu gia?! Mặc dù Hạ thiếu gia suốt ngày ra vào nơi ông bướm nhưng dù sao cũng là Đại thiếu gia của Tả Thừa Tướng phủ. Hắn nịnh nọt nằng như vậy, mong là nàng có thể nói tốt cho hắn trước mặt Hạ thiếu gia.

Thủy Nhu vẻ mặt lạnh nhạt: “Ta đã biết...”

Đẩy cửa phòng ra, Thủy Nhu cúi đầu chào người trong phòng, đóng cửa lại nàng bước đến bên bàn, đặt cây đàn xuống, rót trà mời người trong phòng.

“Thủy Nhu, đàn hay lắm!”

Hạ Danh cười cợt, bộ dạng phong lưu của hắn khiến Thủy Nhu nhú mày, mở miệng hỏi: “Không biết hôm nay Hạ thiếu gia đến đây tìm thanh lâu nữ tử như Thủy Nhu là có chuyện gì...?!”

“Aizz, Thủy Nhu sao lại nói như vậy? Ta đến tìm nàng tất nhiên là để tâm sự rồi!”

Nhấp trà, Hạ Danh bỏ sung, giọng nói có chút nặng nề: “Cũng có một số chuyện...”

Quen biết Hạ Danh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Thủy Nhu nghe giọng nói nặng nề của hắn. Ngay cả đối mặt với những kẻ muốn hại mình, hắn vẫn là cười cợt được. Vậy mà hiện tại...

“Hạ thiếu gia, có gì cứ nói...” Vuốt nhẹ cây đàn trên bàn của mình, Thủy Nhu lạnh nhạt mở miệng.

“Thật là...” Hạ Danh thờ dãi, biết rõ nàng đang muốn nói chuyện nghiêm túc, hắn lại mở miệng: “Trên đường đến đây ta phát hiện ra người chết...”

Đỗ Thanh Triệt đưa Đỗ Ngọc Trân cùng Bạch Phi Nhược trở về, để lại một mình hắn đành phải đến tìm hồng nhan tri kỷ của bản thân. Trên đường đến đây hắn phát hiện rất nhiều người chết, mà đám hắc y nhân bị giết chỉ bằng một chiêu duy nhất! Nhưng điều đáng quan tâm là... Đám hắc y nhân lại là người của La Sát Môn!

La Sát Môn là ai chứ?! Tổ chức sát thủ nổi danh trong giang hồ, ngay cả triều đình cũng không muốn dính đến bọn họ.

Vậy mà lại tìm thấy xác người của La Sát Môn tại Thành Thiên Quốc. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Người của La Sát Môn xuất hiện tại đây, điều đó chứng tỏ đã có chuyện xảy ra!

La Sát Môn nhận tiền giết người đó là điều không ai không biết, bất quá người đó là ai? Sao lại đến Thành Thiên Quốc?!

“Đám người bị giết... Là người của La Sát Môn!”

Thủy Nhu có chút kinh ngạc, người bị giết là người của La Sát Môn?! Nàng nghi ngờ nhìn Hạ Danh, không phải nàng không tin lời hắn mà nàng tuyệt đối tin tưởng lực lượng của La Sát Môn. Người mà La Sát Môn muốn giết, dù chạy lên trời hay xuống đất họ đều sẽ không buông tha. Đó cũng là một trong những điều mà giang hồ kiêng kỵ La Sát Môn!

“Làm sao Hạ thiếu gia lại biết đó là người của La Sát Môn...?”

“Bởi vì, trên vai của họ... Có đóa hoa mạn đà la...”

Hạ Danh cũng không giấu gì Thủy Nhu. Bên ngoài đồn rằng nàng là hồng nhan tri kỷ của hắn nhưng thật ra quan hệ không tầm thường như vậy.

Đôi lúc nàng cũng giúp đỡ hắn rất nhiều, đối với hắn nàng không chỉ là hồng nhan tri kỷ mà còn là bằng hữu.

Thủy Nhu trầm ngâm, người của La Sát Môn có đóa hoa Bỉ Ngạn trên vai không phải nàng không biết. Bởi vì nàng là một trong số thành viên của La Sát Môn!

Hoa Bỉ Ngạn là biểu tượng của La Sát Môn, tượng trưng cho cái chết, sự ly biệt và hồi ức đau thương...

Người của La Sát Môn đều được xăm đóa hoa Bỉ Ngạn lên vai để chứng minh. Vì vậy chỉ cần xem trên vai người đó có đóa hoa Bỉ Ngạn hay không thì sẽ biết.

Bất quá Hạ Danh khẳng định đám hắc y đó là người của La Sát Môn. Vậy... Chẳng lẽ bọn họ xuất hiện là theo lệnh của Môn chủ sao?!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: 21: Lạc Hàm

“Nhàn di, tại sao người lại bảo muội muội đến Phong Nguyệt Lâu? Chẳng phải nếu gặp nhau trên đường thì sẽ tình cờ hơn sao?!”

Lạc Tịch không hiểu, rõ ràng nếu gặp nhau trên đường thì sẽ khiến tiểu tiểu thư không nghi ngờ. Nhưng tại sao Nhàn di lại cho muội muội giả làm thanh lâu nữ tử...

So với bản thân chôn mẹ thì tốt hơn thanh lâu nữ tử rất nhiều. Tiểu tiểu thư thật sự sẽ cứu muội muội ư?!

“Tiểu tiểu thư nhất định sẽ...” Nếu nàng thật sự là nữ nhi của tiểu thư!

“Nhưng... Lỡ như...” Làm sao Nhàn di lại khẳng định như vậy chứ? Lỡ như tiểu thư không đến thanh lâu, cũng không cứu muội muội... Như vậy...

Lạc Tịch lo lắng không thôi. Nàng cùng muội muội từ nhỏ đã sống bên nhau, mặc dù hai người không phải thân tỷ muội nhưng tình cảm không kém gì thân tỷ muội. Lúc nhỏ cuộc sống gian khổ thế nào nàng biết rất rõ, vì muốn có cái ăn để sống qua ngày nàng cùng muội muội đã làm bất cứ chuyện gì.

Năm đó tiểu thư xuất hiện cứu giúp các nàng, khiến các nàng rất cảm kích, thề sống chết bảo vệ tiểu thư. Bất quá lúc đó các nàng còn quá nhỏ, tiểu thư lại không rõ tung tích, đến hiện tại Nhàn di cũng không biết tiểu thư đang ở đâu.

Trước khi mất tích, tiểu thư để lại một nữ nhi, dặn dò các nàng nhất định phải bảo vệ con nàng, trước năm tiểu tiểu thư mười lăm tuổi phải đưa về Lạc Y Cung.

“Lạc Tịch, con nên học hỏi muội muội mình nhiều hơn. Nha đầu đó thông minh như vậy, nếu thật sự không được tiểu tiểu thư cứu thì nàng vẫn có cách thoát khỏi nơi đó!”

So với muội muội mình, Lạc Tịch thật sự quá đơn giản. Nếu tình cờ gặp gỡ, tiểu tiểu thư sẽ tin sao? Nếu là tiểu thư trước kia thì hẳn là không chút nghi ngờ nhưng...

Trong tình báo của Lạc Dư sau khi tiểu tiểu thư tự tử không thành, thì tính tình đột nhiên thay đổi hẳn đi. Không cần ngu ngơ ngốc nghếch, suốt ngày đeo bám Đỗ Thanh Triệt nữa mà trở nên thông minh, không còn là phế vật trong lời đồn nữa. Thật đúng là trong các họa có cái phúc!

Nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, Nhàn di thở dài.

Nếu tiểu thư biết được tin này, nàng nhất định sẽ rất vui!

Tiểu thư mất tích mười bốn năm rồi, rốt cuộc tiểu thư nàng đang ở đâu...

Thời gian không còn nhiều nữa rồi!

“Nhàn di, có thư của Lạc Dư!”

Lấy cuộn giấy nhỏ từ trong ống trúc nhỏ dưới chân bồ câu ra, Lạc Tịch đưa cho Nhàn di.

Nhận lấy cuộn giấy, Nhàn di mở ra:

“...”

“Lạc Dư nói gì ạ...”

“Tiểu tiểu thư đã đến thanh lâu...” Hơn nữa còn đi cùng Dạ vương của Yến Vân.

~~~~~

Sau khi Thủy Nhu rời đi, đã có không ít nữ tử lên đài biểu diễn nhưng không khí không còn náo nhiệt như lúc Thủy Nhu biểu diễn.

Mọi người đều hiểu rõ Thủy Nhu cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ thiếu gia, mặc dù mỗi tháng Phong Nguyệt Lâu đều tổ chức đấu giá nhưng lần nào cũng vậy, Thủy Nhu cô nương là người của Hạ thiếu gia, tranh với ai không tranh lại đi tranh với nhi tử Tả Thừa Tướng, không muốn sống nữa à?!

“Các vị, vị cô nương cuối cùng xin được phép lên đài!”

Một nữ tử hoàng y bước ra, váy dài thêu hoa mai nở rộ, cao ngạo lạnh lùng, tóc được vấn lên đơn giản, cài một chiếc trâm ngọc mai, đứng đưa rũ xuống.

Ánh mắt nàng cao ngạo, tựa như hàn mai trong gió tuyết, gương mặt không hề khuynh quốc khuynh thành nhưng lại mang một ý vị khác. Không phải loại ôn nhu nhàn nhã như Thủy Nhu, mà là một bộ dáng lạnh nhạt, gương mặt trong trẻo như sương, trên người nàng ta tỏa ra khí lạnh, khiến nam nhân nổi lên lòng chinh phục.

“Vị cô nương này gọi... Lạc Hàm cô nương!” Hồng y nữ tử thấy ánh mắt mọi người dõi theo Lạc Hàm thì thờ phào nhẹ nhõm.

Mỗi lần Thủy Nhu lên đài đầu tiên là khiến nàng lo lắng không thôi, vì mọi người đều bị tiếng đàn của Thủy Nhu thu hút, khiến những người phía sau làm gì cũng không nổi bật bằng nàng. Nhưng may mắn hôm nay Lạc Hàm xuất hiện, nếu không lại giống như những lần trước, không biết nói gì với khách.

“Xôn xao. Xôn xao.”

Bên dưới không ngừng xôn xao, thế nhưng bên trên lại tĩnh lặng đến cây kim rơi cũng nghe được.

“Linh Nhi tiểu mỹ nhân, nàng nói xem, nàng ta có phải rất thú vị không?!” Dạ cười bí hiểm nhìn Bạch Tử Linh. Trong chôn phong nguyệt mà lại có nữ tử cao ngạo như mai? Thật khiến người khác lấy làm hiếu kì!

“...” Bạch Tử Linh không trả lời, nàng chỉ dõi theo bóng lưng Lạc Hàm.

Trong lòng Bạch Tử Linh không rõ cảm giác gì nhưng nàng hứng thú với nữ tử này. Trên người nàng ta, nàng nhận thấy một cỗ hương vị quen thuộc...

Nàng ta là ai?! Một nữ tử thanh lâu bình thường làm sao có thể có khí chất như vậy. Hơn nữa ánh mắt nàng ta lộ ra vẻ ẩn nhẫn cũng không khuất phục.

Thấy Bạch Tử Linh không trả lời, Dạ bĩu môi:

“Nàng lại bị nữ tử này hút hồn cơ đấy!”

“Không phải, ta đang tự hỏi, một nữ tử thanh lâu bình thường thì tại sao lại có khí chất như vậy...?”

“Chỉ có hai loại, một là nàng ta giả vờ, cố tình làm dậy lên hứng thú của người khác!”

Uống một ngụm trà, Dạ bình tĩnh phân tích. Dựa theo hiểu biết của hắn, một nữ tử thanh lâu mà có khí chất như vậy thì có thể là giả vờ. Tựa như phi tử của phụ hoàng hắn, rõ ràng là ngoài miệng nói ngọt với phụ hoàng nhưng sau lưng... Lại gian dối với hoàng huynh! Thật sự là vô sỉ!

“Nhìn nàng ta không giống giả vờ...” Nàng có thể đảm bảo, nữ tử gọi Lạc Hàm tuyệt đối không giả vờ. Khí chất như vậy không phải muốn giả vờ liền giả vờ được, nhất định là trời sinh đã như vậy.

“Như vậy nàng thuộc loại thứ hai, đó là giống như Thủy Nhu, đều là bản tính thật!” Nhưng một nữ tử thanh lâu thì có thể sao? Chỉ sợ cả hai người bọn họ đều không đơn giản như vậy?!

“...”

~~~~~

“Lạc Hàm không có gì để biểu diễn cả. Chắc hẳn các vị đã thưởng thức qua cảm kỹ của Thủy Nhu rồi? Nếu hiện tại Lạc Hàm đàn, không phải là múa rìu qua mắt thợ sao?” Giọng nói trong như ngọc, đánh vào lòng tất cả mọi người tại đây.

“Này...” Mặc dù lời của Lạc Hàm quả thật không sai nhưng...

“Hong nương ta sẽ không biểu diễn.”

“Rầm!”

Tiếng động vang lên khiến mọi người giật mình quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một hán tử, nhìn có vẻ thô lỗ đập nát bàn, hét lớn:

“Giống mặt với lão tử à? Lão tử cất công đến đây mà đòi lại một câu không biểu diễn của nàng ta à?!”

Hồng y nữ tử khó xử nhìn Lạc Hàm, nha đầu này thật sự quá kiêu ngạo, trước kia nàng bảo nàng ta tiếp khách nàng ta không chịu, bảo nàng ta biểu diễn nàng ta cũng không làm. Rốt cuộc nàng ta muốn thế nào đây?!

“Vị đại gia này để Hồng nương giới thiệu cho người các vị cô nương đẹp hơn Lạc Hàm nhé...” Hồng nương cười làm giảng hòa, quay sang gọi người:

“Thúy Liên, Lục Vân, mau đến đây tiếp đãi vị đại gia này cho tử tế!”

“Vâng...”

Thấy hai mỹ nhân tiến lại gần, hán tử nuốt nước bọt, mạnh mẽ nói:

“Hừ, hôm nay lão tử sẽ tạm tha cho các người!”

~~~~~

“Thanh Nhi!”

“Tiểu thư?” Thanh Nhi khó hiểu, tiến lại gần Bạch Từ Linh.

Bạch Từ Linh nói nhỏ vào tai Thanh Nhi. Hành động của nàng khiến Dạ cười cợt, nhưng cũng không nói gì.

“Sao ạ?” Thanh Nhi kinh ngạc nhìn tiểu thư nàng, nàng không có nghe nhầm chứ? Tiểu thư nàng bảo...

“Đi đi.”

“Vâng...” Mặc dù không tình nguyện nhưng lời nói của tiểu thư nàng không thể không nghe, vì vậy mà bắt đầu đi phải ra ngoài để thực hiện nhiệm vụ tiểu thư giao.

“Tại sao?!”

Những lời Bạch Từ Linh nói với nha hoàn của mình Dạ đều nghe không thiếu một chữ. Mặc dù Bạch Từ Linh nói rất nhỏ nhưng với nội lực của hắn, chuyện này cũng không phải to tát gì. Nhưng tại sao nàng lại muốn mua Lạc Hàm? Một tiểu thư khuê các lại đi mua thanh lâu nữ tử, đồn ra ngoài danh tiếng của nàng sẽ bị tổn hại!

Bạch Từ Linh cười nhạt, đơn giản chỉ là nàng muốn Lạc Hàm!

~~~~~

“Hong nương...”

“Vị cô nương này, người tìm ta?” Hồng nương cẩn thận đánh giá Thanh Nhi. Một thanh y nữ tử đeo khăn che mặt cùng màu, lộ ra đôi mắt linh động, mái tóc được búi hai bên bằng sợi dây vải, đơn giản nhưng cũng rất đáng yêu. Là người đi cùng vị hồng y công tử và từ y nữ tử?!

“Ta muốn mua nữ tử này...” Thanh Nhi cẩn thận nhìn Lạc Hàm, nàng thật không hiểu. Rốt cuộc tại sao tiểu thư lại muốn mua nàng ta, một thanh lâu nữ tử thì có gì khiến tiểu thư hứng thú nhỉ?!

“Cái gì?” Hồng nương kinh ngạc kêu lên, ngay cả đôi mắt tinh lạng như hồ nước của Lạc Hàm cũng thoáng hiện vẻ kinh ngạc!

Thanh Nhi lấy tay nâng gương mặt nàng, để nàng đối diện với mình: “Người có đồng ý không? Sau này cùng ta hầu hạ tiểu thư.”

Thân thể Lạc Hàm hơi rung động, ngẩng đầu lên nhìn trên đầu hai. Không ngờ nàng thật sự mua mình? Như vậy...

“Người có đồng ý không?” Nàng là dựa theo lời tiểu thư mà nói, nếu nàng ta không đồng ý nàng cũng không thể làm gì?!

“Ta đồng ý!”

“Bao nhiêu bạc?”

Chuyện này... Hồng nương do dự một chút, đúng là nàng mua Lạc Hàm với giá hai mươi lượng bạc, nhưng từ y nữ tử lại muốn mua.

Từ y nữ tử đó nhìn là biết không phải người đơn giản, nàng không thể đắc tội. Lạc Hàm nàng không thể không bán! Nhưng mà... Nói nhiều hơn không được, nói ít hơn cũng không xong! Trong chốc lát, khó có thể tìm được câu trả lời hợp lý...

Thanh Nhi nhíu mày, nhìn về phía Lạc Hàm:

“Người đáng giá bao nhiêu? Tự mình nói ra một số đi.”

“...”

Lạc Hàm nhìn vẻ nghiêm túc trong mắt Thanh Nhi rồi hạ tầm mắt: “Lạc Hàm tự thấy mình đáng giá ba ngàn lượng!”

Để nàng xem Bạch Từ Linh rốt cuộc là loại người như thế nào, có đáng để nàng giao cả tính mạng của mình vào tay nàng ta hay không?

Ánh mắt Thanh Nhi loé lên tia kinh ngạc: “Được, vậy ba ngàn lượng.”

Quả nhiên đúng như lời tiểu thư nói, mong rằng Lạc Hàm này là một người trung thành. Nàng tất nhiên sẽ không hoài nghi ánh mắt nhìn người của tiểu thư. Đi theo tiểu thư gần nửa tháng, Thanh Nhi học được rất nhiều, tâm tình bình tĩnh hơn, lại mạnh mẽ hơn. Hơn nữa sau một hồi suy nghĩ lời nói của tiểu thư, Thanh Nhi hiểu ra rằng tiểu thư nàng làm gì cũng có nguyên nhân.

Cái gì? Hồng nương đang nghe cuộc đối thoại của hai người mà muốn hóa đá, cái này... Ba ngàn lượng? Lạc Hàm này... Thật là giá trên trời mà!!

“Đây là ngân phiếu ba ngàn lượng.” Thanh Nhi thoải mái lấy ra ngân phiếu đưa cho Lạc Hàm, ánh mắt Lạc Hàm loé lên tia sáng, xem ra nàng thật sự không nhìn nhầm!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: 22 Tiên Đoán

Thanh Nhi đặt ngân phiếu vào tay Lạc Hàm, gương mặt lạnh lùng của Lạc Hàm bỗng trở nên cương quyết.

“Từ giờ ngươi là người của tiểu thư bất kể sống hay chết, tính mạng của ngươi nằm trong tay của tiểu thư. Có nghe rõ không?!”

Thanh Nhi nhìn Lạc Hàm, giọng nói không lạnh không nhạt. Nàng không biết tiểu thư có ý gì, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để người khác làm hại đến tiểu thư.

“Vâng.” Lạc Hàm gật đầu với Thanh Nhi, nàng đi đến bên cạnh Hồng nương, rút ra hai tờ ngân phiếu năm mươi lượng đặt trên mặt bàn:

“Hồng nương mua Lạc Hàm giá hai mươi lượng bạc, thêm phí ăn uống nửa năm nay, Lạc Hàm trả lại Hồng nương một trăm lượng bạc.”

“Cái gì?” Hồng nương la toáng lên, Lạc Hàm điên rồi sao? Nàng ta bán giá ba ngàn, trả lại cho nàng một trăm lượng? Nàng ta coi Nguyệt Mãn Lâu của nàng là cái xó xinh gì?!

“Chê nhiều? Được thôi, thật ra nửa năm nay cùng lắm ta ăn hết mười lượng bạc chứ mấy, vậy năm mươi lượng là được rồi.” Rút lại một tờ cất đi, Lạc Hàm thần nhiên nói.

“Ngươi...”

Phốt lò Hồng nương đang tức phát run, Lạc Hàm quay sang nhìn Thanh Nhi: “Ta có thể cùng ngươi đi gặp tiểu thư!”

Thanh Nhi nhướn mày, trong mắt là ý cười hài lòng. Không tồi, xem ra ánh mắt tiểu thư thật sự không nhìn nhầm Lạc Hàm.

Cũng không để ý tú bà đang đứng run rẩy ở kia, Thanh Nhi bước lên lầu hai, theo sau là Lạc Hàm.

~~~~~

Sương phòng trên lầu hai. Dạ cẩn thận đánh giá Lạc Hàm, miệng thì cười vô lại, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh đến lạ thường.

“Linh Nhi tiểu mỹ nhân, người nàng chọn, không tồi!”

Mặc dù có chút kinh hãi với hành động của Bạch Tử Linh nhưng hẳn không thể không thừa nhận, Lạc Hàm này thật sự không đơn giản. Nhìn bước chân nhẹ như yến, không chạm đất của nàng ta cũng đủ biết nàng ta là người không đơn giản.

Cũng giống như Thủy Nhu, mặc dù mang danh là thanh lâu nữ tử nhưng thân phận chỉ sợ không tầm thường như vậy.

Xem ra lần này hẳn đến Thành Thiên Quốc, thật đúng là thu hoạch không tồi!

Khi Lạc Hàm phát hiện trong phòng còn có sự hiện diện của một nam nhân thì ánh mắt nàng lóe lên tia sáng kì lạ, nhưng gương mặt lại lạnh lùng như sương.

“Vậy sao?!” Nghe Thanh Nhi tường thuật lại cuộc giao dịch của bọn họ, môi mông của Bạch Tử Linh không khỏi nhếch lên.

Theo như lời Thanh Nhi, ánh mắt nàng thật không sai. Lạc Hàm đúng là hợp khẩu vị của nàng, nàng nói một người đó phải hiểu mùi, không được có chút sai lầm.

Thanh Nhi không phải không tốt, bất quá có chút ngốc nghếch, hơn nữa võ công Thanh Nhi không cao bằng Lạc Hàm. Mặc dù có thể bồi dưỡng từ từ nhưng nàng không muốn đợi lâu, nàng hiện tại cần một người giúp đỡ nàng, mà Lạc Hàm chính là người nàng cần.

Trầm tĩnh, lạnh lùng, lại cao ngạo. Đây là những thứ mà Thanh Nhi thiếu, nếu Thanh Nhi có thể học hỏi thêm Lạc Hàm nàng cũng không có ý kiến, đó vốn là chuyện tốt!

Lạc Hàm quỳ sụp hai gối trên mặt đất: “Lạc Hàm bái kiến tiểu thư.”

“Đứng lên.”

“Vâng.” Lạc Hàm đứng dậy, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt nàng lộ vẻ kì lạ, rơi vào mắt Bạch Tử Linh.

~~~~~

“Thủy Nhu, Lạc Hàm này rốt cuộc là ai?”

“Chuyện này... Ta thật sự không biết, chỉ biết nửa năm trước Hồng nương mua nàng ta từ bọn buôn người.” Thủy Nhu lắc đầu, bộ dạng không biết, nhưng trong lòng thì rất khó hiểu.

Lạc Hàm này không phải người của La Sát Môn, điều này nàng có thể khẳng định. Bất quá thân phận của nàng ta, còn là một bí mật. Nhưng điều khiến Lạc Hàm cảm thấy kì lạ hơn chính là... Từ y nữ từ đó lại mua Lạc Hàm!

Mặc dù nàng không có hứng thú với cái loại chuyện nhảm nhí nhưng tin đồn từ y nữ từ thắng mấy ngàn lượng tại Vân Thiên phường, hoàn toàn không sợ đắc tội với Đỗ gia. Hơn nữa còn có tin đồn từ y nữ từ là ý trung nhân của Lãnh công tử - Kinh thành “Đệ nhất công tử” Lãnh Vô Quân. Hiện tại nàng ta lại mua Lạc Hàm - một thanh lâu nữ tử, chuyện này đồn ra, chẳng lẽ nàng ta không sợ danh tiếng của mình bị tổn hại hay sao?!

“...”

Hạ Danh trầm ngâm, hẳn biết Thủy Nhu chắc chắn có chuyện giấu hẩn, bất quá nàng không nói, hẳn cũng không hỏi nhiều. Dù sao làm tri kỷ hai năm, Hạ Danh còn không hiểu Thủy Nhu sao?! Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, dù là tri kỷ cũng không thể chia sẻ.

Thấy Hạ Danh trầm ngâm, Thủy Nhu cũng không mở miệng. Nàng hiểu rõ khúc mắc trong lòng Hạ Danh nhưng lại không thể mở miệng giúp hẩn giải bài.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nàng cũng vậy. Bí mật của nàng không giống những người khác, bí mật của nàng không thể cho người khác biết được!

Ai lại có thể ngờ, Thủy Nhu cô nương - Hoa khôi của Nguyệt Mãn Lâu lại là một trong những sát thủ của La Sát Môn - tổ chức sát thủ nổi danh khắp thiên hạ?!

Chỉ sợ nói ra, không có mấy người tin...

~~~~~

Sau khi chia tay với Dạ, Bạch Tử Linh lại trở về Hữu Thừa tướng phủ. Mặc dù không tình nguyện, nhưng dù sao đây cũng là chốn dung thân của nàng, nàng không về đây thì về đâu cơ chứ?!

“Tiểu thư, đã đưa Lạc Hàm đến căn phòng phía Nam của Linh Viên rồi ạ!”

“Tốt lắm” Bạch Tử Linh tùy ý trả lời.

“Tiểu thư, Thanh Nhi không hiểu... Tại sao người lại mua Lạc Hàm? Mặc dù Thanh Nhi không thể phủ nhận Lạc Hàm thật sự rất tốt, bất quá nàng là thanh lâu nữ tử a!”

Cổ đại rất trọng danh tiếng, nhất là nữ tử cổ đại, tiểu thư khuê các thường cửa lớn không bước, cửa nhỏ không ra. Ai lại giống như tiểu thư của nàng, không những ra ngoài thường xuyên, hơn nữa còn kết giao bằng hữu với các nam tử khác, không chỉ vậy, người hiện tại lại đi mua một thanh lâu nữ tử làm thiếp thân nha hoàn, chuyện này mà để người khác biết được...

“Muội cũng nói Lạc Hàm rất tốt, không phải sao?!” Bạch Tử Linh cười cười, tay xoa nhẹ ly trà.

“Đúng là vậy nhưng...”

“Nếu có người muốn để Lạc Hàm ở bên cạnh ta, ta làm sao có thể phụ tấm chân tình này đây?”

Lần đầu tiên nhìn Lạc Hàm, nàng đã biết nữ tử này tuyệt đối không đơn giản. Có thể giống như lời Dạ nói, nàng ta thật sự trời sinh đã cao ngạo, nhưng trên đời này, mấy ai được như vậy, chỉ sợ công chúa hoàng tộc cũng không thể!

Điều lạ nhất là ánh mắt của Lạc Hàm nhìn nàng, ánh mắt phức tạp xen lẫn không khuất phục, điều đó khiến nàng càng thêm nghi ngờ, Lạc Hàm là muốn tiếp cận nàng!

Mặc dù không biết họ có mục đích gì nhưng Bạch Tử Linh có thể cảm nhận Lạc Hàm không có sát ý với nàng, chỉ đơn giản là không khuất phục. Bất quá không khuất phục mà lại cam tâm tình nguyện ở bên cạnh nàng, thì chỉ sợ là nghe lời sai khiến của người khác!

“Ý người là...Lạc Hàm là...” Thanh Nhi giật mình, chăm chú nhìn tiểu thư nàng. Nếu tiểu thư biết Lạc Hàm là cố ý tiếp cận vậy tại sao tiểu thư lại còn muốn mua nàng ta?! Rốt cuộc trong hồ lô của tiểu thư đang bán cái gì a?!

“Mặc kệ người đó là ai... Chỉ cần Lạc Hàm một lòng phục tùng, ta tất nhiên sẽ không đánh răn động cò.”

Nếu Lạc Hàm một lòng có nàng, Bạch Tử Linh tất nhiên sẽ không tính toán. Nhưng, nếu dám phản bội nàng...

~~~~~

Hoàng cung.

Trong Trúc Uyển không một bóng người, chỉ thấy hàng trúc xanh bát ngát, đứng đờ trong gió, ánh trăng sáng lan tỏa khắp nơi, khiến cho người khác cảm thấy thanh thản.

“Quốc sư đại nhân, Chiêm tinh sư bảo nô tài chuyển lời cho ngài...”

Dưới hàng trúc, một hắc y nhân cung kính quỳ gối với bạch y nam tử. Mặc dù chỉ thấy bóng lưng nhưng trong mắt hắc y nam tử là thật sâu sùng bái. Bóng lưng nam tử thẳng tắp, tựa như trúc xanh, bạch y thuần khiết không nhiễm một hạt bụi, hắc tựa như ánh trăng trên bầu trời, cao không với được.

“Nói.” Giọng nói trong như suối, tựa như nước suối đang chảy róc rách, âm áp khiến lòng người thanh thản.

“Chiêm tinh sư đã dùng hết sức lực của mình, cuối cùng cũng tiên đoán ra được...”

Nam tử đưa tay chạm vào lá trúc, khẽ vuốt.

Thấy nam tử không trả lời, hắc y nhân lại nói tiếp:

“Chiêm tinh sư tiên đoán rằng: Phụng nữ giáng Thành Thiên, thiên hạ tất sẽ loạn!” Nói xong hắc y nhân cảm thấy lạnh đến rung người. Chuyện này không phải ai cũng biết, hắc chỉ là người chuyên lời, hoàn toàn không hiểu chuyện gì. Nhưng ý nghĩa trong câu nói, ai ai cũng hiểu rõ.

Phụng nữ giáng Thành Thiên, thiên hạ tất sẽ loạn?!

Mấy năm gần đây bệnh tình Hoàng thượng có biến, khiến người không khỏi càng thêm đa nghi, cũng vì vậy mà người đã thu lại không ít quyền hành của các vị vương gia, tất nhiên không muốn chọn người kế vị.

Hiện tại Chiêm tinh sư lại tiên đoán ra lời này, nếu Hoàng thượng biết được, chỉ sợ...

“Hoàng thượng đã biết chưa?”

“Chưa ạ, Chiêm tinh sư hiểu rõ nặng nhẹ nên vẫn chưa thông báo cho Hoàng thượng...”

“Được rồi, ta đã biết.”

Hắc y nhân xoay người biến mất, để lại nam tử một mình trong vườn trúc.

Phụng nữ...

Rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: 23: Tranh Chấp

“A a a a a ~~~~~!!!”

Tiếng hét như xé rách bầu trời, bởi vì nửa đêm không gian yên tĩnh, chỉ cần tiếng động nhỏ mọi người đều nghe thấy, huống chi là tiếng hét lớn như vậy.

Trong Phi Vân Các, Bạch Phi Thúy giật mình tỉnh giấc, trên trán đầy mồ hôi, hô hấp phập phồng, dường như đã mơ thấy ác mộng!

“Tiểu thư... Tiểu thư, người làm sao vậy...” Nha hoàn bên người vội vàng lấy khăn lau mồ hôi trên trán nàng, một bên an ủi:

“Tiểu thư không sao, Ngọc Nhi ở đây, người không sao đâu...”

“Ta không sao...” Bạch Phi Thúy khoát tay, lạnh lùng nói.

Tại sao nàng lại có một giấc mơ như vậy? Tại sao nàng lại mơ thấy người đó...?! Chuyện năm đó không phải là đã kết thúc rồi sao... Tại sao lại...

Mặc dù không biết vì sao nàng lại có giấc mơ như vậy, nhưng chắc chắn nó cũng không phải chuyện tốt lành gì!

“Tiểu thư không sao là tốt rồi, đừng rồi tiếng hét vừa nãy...” Ngọc Nhi sức nhớ đến trước khi đến phòng tiểu thư nàng đã nghe thấy tiếng hét!

“Thay đồ ngay...”

Đột nhiên Bạch Phi Thúy có linh cảm không tốt. Rốt cuộc là có chuyện gì mà nửa đêm Thừa tướng phủ còn có tiếng hét?!

~~~~~

Linh Viên.

“Tiểu thư... Tiểu thư...”

Thanh Nhi cùng Lạc Hàm vội vàng xông vào phòng Bạch Tử Linh, đập vào mắt các nàng là ánh mắt bình tĩnh đến lạ thường của Bạch Tử Linh.

“Tiểu thư... Người, người không sao chứ...?!” Thanh Nhi có chút hốt hoảng, khi nghe tiếng hét nàng lập tức chạy đến phòng của tiểu thư, trên đường gặp gỡ Lạc Hàm nên hai người cùng đi chung.

May mắn là tiểu thư không sao, nửa đêm canh ba Thừa tướng phủ lại có tiếng hét, chuyện này hết sức kì lạ.

“Không sao...”

Bạch Tử Linh mặc áo choàng mà Lạc Hàm đưa, xoay người đi về phía cửa chính.

Tiếng hét lớn như vậy, nàng không tin không ai nghe thấy. Nếu hiện tại không đến đại sảnh, chỉ sợ lại có người thừa nước đục thả câu...

Nàng muốn xem thử, rốt cuộc là ai bày trò, nửa đêm không cho người khác ngủ mà lại giả thần giả quỷ!

~~~~~

Khi Bạch Tử Linh đi đến hoa viên Thừa tướng phủ thì nàng bắt gặp Tam phu nhân cùng Bạch Phi Thúy.

“Tam tiểu thư cũng nghe thấy tiếng hét đó...?!”

Tam phu nhân ôn hòa mở miệng, gương mặt có chút mệt mỏi, dường như là bị mất ngủ.

Mặc dù đã canh ba nhưng trên người Tam phu nhân ăn mặc rất chỉnh tề, vẫn là một bộ hoàng y đơn giản, khí chất vẫn ôn hòa như cũ.

“Đúng vậy...” Bạch Tử Linh gật đầu. Dù sao nàng đối với Tam phu nhân đều là không lạnh không nhạt.

Mặc dù xuyên qua không lâu nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được Thừa tướng phủ có điều gì đó bất ổn, nhưng bất ổn ở đâu thì nàng không biết. Chỉ là hôm nay nghe thấy tiếng hét, khiến lòng hiếu kì của Bạch Tử Linh dâng lên, nàng muốn nhìn xem xem, rốt cuộc là nơi này có bí mật gì?!

Ánh mắt Bạch Phi Thúy rơi vào người Bạch Tử Linh, trong lòng đột nhiên bất an. Liệu chuyện này cùng giấc mơ của nàng... Có liên quan đến nhau hay không đây...?!

“Nửa đêm canh ba, ai lại không cho người khác ngủ như vậy!”

Tiếng nói đằng xa truyền lại, ba người đồng loạt nhìn về phía đó, chỉ thấy Tứ phu nhân được nha hoàn đỡ, trên tay ôm một nam hài đang ngủ, người này hẳn là tiểu thiếu gia của Thừa tướng phủ - Bạch Tử Kiện.

“Ồ, đây chẳng phải Tam phu nhân, Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư sao...?”

Tứ phu nhân khoác trên người áo choàng sa mỏng, lộ ra làn da trắng ngần, mái tóc xoã dài, ăn mặc cực kì... Phong tình!

“Mặc dù trong phủ không có nhiều nam nhân, nhưng người là Tứ phu nhân, ăn mặc như thế nếu bị người khác thấy được sẽ nói Thừa tướng phủ như thế nào!”

Tam phu nhân dù không quản lý quyền hành trong phủ, nhưng nàng ghét nhất là những nữ tử ăn mặc phong tình như vậy.

Là con gái của thương nhân nhưng Tam phu nhân lại được nuôi dưỡng như tiểu thư nhà thư hương thế gia, nói một cách khác chính là một người rất quy củ.

Trước kia Tam phu nhân được sủng ái, nàng muốn gì lão gia đều cho. Bởi vậy lão gia đề ra quy định, mọi người phải ăn mặc chỉnh tề, bất kể trong phủ hay ngoài phủ.

Nhưng từ ngày Tam phu nhân thất sủng, Tứ phu nhân cáo mượn oai hùm, hoàn toàn không để Tam phu nhân vào mắt, suốt ngày ăn mặc phong tình quyến rũ đi lại trong phủ. Những lúc đó Đại phu nhân thấy lão gia không nói gì nên cũng không quản, mà Tam phu nhân ngoại trừ ở trong phòng cũng chỉ ra hoa viên, vậy nên họ không hề chạm mặt.

Hiện tại, chỉ vì một tiếng hét mà hai người chạm trán... Xem ra, sắp có chuyện xảy ra rồi!

Đối với người hiện đại ăn mặc như thế là chuyện rất bình thường, nhưng với người cổ đại mà nói, nhất là nữ nhân mà ăn mặc như thế sẽ bị nói là dâm đẳng!

Người cổ đại đúng thật là cổ hủ, Bạch Tử Linh thầm bĩu môi. Nhưng dù sao chuyện này cũng không liên quan đến nàng, nàng chỉ cần đứng bên cạnh xem là được rồi!

“Tam phu nhân nói gì vậy?! Ta ăn mặc như thế nào đến Đại phu nhân còn chưa nói, vậy mà Tam phu nhân đã mở miệng răn dạy?! Tam phu nhân là không đem Đại phu nhân vào mắt sao...” Tứ phu nhân sắc bén trả lời, bộ dạng tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Tam phu nhân.

Nàng ta nghĩ mình là ai chứ?! Trong phủ này còn chỗ cho nàng ta mở miệng ư?! Viên Minh Hân là chủ mẫu trong phủ còn không quản, Liễu Tư Băng nàng ta là cái gì, không phải chỉ là thiếp hay sao?!

“Tứ phu nhân, người ăn nói cho cẩn thận. Ta có đặt Đại phu nhân vào mắt hay không thì người biết, không đến lượt người nói!”

Tam phu nhân lạnh lùng nhìn, ánh mắt loé lên tia khác thường.

Nhìn Tổ Vân ăn mặc như vậy khiến nàng không khỏi nhớ đến một nữ nhân.

Trong vườn hoa lan phượng vĩ mà nàng thích nhất, một nữ tử thân hồng y, váy dài thêu mẫu đơn rực rỡ, tóc vấn Vân Khê, cài trâm bạch ngọc.

Nữ tử quay người, hồng y mị hoặc, phong tình quyến rũ, nụ cười rạng rỡ khiến nam nhân bên cạnh nâng niu như bảo bối...

Ánh mắt Tam phu nhân càng thêm lạnh lùng, nhìn Tứ phu nhân như nhìn kẻ thù!

Lần đầu tiên Bạch Tử Linh phát hiện, hoá ra Tam phu nhân còn có một bộ mặt khác như vậy!

Bất quá tại sao Tam phu nhân luôn bình tĩnh, ôn hoà, hôm nay lại kì lạ như thế...?!

Ánh mắt nàng rơi vào người Tứ phu nhân, chỉ thấy nàng ta đang cười lạnh. Xem ra... Nữ nhân trong phủ, Bạch Tử Linh nàng tốt nhất nên giữ khoảng cách vẫn hơn! Nàng không muốn dính vào âm mưu của bọn họ!

“Di nương...”

Bạch Phi Thúy vội vàng lên tiếng, ngăn cản Tam phu nhân. Trong lòng bất an vô cùng, hôm nay Tứ phu nhân rốt cuộc bị làm sao, sao lại có tình khiếu khích mẫu thân nàng?! Nghĩ đến giấc mơ đó, Bạch Phi Thúy lại hoảng sợ.

Không, không được, rõ ràng là có chuyện gì đó. Nhất định là Tứ phu nhân cố tình gây sự!!!

“Di nương người bình tĩnh lại đi...”

Bạch Phi Thúy bên cạnh khuyên bảo, mẫu thân nàng sao lại có thể mất bình tĩnh như thế?!

“Chuyện của ta, không nhọc Tam phu nhân quản!” Tứ phu nhân nhàn cười lạnh, bộ dạng mất bình tĩnh của Liễu Tư Băng khiến nàng ta thật sự muốn cười. Một người bình tĩnh, xảy ra chuyện gì cũng không thể thay đổi vậy mà hôm nay lại mất bình tĩnh như thế?!

Quả thật... Nàng hợp tác không làm người!

“Tổ Vân, người...” Tam phu nhân còn chưa nói xong, đã bị Tứ phu nhân mở miệng cướp lời.

“Tam phu nhân, người nhìn lại bản thân xem, hiện tại người giống cái gì...?! Người như vậy hèn gì bị người khác cướp ý...”

“Chát!”

Mọi người trợn tròn mắt, đám nha hoàn kinh sợ nhìn Tam phu nhân.

Không ai có thể ngờ được Tam phu nhân bình thường ôn hòa, gần gũi lại ra tay đánh người! Hơn nữa người bị đánh là Tứ phu nhân!

Bạch Tử Linh kinh ngạc nhìn hành động của Tam phu nhân, nàng cũng không ngờ được Tam phu nhân lại ra tay đánh người?!

Dường như trong nhận thức của nàng, Tam phu nhân luôn là người ôn hòa và không quan tâm đến những thứ xung quanh. Vậy mà hiện tại bị Tứ phu nhân nói vài câu đã động thủ đánh người...

Vài câu...?!

Ngẫm lại lời của Tứ phu nhân, Bạch Tử Linh cảm thấy rất kì lạ. Nếu là lời nói bình thường tại sao Tam phu nhân lại phản ứng như vậy?!

Nữ nhân thật đúng là đáng sợ, mỗi người trong Thừa tướng phủ đều có hai mặt để nguy trang bản thân.

Bạch Tử Linh không hề biết rằng trong mắt người khác nàng cũng là một kẻ nguy trang, trước kia là phế vật ngu ngốc, hiện tại lại thay đổi thành một con người khác! So với những người trong phủ, nàng che giấu đến đáng sợ!

“A a a a...”

Tiếng hét lần nữa vang lên, mọi người hai mặt nhìn nhau rồi chạy về phía tiếng hét.

Bạch Phi Thúy cảm thấy bất an, lôi kéo Tam phu nhân chạy theo.

Khi đến nơi chỉ thấy mấy nha hoàn xanh mặt, sợ hãi ngã xuống mặt đất, tay chỉ về phía trước.

Mọi người khó hiểu nhìn về theo phía tay nha hoàn, chỉ thấy...

Một nữ tử đang nằm đó, trên người mặc y phục của nha hoàn, mắt trợn to, dường như là chết không nhắm mắt, miệng chảy máu, môi trắng xanh, gương mặt trắng bệch đến ghê người...

“A a, có người chết...” Tứ phu nhân hoảng hốt la lên, rồi té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: 24: Án Mạng

“Chuyện gì thế này...”

Từ phía xa truyền đến tiếng nói của Bạch Vân Hoài, mọi người bị tiếng nói làm cho choáng tỉnh, những người nhát gan không khỏi la toáng lên.

“A a a...”

“La cái gì mà la! Nửa đêm canh ba còn nháo thành như...”

Đoàn người đi đến, trên tay cầm cây đuốc, ánh lửa chiếu sáng con đường cho họ đi. Trong đó còn có mấy gã sai vặt cầm gậy, dường như họ nghĩ là kẻ trộm.

Lời còn chưa nói xong Bạch Vân Hoài đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ!

Một nữ nhân mặc đồ nha hoàn đang nằm trên mặt đất, ánh mắt nàng ta trợn to khiến người khác không khỏi sợ hãi, môi còn tái xanh, chảy máu, gương mặt trắng bệch... Điều khiến người khác kinh hoàng chính là toàn thân nàng ta đều là máu, máu nhộm đỏ y phục!!!

“Lão gia người làm sao...” Thấy Bạch Vân Hoài đứng yên, Lâm Quế Chi từ đằng sau bước ra hỏi, ánh mắt nàng vô tình rơi vào nữ nhân đang nằm trên đất, liền hoảng sợ hét lên:

“Ch... Chết... Có người chết...”

Mọi người đằng sau nghe vậy liền hoảng hốt, vội vàng chạy lại xem.

Đại phu nhân biểu tình kinh ngạc, ánh mắt loé lên tia sáng kì lạ.

Bạch Phi Nhược bên cạnh hoảng sợ, mắt trợn to, bộ dạng vô cùng hoảng hốt.

Người này... Người này không phải là...

Lâm Tâm Lan bị dọa sợ, ôm lấy cánh tay của Lâm Quế Chi:

“Người... Người chết...”

Tam phu nhân sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi.

Bạch Vân Hoài, Đại phu nhân, Bạch Phi Nhược, Tam phu nhân, Bạch Phi Thúy, Lâm Quế Chi, Lâm Tâm Lan, tất cả đều đông đủ.

Ánh mắt Bạch Tử Linh rơi vào từng người, thu hết biểu hiện của họ vào mắt.

Mọi người xung quanh bị hoảng sợ, nào còn nhớ đến Tứ phu nhân té xỉu nơi đó?!

Nhìn kỹ xác của nha hoàn, gương mặt Bạch Phi Thúy nháy mắt trở nên nên tái nhợt.

Người này... Tại sao lại ở đây...?! Chẳng phải nàng ta đã mất tích lâu lắm rồi sao... Tại sao lại chết ở đây...

Như nghĩ đến chuyện gì đó, Bạch Phi Thúy sợ hãi lùi về phía sau. Hành động của nàng khiến mọi người chú ý, bất quá họ đều nghĩ là nàng quá sợ hãi, nên mới có hành động như vậy...

Riêng Bạch Tử Linh cảm thấy rất kì lạ. Tại sao Đại phu nhân, Tam phu nhân, Bạch Phi Thúy cùng Bạch Phi Nhược lại có biểu hiện kì lạ như vậy?! Chẳng lẽ... Bọn họ biết cái xác này?!

...

Yên tĩnh!

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, mọi người hoàn toàn không chú ý đến Lạc Hàm biểu hiện kì lạ.

Nàng nhìn vết máu trên mặt đất, vết máu đỏ chói mắt, dính trên y phục của nha hoàn.

Ánh mắt rơi xuống bụi cây gần bên cạnh xác chết, chỉ thấy xuất hiện một vết máu nhỏ. Trong lòng dường như đã xác định gì đó, chỉ là nàng không mở miệng nói ra.

“Oa oa...”

Không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng khóc của trẻ con, mọi người bị giật mình hoảng sợ, nhìn về phía tiếng khóc.

Ngũ thiếu gia Bạch Tử Kiện đang ngồi trên mặt đất khóc lớn, bên cạnh là Tứ phu nhân đã ngất xỉu từ bao giờ.

Bạch Vân Hoài thấy nhi tử bị ngã trên đất, quên hết sợ hãi mà phân phó:

“Người đâu, mau bế Ngũ thiếu gia về phòng. Đưa cả Tứ phu nhân về phòng, cho mời đại phu...”

Bạch Vân Hoài lo lắng nhìn tiểu nhi tử của mình khóc, không hề liếc mắt nhìn cái xác nữa.

Mặc dù bị tình cảnh trước mắt làm hoảng sợ nhưng Bạch Vân Hoài là ai? Làm Thừa tướng mười mấy năm, nếu hiện tại chỉ vì một cái xác chết mà thay đổi sắc mặt vậy chẳng phải rất mất mặt sao?!

Đám nha hoàn vội đến bế Bạch Tử Kiện, rồi đỡ Tứ phu nhân về phòng. Không ai biết là các nàng đang rất muốn chạy khỏi nơi này, hận không thể bỏ chạy ngay lập tức.

“Mọi người trở về phòng của mình đi. Chuyện này ta sẽ xử lý...”

Mọi người nghe vậy cũng không tiện ở đây, vậy nên tất cả mọi người đều trở về.

Bạch Vân Hoài nhíu mày nhìn cái xác, trong lòng cũng buồn bực không thôi. Đột nhiên trong phủ hán xảy ra án mạng, nếu đồn ra ngoài, thanh danh của hán đề ở đâu đây?!

“Người đâu, mau thu dọn chỗ này... Sạch sẽ một chút...”

~~~~~

Trở về Linh Viên, Bạch Tử Linh không ngủ, chỉ suy nghĩ đến chuyện vừa nãy.

Rốt cuộc xác chết đó có thân phận thế nào mà khiến cho Đại phu nhân, Tam phu nhân, Bạch Phi Nhược cùng Bạch Phi Thúy đều thay đổi sắc mặt?!

Bạch Tử Linh có chút cảm giác kì lạ, dường như nàng cảm thấy sự việc này có gì đó rất bí ẩn, dường như có liên hệ đến bản thân nàng..

“Lạc Hàm, có phải người phát hiện ra gì không...?”

Bạch Tử Linh ngược mắt nhìn Lạc Hàm, ánh mắt không rõ cảm xúc. Mặc dù là câu hỏi nhưng giọng điệu vô cùng khẳng định.

Có thể mọi người đều không phát hiện nhưng nàng không thể không phát hiện ra hành động của Lạc Hàm. Khi đó mọi người đều tập trung nhìn vào xác chết, nhưng riêng Lạc Hàm lại nhìn vào bụi cây bên cạnh, dường như trong đó có gì hấp dẫn nàng hơn cả xác người chết!

Điều đó khiến nàng cảm thấy nghi ngờ, nàng là đặc công, không phải pháp y, nhưng nàng cũng không phải không biết về những thứ đó. Lúc này nhìn thấy xác chết, nàng có thể xác định nàng ta bị bóp cổ đến chết! Bất quá tại sao gương mặt trắng bệch, môi tái xanh cùng miệng chảy máu thì nàng thật sự không biết, nếu muốn xác định rõ hơn thì phải đến gần xem xét kỹ lưỡng.

Nhưng trong trường hợp đó nàng không thể di chuyển, nàng không muốn đột nhiên bị kết tội giết người, càng không muốn dính đến âm mưu của bọn họ!

Nàng thật sự không hiểu, nếu nạn nhân thật sự bị bóp cổ thì tại sao lại có tiếng hét?! Chỉ có hai trường hợp để giải thích, đầu tiên có lẽ nàng thật sự phán đoán sai lầm, bởi vì nàng hoàn toàn không học y thuật, nhưng nàng tự tin vào năng lực của bản thân. Nếu suy đoán của nàng đúng thì chứng tỏ... Ở hiện trường còn có kẻ thứ ba!

Ánh mắt Lạc Hàm lóe lên, mặc dù không biết vì sao Bạch Tử Linh lại biết nhưng nàng vẫn thành thật trả lời:

“Nô tì quả thật đã phát hiện ra một thứ...” Từ trong túi áo lấy ra một cây trầm cài đặt lên bàn: “Thứ này nô tì tìm thấy ở trong bụi cây gần bên cạnh xác chết...”

Cây trầm cài dài khoảng mười xăng ti mét, được làm bằng ngọc bích, khắc hình hoa sen trắng, được chạm khắc tinh tế, nhìn vào là biết không phải loại tầm thường! Bất quá trên trầm có dính vài giọt máu, giữa nền xanh của ngọc bích vết máu không mấy nổi bật lắm, nếu không phải nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện.

“Còn gì nữa...?”

Chăm chú nhìn cây trầm, Bạch Tử Linh mở miệng.

Một cây trầm dính máu...?! Sao nàng lại cảm thấy kì lạ như vậy, rõ ràng nạn nhân chết là do bóp cổ, chẳng lẽ phán đoán của nàng là sai?!

Lạc Hàm nhìn Bạch Tử Linh với ánh mắt kì lạ:

“Trong bụi cây, nô tì tìm thấy các dấu vết giẫm co, còn có một ít máu...”

“Nói suy nghĩ của ngươi thử xem...” Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn Lạc Hàm, nếu nàng đoán không sai...

“Dựa theo hiểu biết của nô tì, nữ nhân đó là chết vì bị bóp cổ, mặc dù vết hằn trên cổ không rõ nhưng người tinh mắt đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Nhưng điều kì lạ là gương mặt nàng ta lại trắng bệch, môi tái xanh, miệng lại chảy máu, điều này chứng tỏ nàng ta có thể bị trúng độc nhẹ, còn về trên người nàng ta đây vết máu, hẳn là do bị người hành hạ...” Lạc Hàm nói ra suy nghĩ của mình, mặc dù không hiểu Bạch Tử Linh có ý gì nhưng trong lòng đã có cái nhìn khác về nàng.

Xem ra những lời Nhân di nói đều đúng.

Bạch Tử Linh thật sự không phải người tầm thường! Hoàn toàn không giống như lời đồn, quả thật là che giấu rất sâu!

“Còn về cây trầm cài...”

Mặc dù không biết Lạc Hàm tiếp cận nàng với mục đích gì nhưng Bạch Tử Linh không khỏi thừa nhận Lạc Hàm quả thật là một nhân tài, người như vậy nếu để bên cạnh mình, nàng tin không bao lâu có thể thay đổi tất cả!

Bất quá hiện tại nàng ta cũng không phải là người đáng tin nhất, tuy nhiên nếu nàng ta tận trung với nàng, nàng sẽ giả vờ như không biết gì cả.

“Cây trầm ở trong bụi cây có thể là của hung thủ, nhưng vết máu ở sau bụi cây nô tì đoán là không phải nàng nhân! Thứ nhất là vì tiếng hét đầu tiên, nếu nạn nhân bị bóp cổ đến chết thì không thể nào hét được, thứ hai là vết máu ở sau bụi cây, nô tì có thể khẳng định vết máu đó không phải là của nạn nhân...” Ngữ khí vô cùng khẳng định, ánh mắt Lạc Hàm rơi vào người Bạch Tử Linh.

“Tại sao...?” Bạch Tử Linh tựa tiểu phi tiểu nhìn Lạc Hàm, nàng thật muốn biết Lạc Hàm dựa vào đây mà có thể khẳng định như vậy.

“Bởi vì máu của nạn nhân và máu ở sau bụi cây hoàn toàn không giống nhau, máu của nạn nhân có dấu hiệu đông đặc, còn máu ở sau bụi cây thì không, điều này chứng tỏ nạn nhân là chết sớm hơn một chút so với chủ nhân của vết máu ở sau bụi cây...”

Nghe Lạc Hàm phân tích, Thanh Nhi cảm thấy mình rất vô dụng. Hoá ra mình lại thua Lạc Hàm đến như vậy, những chi tiết nhỏ nhất nàng ta cũng quan sát rất rõ, vậy mà vừa nãy nàng chỉ biết sợ hãi, hoàn toàn quên mất mọi thứ xung quanh.

Hèn gì tiểu thư biết Lạc Hàm là nội gián nhưng vẫn cố ý để bên cạnh, hoá ra Lạc Hàm lại thông minh như vậy, giúp đỡ cho tiểu thư rất nhiều... Đột nhiên Thanh Nhi cảm thấy bản thân mình thật đúng là vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: 25: Tin Đồn

“Mẫu thân... Người đó có phải là Thanh Loan...” Bạch Phi Nhược lo lắng, biểu tình sợ hãi.

Chuyện năm đó sớm đã kết thúc, tại sao thi thể của Thanh Loan lại được tìm thấy ở Thừa tướng phủ?!

Nghĩ đi nghĩ lại Bạch Phi Nhược vẫn không tài nào hiểu được, mặc dù năm đó nàng còn nhỏ nhưng vẫn nhớ như in gương mặt đó, ánh mắt thù hận trước khi bị đuổi khỏi Thừa tướng phủ của nàng ta!

“Có chuyện phải hay không thì mọi chuyện đã xảy ra, hơn nữa chuyện năm đó cũng không liên quan đến ta...” Đại phu nhân nhấp trà, biểu tình lạnh lùng.

Chuyện năm đó rõ ràng là một cái bẫy, bất kể người nào thông minh đều nhìn ra được thủ đoạn nhỏ nhoi ấy, kể ra thì Thanh Loan chỉ là bị oan.

Nhưng ai bảo nàng ta chọc ai không chọc lại chọc ngay Liễu Tư Băng?! Nếu ngày đó nàng ta không chạm vào cấm kị của Liễu Tư Băng thì có thể nàng ta vẫn yên bình làm di nương trong Thừa tướng phủ!

Bất quá cũng chỉ bị đuổi ra khỏi phủ, làm sao năm năm không gặp mà khi gặp lại nàng ta lại biến thành một cái xác rồi?!

Thật đáng tiếc!

Nhắc đi nhắc lại cũng phải nói đến Liễu Tư Băng, mặc dù nàng ta tính tình ôn hòa nhưng một khi chạm đến cấm kị của nàng ta thì... Chỉ sợ kẻ đó sống không bằng chết!

Đại phu nhân nhếch môi cười lạnh, xem ra Thừa tướng phủ lại sắp không yên bình rồi đây! Dù sao thì Bạch Tử Linh đã thức tỉnh, Thanh Loan đã trở lại... Sau này còn có chuyện gì nữa đây?!

Liệu Lạc Tuyết, nàng ta có trở lại...?!

Bạch Phi Nhược trầm mặc, quả thật chuyện năm đó không liên quan đến mẫu thân nàng, nếu Thanh Loan thật sự về trả thù, thì hẳn nên tìm Tam phu nhân.

~~~~~

“Còn về hung thủ?!” Bạch Tử Linh không quan tâm hỏi.

Phân tích của Lạc Hàm quả thật giống với suy đoán của nàng! Nếu tất cả đều đúng thì hung thủ là ai?! Người nàng nghi ngờ nhất chính Đại phu nhân, Tam phu nhân, Bạch Phi Thúy và Bạch Phi Nhược, bởi vì chỉ bốn người bọn họ là nhận ra nạn nhân.

“Hung thủ là một nữ nhân, hơn nữa... Còn là người trong phủ!” Ánh mắt Lạc Hàm dõi theo từng hành động của Bạch Tử Linh.

Theo như phân tích của nàng chính xác là như vậy, nhưng cụ thể về hung thủ thì nàng thật sự không biết, dù sao nàng cảm thấy chuyện này rất liên quan đến những người trong phủ...

Bạch Tử Linh gật đầu, đồng ý với ý kiến của Lạc Hàm.

“Lạc Hàm, đưa cây trầm này trở về chỗ cũ. Dù sao ta cũng không liên quan đến nó...”

Chuyện này nên để có Hình bộ xử lý thì tốt hơn, bất quá Hình bộ có giải quyết được hay không cùng nàng không có nửa điểm quan hệ!

“Vâng!” Lạc Hàm hiểu rõ, Bạch Tử Linh là không muốn dính đến sự việc này!

Cầm lấy cây trầm, Lạc Hàm xoay người biến mất. Sở dĩ nàng có thể tùy ý sử dụng võ công trước mặt Bạch Tử Linh là vì nàng tin Bạch Tử Linh nhất định biết nàng có võ công, hơn nữa nàng ta còn biết bản thân nàng đang tiếp cận nàng ta!

Lạc Hàm không phải người ngu ngốc, sau khi quan sát hành động của Bạch Tử Linh nàng tất nhiên không tin những lời đồn bên ngoài, bất quá thật sự khó hiểu, nếu nàng ta không phải phế vật vậy tại sao lại che giấu?! Là vô tình hay cố ý đây...

Thấy hành động của Lạc Hàm, Thanh Nhi kinh ngạc gấp bội. Nàng mặc dù có võ công nhưng không phải là cao, vì vậy nàng không nhìn ra Lạc Hàm lại có võ công! Nhưng thấy Lạc Hàm có võ công mà tiểu thư chẳng hề thay đổi sắc mặt, vậy có nghĩa là... Tiểu thư biết!

Thanh Nhi cắn môi, dường như ở bất cứ phương diện nào đều thua kém Lạc Hàm! Nghĩ vậy về mặt nàng không khỏi ừ ừ, tiểu thư liệu có cần nàng nữa không...

“Thanh Nhi làm sao vậy...” Nhìn về mặt ừ ừ của Thanh Nhi, Bạch Tử Linh cảm thấy có chút buồn cười.

Lúc này là nàng muốn Thanh Nhi nghe Lạc Hàm phân tích hết thảy để có thể nhận ra điều khác thường, Thanh Nhi thật sự quá yếu đuối, chỉ có một người chết mà đã dọa nàng sợ đến mặt trắng bệch! Nào có như Lạc Hàm, để ý manh mối xung quanh?!

Đối với Bạch Tử Linh, Thanh Nhi là một miếng ngọc chưa qua mài dũa, nếu thật sự đã qua mài dũa rồi, nàng có thể đảm bảo Thanh Nhi sẽ hoàn toàn khác hẳn trước kia!

“Tiểu thư... Có phải Thanh Nhi rất vô dụng không...?” Thanh Nhi nhỏ giọng hỏi. Nàng sợ hãi, sợ hãi tiểu thư sẽ nói bản thân nàng vô dụng, ngu ngốc... Không thể ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư được nữa...

Nếu là tiểu thư trước kia, Thanh Nhi tất nhiên không hề quan tâm đến vấn đề này, nàng chỉ cần chăm sóc, bảo vệ tiểu thư đến năm mười lăm tuổi! Nhưng hiện tại, tiểu thư lại thay đổi, không còn như xưa nữa... Thanh Nhi cảm thấy bản thân nàng quá nhỏ bé, mà trên người tiểu thư nàng lại cảm nhận được sự cường đại... Điều này khiến Thanh Nhi không khỏi lo lắng, nàng biết nếu nàng tiếp tục yếu đuối như vậy, sẽ không thể ở bên cạnh tiểu thư nữa... Tiểu thư sẽ không cần nàng nữa!

Chỉ nghĩ đến điều này Thanh Nhi lại cảm thấy tủi thân, nàng so với Lạc Hàm thật sự là không cùng đẳng cấp! Lạc Hàm thông minh, tài giỏi, hơn nữa võ công lại cao hơn nàng... Nghĩ đến công phu mèo cào của bản thân nàng, Thanh Nhi thật sự...

“Tại sao lại nói như vậy?!” Bạch Tử Linh tựa tiểu phi tiểu như Thanh Nhi, ánh mắt lộ vẻ hứng thú.

Thanh Nhi lo lắng như vậy không phải là không có lý, mặc dù biết Lạc Hàm cố ý tiếp cận nhưng tiểu thư vẫn trọng dụng Lạc Hàm, điều này đối với Thanh Nhi thật sự là một đả kích rất lớn!

“Bởi vì... Thanh Nhi cảm thấy bản thân mình rất vô dụng, không thông minh, không tài giỏi như Lạc Hàm, công phu lại như mèo cào...” Thanh âm ngày càng nhỏ dần, thậm chí còn có tiếng nước nỏ.

Bạch Tử Linh thờ dãi nhìn tình cảnh này: “Quả thật muội thua kém Lạc Hàm rất nhiều...”

Thanh Nhi quả thật không bằng một nửa của Lạc Hàm, để lại bên người quả thật đúng là vô dụng..

Thanh Nhi nghe vậy liền khóc nức lên: “Tiểu thư... Tiểu thư không cần Thanh Nhi nữa... Ô ~ ô!”

“Ai nói ta không cần muội?! Muội cũng có nhiều điểm tốt hơn Lạc Hàm...”

Lời nói của Bạch Tử Linh khiến Thanh Nhi nín khóc, ánh mắt nàng sáng lên nhìn tiểu thư:

“Tiểu thư, là thật sao...?”

Bạch Tử Linh gật đầu, những lời nàng nói đều đúng sự thật. Mặc dù Lạc Hàm tốt hơn Thanh Nhi rất nhiều nhưng cũng có những điểm thua kém Thanh Nhi. Tựa như biểu hiện tình cảm, Lạc Hàm là người lạnh lùng, cũng là người rất thông minh, nhưng nàng rất ít bộc lộ tình cảm của bản thân. Điều này chứng tỏ nàng được huấn luyện rất kỹ, nhưng cũng vì vậy mà khiến người khác cảm thấy nghi ngờ thân phận của bản thân, mà như vậy không tốt chút nào!

“Tiểu thư... Người không bỏ Thanh Nhi nữa đúng không...?” Thanh Nhi cẩn thận hỏi, bộ dạng khiến Bạch Tử Linh muốn cười.

“Ừ...” Đôi lúc Lạc Hàm phải như Thanh Nhi, lúc cần ngu ngơ thì hãy ngu ngơ, lúc cần thông minh thì hãy thông minh! Như vậy mới có thể hoàn hảo!

“Tốt quá!”

Lạc Hàm trở về, nghe hết cuộc đối thoại của hai người, trên đầu không khỏi xuất hiện hắc tuyến. Được rồi, Lạc Hàm nàng thừa nhận từ trước đến nay chưa bao giờ có người ghen tị với nàng, vậy mà mới ở bên cạnh Bạch Tử Linh chưa đến một ngày mà xuất hiện một người ghen tị với nàng, Lạc Hàm thật sự không biết cảm xúc mình ra sao nữa...

Lời của Bạch Tử Linh nàng thừa nhận là rất đúng, có lẽ ở phương diện khác nàng đều tốt hơn Thanh Nhi, nhưng nàng không phải người hoàn hảo, đôi lúc nàng thật sự thua kém Thanh Nhi! Lạc Hàm kiêu ngạo dường như hiểu ra rất nhiều, có lẽ theo Bạch Tử Linh nàng còn có thể học hỏi thêm nhiều thứ nữa...

~~~~~

Ngày hôm sau còn chưa đến một ngày vậy mà khắp kinh thành mọi người đều biết tối qua Hữu Thừa tướng phủ xảy ra án mạng, vì vậy mà nhiều lời đồn đã nổi lên.

Một số tin đồn nói chỉ xác lại của nữ tử Hữu Thừa tướng yêu, mất tích vào năm năm về trước. Nghe đồn đó là một đoạn giai thoại tình sử giữa người địa vị cao sang là Thừa tướng đương triều và người hậu thấp kém, tình yêu của họ bị ngăn cản bởi giai cấp, không thể đến được với nhau. Cũng từ đó nha hoàn này không rõ tung tích, có lẽ sau khi chết không quên được tình cũ nên đã trở về tìm Hữu Thừa tướng.

Tất nhiên lời đồn này đồn ra thu hút sự chú ý của không ít người, cũng vì vậy mà sau khi thượng triều Hữu Thừa tướng Bạch Vân Hoài đã bị Hoàng đế mắng té tát.

Lời đồn thứ hai truyền ra không khác lời đồn thứ nhất lắm, điều khác biệt là nha hoàn đó không phải chết vì lý do gì khác mà là bị người khác hại chết!

Đó lại là một giai thoại tình sử, Hữu Thừa tướng yêu thương nha hoàn đó hết mực, vì vậy mà nha hoàn đó dẫn đến họa sát thân. Lời đồn nói trong Thừa tướng phủ có người giết hại nha hoàn, đó là một trong năm vị phụ nhân!

Lời đồn truyền ra, có mấy người tin, cũng có mấy người không tin, nhưng đa số mọi người đều tin.

Bất kể là tin hay không tin thì đều tổn hại thanh danh Hữu Thừa tướng phủ, không biết là ai tung tin đồn như vậy, người này hẳn là có thù với Hữu Thừa tướng phủ!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: 26: Tuần Phủ Đại Nhân

“Điều tra ra ai là người tung tin đồn chưa?!” Giọng nói lạnh lùng, Bạch Vân Hoài có chút buồn bực, rốt cuộc là kẻ nào có thù hận với hắn mà lại ra tung ra tin đồn nhảm như thế này?!

Nghĩ đi nghĩ lại Bạch Vân Hoài vẫn không thể đoán được là ai, dù sao bước lên địa vị ngày hôm nay tất nhiên sẽ có chút thù đoạn, cũng sẽ đắc tội với khá nhiều người, những người đó trả thù cũng không thể tránh khỏi!

Bất quá hẳn thật sự hận người tung tin đồn này, nếu không Hoàng thượng cũng sẽ không trách phạt hắn, cắt một năm bổng lộc của hắn. May mắn là cắt một năm bổng lộc thôi, chứ không phải muốn cái mũi ô sa trên đầu hắn!

“Thuộc hạ chưa điều tra ra ạ!” Hắc y nhân cung kính trả lời.

“Thật sự là đồ vô dụng!” Bạch Vân Hoài nghe vậy, nhin không được mà mắng.

Người ta nuôi thuộc hạ như thế nào, chỉ trong một canh giờ là điều tra ra tất cả sự việc, vậy mà hắn nuôi thuộc hạ, đã một đêm mà chưa tra ra được gì! Thật sự quá vô dụng!!!

Ánh mắt rơi vào giấy tuyên thành trên bàn, đột nhiên hắn không khỏi nghĩ đến Tô chức tỉnh báo lớn khắp thiên hạ - Nhã Các! Nếu ngay cả thuộc hạ của hắn cũng không tra ra là ai thì hẳn có lẽ phải nhờ đến Nhã Các rồi!

“Ta không cần biết người nghĩ cách gì, nhưng hãy khiến Nhã Các Các chủ nhận cuộc giao dịch này!”

Lời nói của Bạch Vân Hoài khiến hắc y nhân đứng hình, hắn nhin không được mà run rẩy khóe miệng:

“Chủ tử, Nhã Các Các chủ được mệnh danh là thần long kiến thủ bất hiện vĩ*, so với Môn chủ La Sát Môn còn khó gặp hơn, thuộc hạ làm sao có thể tìm thấy?!”

*Thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Bạch Vân Hoài nhíu mày, hắn tất nhiên biết Nhã Các Các chủ cực kì khó tìm, nhưng nếu không điều tra ra được ai đứng sai sự việc này thì hẳn làm sao có cách phòng bị với đám người đó?!

Bọn họ đang chờ lấy chiếc mũi ô sa trên đầu hắn đây này! Hắn tất nhiên sẽ không để bọn họ thành công, vì vậy dù bất cứ giá nào cũng phải điều tra ra người tung tin đồn nhảm này!

“Ta mặc kệ, cho người ba ngày, tìm và thương lượng với Nhã Các Các chủ về cuộc giao dịch này. Nếu người không làm được...” Bạch Vân Hoài lạnh lùng nhìn hắc y nhân, có thể hắn không thể quản được hậu viện nhưng hắn đường đường là Thừa tướng, tất nhiên sẽ không ngu ngốc!

“Thuộc hạ tuân mệnh...” Hắc y nhân cảm thấy cuộc đời của hắn sắp kết thúc, đừng nói không vòng ba ngày tìm được Nhã Các, thậm chí mười ngày hay một tháng cũng chưa hẳn đã tìm được!

Trụ sở Nhã Các ở nơi nào mọi người đều không biết, hướng chỉ là tìm Nhã Các Các chủ! Mà giang hồ chẳng ai biết Nhã Các Các chủ là nam nhân hay nữ nhân, nếu nói là nam nhân thì cái tên Nhã Các thật sự quá nữ tính, nếu nói là nữ nhân thì lại không có người nào tin.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Bạch Vân Hoài đưa mắt nhìn hắc y nhân, ra hiệu cho hắn.

Đợi sau khi hắc y nhân rời đi, Bạch Vân Hoài mới mở miệng lên tiếng:

“Có chuyện gì?”

“Lão gia, không xong rồi, Tuần phủ đại nhân đến!” Giọng nói truyền đến có chút run sợ, Tuần phủ đại nhân hôm nay đến đây chắc hẳn là liên quan đến sự việc tối qua đây mà!

“Cái gì?!” Bạch Vân Hoài giật mình đứng bật dậy, vội vàng lao ra ngoài.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, tại sao Tuần phủ lại đến đây?! Là sự việc tối hôm qua hay...

~~~~~

Bạch Tử Linh chăm chú ăn bữa sáng mà Lạc Hàm đem đến.

Gắp một miếng bỏ vào miệng, cảm giác hoà tan trong miệng thật sự rất ngon! Món ăn này coi bộ không tệ, rất giống với món ăn ở Phong Nguyệt Lâu!

“Lạc Hàm người mua đồ ăn sáng này ở Phong Nguyệt Lâu à?!”

Ánh mắt rơi vào người Lạc Hàm. Món ăn ngon như vậy chắc chắn chỉ có ở Phong Nguyệt Lâu! Bất quá sớm như vậy Phong Nguyệt Lâu đã mở cửa rồi ư?!

“Vâng! Nó ti đã đến đó mua, xem như là... Món quà đặc biệt cho tiểu thư!” Lạc Hàm gật đầu, mặt biểu tình lạnh lùng, dường như nàng không phải người làm những chuyện đó.

Bạch Tử Linh gật đầu, hài lòng với biểu hiện của Lạc Hàm.

Đột nhiên lúc này một bóng người xông vào, tà áo xanh bay phấp phới, người đó không ai khác chính là Thanh Nhi!

“Tiểu thư, tiểu thư... Không xong rồi...” Thanh Nhi chạy như lao vào phòng, miệng không ngừng nói “không xong”!

Sáng sớm dậy đã nghe Thanh Nhi nói như vậy, người có tâm trạng tốt cách mấy cũng không khỏi trầm xuống.

“Tiểu thư...” Thanh Nhi lo lắng nhìn nàng, bộ dạng khiến Bạch Tử Linh có chút khó hiểu.

“Có chuyện?!” Nhìn bộ dạng này của Thanh Nhi, không phải chuyện này có liên quan đến nàng chứ?!

“Lão gia... Lão gia cho mời người...”

Bạch Vân Hoài?!

Bạch Tử Linh nhíu mày, hấn cho mời nàng làm gì, chẳng lẽ giống như lần trước tìm được đứa con thất lạc hay là muốn nạp thiếp nữa?! Hấn muốn nạp thiếp hay nạp thê thì liên quan gì đến nàng?! Cho mời nàng làm gì, thật lạ phiền phức!

“Lần này hấn lại tìm gặp đứa con thất lạc nữa à?!” Nếu là như vậy thì Bạch Vân Hoài thật sự là ngựa đực! Ra ngoài một lần liền mang về một đứa con, ừ, khả năng sinh sản so với ngựa đực đúng là tương đối!

“Không ạ...” Thanh Nhi có chút không hiểu câu hỏi của tiểu thư, con thất lạc bộ dễ tìm lắm sao, ra ngoài một lần liền tìm được á?!

“Vậy hấn muốn nạp thiếp?!”

Tiếp nhận nước muối của Lạc Hàm, Bạch Tử Linh súc miệng.

“Không ạ!” Thanh Nhi lắc đầu, nàng đâu có nghe mọi người trong phủ chuẩn bị hay bàn tán gì về việc lão gia sắp nạp thiếp?!

“Hấn tìm ta làm gì?!”

Bạch Tử Linh nhíu mày, không phải tìm được con thất lạc, cũng không phải nạp thiếp, vậy hấn tìm nàng làm gì?!

“Tuần phủ đại nhân đến, nói là điều tra vụ án tối qua, nên lão gia cho mời tất cả mọi người đến đại sảnh...”

“Tuần phủ đại nhân?!”

“Nghe nói Tuần phủ đại nhân này là người liêm chính, chỉ nhìn việc không nhìn người nên rất được Hoàng thượng trọng dụng!”

Bạch Tử Linh trầm ngâm, hoá ra tìm nàng là do sự việc tối qua. Nhưng nàng thật sự có chút bất ngờ, Tuần phủ đại nhân này đến nhanh ngoài dự kiến!

“Vậy chúng ta sẽ qua đó!” Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn Lạc Hàm, ánh mắt chứa đầy ẩn ý: “Lạc Hàm người ở đây...”

Tối qua sắc trời tối có lẽ sẽ không ai phát hiện nha hoàn của nàng lại thêm một người, nhưng hiện tại là ban ngày không muốn phát hiện cũng khó. Mà nàng còn chưa muốn Lạc Hàm bị phát hiện nhanh như vậy, ở trong Linh Viên Lạc Hàm xem như an toàn dù sao viện của nàng cũng chẳng ai có hứng thú!

Lạc Hàm gật đầu hiểu ý, dù sao không có nàng Bạch Tử Linh cũng sẽ có cách xử lý.

~~~~~

Khi Bạch Từ Linh đến trước cửa đại sảnh thì gặp phải Tam phu nhân đang đi đến, thật là... Trùng hợp!

“Tam tiểu thư, người cũng đến đại sảnh à?!” Tam phu nhân mặc lam y dịu dàng, trên váy thêu hình đóa hoa sen chớm nở, nhìn vô cùng xinh đẹp. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, hai mắt có chút quầng thâm khó che giấu, nở một nụ cười rục rờ như ánh ban mai.

Bạch Từ Linh gật đầu: “Đúng vậy...”

Thái độ của Tam phu nhân so với tối qua thật sự là khác nhau một trời một vực, khiến nàng không khỏi nghĩ rằng đó chỉ là giấc mơ! Nhưng Bạch Từ Linh tất nhiên sẽ không ngây thơ như vậy, chỉ sợ Tam phu nhân có bí mật không thể nói, mà Tứ phu nhân lại chạm vào cảm kị đồ của nàng ta!

“Vây cùng vào đi...” Tam phu nhân cười ôn hòa, ánh mắt rơi vào người Thanh Nhi phía sau Bạch Từ Linh.

Tối qua nàng còn thấy một nha hoàn khác nữa cơ mà, chẳng lẽ là nàng nhìn nhầm?!

“Được!” Ánh mắt nàng nhìn Tam phu nhân tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Lúc vào trong mọi người trong đại sảnh đều đưa ánh mắt nhìn nàng và Tam phu nhân, sau đó lại cúi đầu tỏ vẻ không quan tâm, nàng cùng Tam phu nhân đến vị trí của bản thân ngồi xuống.

Đội khoảng một khắc, nha hoàn bên cạnh Tứ phu nhân đến thông báo là Tứ phu nhân bị hoảng sợ quá độ, hiện tại không tiện hỏi chuyện. Bạch Vân Hoài nghe cũng chẳng nói gì, cho nha hoàn lui xuống.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy xin Thừa tướng đại nhân cùng Thừa tướng phu nhân và mọi người ở đây cho Trần mỗ được phép hỏi chuyện.”

Bạch Từ Linh đưa mắt đánh giá người vừa mở miệng, hần ngồi bên dưới Bạch Vân Hoài, một thân lam bào, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, nhìn tuổi không lớn, tầm hai mươi mấy ba mươi, nhưng ánh mắt sắc bén, đúng như lời Thanh Nhi nói, người này nhìn việc không nhìn người!

“Tuần phủ đại nhân khách khí, có việc cứ hỏi!” Bạch Vân Hoài khoác tay, bộ dạng bình tĩnh nhìn Tuần phủ đại nhân. Mặc dù không biểu hiện nhưng ánh mắt hần quả thật là đang hiện lên tia lửa điện.

Thật không biết kẻ nào giật dây đằng sau khiến Hoàng thượng phải hạ lệnh cho Tuần phủ đại nhân điều tra án!

“Làm phiền mọi người hãy kể đầu đuôi mọi chuyện...” Tuần phủ đại nhân gật đầu, hướng mọi người nói.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai muốn mở miệng nói, nhớ đến cảnh tượng tối qua thật sự là sợ đến run người!

“Hay là để ta nói trước đi?!” Tam phu nhân mở miệng, trong phút chốc ánh mắt mọi người đều rơi trên người nàng.

Tuần phủ đại nhân gật đầu: “Mời phu nhân...”

“Là thế này, tối qua ta nghe thấy tiếng hét nên cùng nha hoàn ra ngoài xem thử, lúc này Thúc Nhi cũng đã đến viện của ta...” Tam phu nhân không nhanh không chậm tường thuật lại mọi chuyện.

Tuần phủ đại nhân nhìn Bạch Phi Thúy, có ý hỏi: “Tại sao Nhị tiểu thư lại đến phòng Tam phu nhân nhanh như vậy?!”

Ánh mắt lộ ra nghi ngờ rõ ràng, khiến mọi người nhìn Bạch Phi Thúy bằng ánh mắt kì lạ, dường như nàng chính là hung thủ giết người!

“Bởi vì tối qua ta thấy ác mộng, đồng thời cũng nghe thấy tiếng hét nên giật mình tỉnh dậy, sau đó ta qua phòng di nương xem thử...” Bạch Phi Thúy không hề bối rối trả lời khiến Tuần phủ đại nhân gật đầu.

“Mời nói tiếp.”

“Kể đó ta cùng di nương đi về phía đại sảnh, đến hoa viên thì lại gặp Tam tiểu thư cùng Tứ phu nhân.”

Tuần phủ đại nhân liếc mắt nhìn Bạch Từ Linh, ánh mắt không hề khinh thường hay chán ghét mà đơn giản chỉ là một cái liếc mắt. Điều này khiến hảo cảm của nàng đối với hần tăng thêm vài phần.

Tuần phủ đại nhân mặc dù đã nghe nhiều lời đồn đại về Tam tiểu thư phế vật này, nhưng chưa bao giờ gặp mặt. Hôm nay được gặp quả thật khác xa lời đồn, mặc dù gương mặt xấu xí nhưng hần vẫn có thể thấy được khí chất của nàng... Xem ra lời đồn thật không đáng tin!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: 27: Lão Ngoan Đồng Lại Xuất Hiện

“Vậy mời Tam tiểu thư kể lại mọi chuyện...” Tuần phủ đại nhân mở miệng nói, mặc dù không biết tại sao bên ngoài lại đồn Tam tiểu thư phé vật nhưng hẳn chỉ tin vào mắt mình, chứ không phải lời đồn.

Tam tiểu thư này nhìn thế nào cũng không giống như trong lời đồn, sợ là có kẻ cố ý tung tin đồn nhằm để hủy hoại thanh danh của Tam tiểu thư!

Bất quá chuyện nhà bọn họ để họ tự giải quyết, hẳn đến đây chỉ để tra án, những chuyện khác cùng hẳn không quan hệ.

“Đúng như lời họ nói, ta gặp hai người họ ở hoa viên, sau đó Tam phu nhân xảy ra tranh chấp với Tứ phu nhân, cãi nhau một lúc thì lại nghe thấy tiếng hét nên bọn ta đã đến đó thì phát hiện ra cái xác...”

Bạch Tử Linh bình thần trả lời, hoàn toàn không giống như trước kia, yếu đuối, sợ hãi lại khép nép... Điều này khiến mọi người nhìn nàng với ánh mắt khác thường, càng khiến cho bọn họ nghi ngờ là nàng che giấu quá sâu, sâu đến người làm phụ thân như Bạch Vân Hoài cũng không phát hiện!

Hắn cau mày, nữ nhi này của hắn cũng chẳng để ý nhiều lắm, mặc dù không quan tâm những hắn không phải không biết những chuyện nàng đã làm.

Hắn là người coi trọng thanh danh, vậy mà thanh danh của hắn lại bị hủy hoại trong tay đứa con gái ngu ngốc như vậy! Vậy nên chuyện sống chết của nàng hẳn cũng chẳng muốn quản, dù sao thì nàng chỉ có thể khiến cho hắn cảm thấy chán ghét! Hơn nữa mỗi nhìn thấy nàng hắn lại không khỏi nhớ đến...

Gương mặt xấu xí đầy tàn nhang, lại len lỏi vài vết sẹo tựa như con sâu đang bò, nhìn vô cùng ghê rợn. Gương mặt thì thật sự là không giống, nhưng đôi mắt thì giống đến nỗi hắn nhìn nàng lại cứ nghĩ là nữ nhân đó...

Đôi mắt nàng không phải rất đẹp, nhưng khiến người khác nhìn một lần thì khó mà quên được, nó sáng hơn bất cứ ngôi sao nào, trong suốt hơn bạch ngọc, lại sâu như giếng cổ...

Đại phu nhân biểu tình lạnh lùng nhìn Bạch Tử Linh, nhưng sâu bên trong loé lên hàn quang lạnh lẽo.

Bạch Phi Nhược trầm mặc, trong lòng nàng tất nhiên không suy nghĩ là Bạch Tử Linh che giấu, chỉ nghĩ là nàng ta đại nạn không chết nên thay đổi mà thôi. Nhưng dù có phải là che giấu hay thay đổi thì nỗi bất an trong lòng nàng không những không giảm mà còn tăng.

Trực giác của nữ nhân cho nàng biết, tuyệt đối không được để Đỗ Thanh Triệt gặp Bạch Tử Linh! Câu nói này luôn ám ảnh nàng, nàng biết bản thân mình yêu Đỗ Thanh Triệt thế nào, nên tuyệt đối không thể mất hắn!

Thu hết tất cả biểu tình của mọi người vào mắt, Bạch Tử Linh chỉ cười nhạt. Đúng là phong phú thật, mỗi người một vẻ cơ đấy, nàng mặc kệ ánh mắt của tất cả bọn họ là có ý gì, nhưng chỉ cần không cần đụng đến nàng, nàng tất nhiên sẽ không làm gì bọn họ.

“Vậy sao đó thì sao...” Tuần phủ đại nhân lại tiếp tục hỏi.

“Sau đó Tứ phu nhân ngất xỉu, tiếp đến là tất cả mọi người đều trong phủ tập thể ở nơi đó...”

“...”

Sau khi hỏi xong tất cả mọi chuyện, Tuần phủ đại nhân cáo biệt ra về, dù sao cũng còn chuyện liên quan đến nàng nữa nên Bạch Tử Linh đi theo sau Tuần phủ đại nhân ra ngoài.

Bạch Vân Hoài như có chút suy nghĩ nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt phức tạp không rõ...

~~~~~

“Tiểu thư, Tuần phủ đại nhân vừa nãy thật là nghiêm!” Thanh Nhi bên cạnh tròn mắt, bộ dạng khiến Bạch Tử Linh buồn cười. Tuần phủ đại nhân vừa nãy nghiêm đến nỗi khiến nàng chút sợ hãi, sợ hãi nếu hắn hỏi chuyện nàng, nàng sẽ khai hết sự thật! Đứng trước mặt hắn, dường như bất kỳ người nào cũng không thể nói dối!

“Vậy sao?” Bạch Tử Linh băng quơ trả lời, bộ dạng nhàn nhã uống trà.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Thanh Nhi vội vàng gật đầu, bộ dạng thành thật đến nỗi không thể thành thật hơn được nữa.

“Đó là bởi vì người nhất gan!” Lạc Hàm ít nói chuyện cũng xen vào nói một câu như vậy.

“Người...” Thanh Nhi tức giận, tròn mắt nhìn Lạc Hàm, lời còn chưa nói xong đã bị Bạch Tử Linh cướp.

“Lão tiền bối, mỗi lần người đến là lén lén núp núp như vậy, không một sao...” Ánh mắt rơi vào cửa sổ, lời nàng vừa dứt nơi đó liền xuất hiện một lão già tóc bạc, mặc đồ lòi thối xộc xệch, trong miệng ngậm một cọng cỏ, đang ngồi trên thành cửa sổ.

“Ha ha, nha đầu, đã lâu không gặp!” Lão ngoan đồng cười ha ha, lập tức nhảy xuống đi đến bên cạnh Bạch Tử Linh ngồi xuống.

“Lão tiên bói, lần này người đến là có mục đích gì?!”

Bạch Tử Linh như có điều suy nghĩ, lão ngoan đồng xuất hiện làm gì, lần trước xuất hiện là để nhìn mặt nàng, lần này chắc là không đơn giản như vậy chứ?!

“Ha ha, tất nhiên là không có mục đích gì ngoại trừ muốn nhận người làm đồ đệ rồi!” Ánh mắt rơi vào người Lạc Hàm, lão ngoan đồng lại khoái chỉ cười to:

“Nha đầu, người đi đâu mà tìm thấy Lạc Hàm nha đầu thế?!”

Nếu Lạc Hàm xuất hiện ở đây thì điều này chứng tỏ Lạc Nhân chắc chắn muốn đưa Bạch Tử Linh về Lạc Y Cung! Dù sao nha đầu này cũng sắp mười lăm, một năm nói nhanh không nhanh nói chậm không chậm, bọn họ Vân chỉ muốn bảo vệ cốt nhục duy nhất của Tiểu Tuyết mà thôi!

“Tiền bói...” Lạc Hàm cúi đầu chào, hoàn toàn là bộ dạng của một tiểu bói kính trọng trưởng bối.

Bạch Tử Linh liếc mắt nhìn hai người, hoá ra là chung một giuột! Mối mòng không khỏi lên, dù sao chuyện này đối với nàng cũng không có hại, nếu có thể thì cứ để Lạc Hàm bên cạnh, để một người có võ công cao như Lạc Hàm bên cạnh thì có thể bảo đảm an toàn.

Thanh Nhi không phải ngu, nhìn tình cảnh hiện tại hắc Lạc Hàm là người của lão già tóc trắng này, nàng có thể đảm bảo võ công của lão già này sâu không lường được, nếu hắc muốn hại tiểu thư thì...

“Ha ha, Lạc Hàm nha đầu không cần phải lễ tiết như vậy...” Liếc mắt nhìn Thanh Nhi, ả ý nói: “Tiểu nha hoàn cũng không cần đề phòng ta, ta sẽ không gây nguy hiểm cho tiểu thư nhà ngươi...”

Tiểu nha hoàn này quá non nớt, suy nghĩ chuyện gì ánh mắt đều lộ ra hết thảy, điều này khiến hắc cảm thấy không ổn, để một người như vậy bên Bạch Tử Linh thì liệu có...

Nhưng nhìn ánh mắt cảnh cáo của Bạch Tử Linh, hắc cũng chỉ có thể thở dài, nha hoàn là của người ta, hắc lấy quyền gì mà giết?!

Giang hồ mà nghe thấy lời của lão bọn họ chắc chắn sẽ cười khinh thường, đây chính là người từng nổi danh giết người không chớp mắt mà hiện tại không thể giết một nha hoàn vì ánh mắt cảnh cáo của một tiểu nha đầu, điều này truyền ra thật sự là khiến người khác cười chết mất!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hãn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Quốc Sư

“Cái gì?!” Lão ngoan đồng cứ nghĩ là bản thân nghe nhầm, nhin không được mà hỏi lại.

Hắc đường đường là sát thủ giết người không chớp mắt nổi danh một thời trên giang hồ vậy mà nha đầu lại bảo hắc là Nhị sư phụ?! Không bao nhiêu người muốn bái hắc làm sư phụ mà hắc không đồng ý, vậy mà đến lượt nha đầu này thì lại miễn cưỡng nhận hắc làm Nhị sư phụ?! Đồn ra ngoài hắc còn mặt mũi nào gặp ai, sư muội chắc chắn sẽ chê cười hắc!

Càng nghĩ lão ngoan đồng càng cảm thấy không ổn, dường như mọi chuyện đều nằm ngoài sự tính toán của hắc a!

Lạc Hàm bên cạnh cũng kinh ngạc không kém, Nhị sư phụ, chỉ sợ chuyện này chỉ có Bạch Tử Linh mới nghĩ rằng được!

Nhìn lão ngoan đồng Lạc Hàm âm thầm cảm thán, cuộc sống sau này của nàng xem ra càng thú vị đây, thu một đồ đệ như vậy, không biết lão tiên bói có hối hận hay không?!

Thanh Nhi càng nghe càng cảm thấy khó hiểu, tiểu thư nàng nhận sư phụ khi nào mà nàng lại không biết?! Từ nhỏ đến lớn nàng đều chưa từng rời khỏi tiểu thư, làm sao tiểu thư lại nhận sư phụ mà nàng hoàn toàn không biết?!

Dường như sau khi nhảy hồ tự tử, tiểu thư đã thay đổi đến nỗi nàng thậm chí khó mà nhận ra đây là tiểu thư nàng... Nếu thật sự không phải vì từ nhỏ ở bên cạnh tiểu thư, Thanh Nhi còn nghĩ tiểu thư nàng bị tráo đổi đấy!

“Tiền bói, nếu người không đồng ý thì Tử Linh cũng không ép...” Bạch Tử Linh nhìn phản ứng của lão ngoan đồng, chỉ có thể thở dài.

Nàng không phải muốn ép buộc người khác, nếu người đó thật sự muốn nhận nàng làm đồ đệ thì phải chịu ỷ khuất, trong lòng nàng sư phụ là không thể thay thế. Nếu thật sự lão ngoan đồng không đồng ý thì đành chịu, dù sao nhận sư phụ cũng phải xem duyên số...

“Ai nói nhân gia không đồng ý?!” Lão ngoan đồng nghe vậy liền lên tiếng cãi lại.

Nghĩ đi nghĩ lại thì làm Nhị sư phụ cũng không phải không tốt, dù sao cũng đều là sư phụ, Nhị sư phụ hay Đại sư phụ có khác hay không chứ?! Hơn nữa nhà đầu này là người trọng tình trọng nghĩa, mặc dù sư phụ nàng đã mất nhưng trong lòng chỉ nhận định người đó, hiện tại cơ hội hiếm có như vậy mà hắn không đồng ý... Vậy chẳng phải là bỏ lỡ nhân tài hay sao, như vậy hắn sẽ hối hận cả đời a!

“Người đồng ý?!” Bạch Tử Linh giật mình, có chút không tin nhìn lão ngoan đồng. Mặc dù không phải là hiểu biết nhưng nàng biết hắn là người rất kiêu ngạo, mà người kiêu ngạo này lại tình nguyện làm Nhị sư phụ của nàng ư?!

“Hừ, Nhị sư phụ hay Đại sư phụ đều là sư phụ, lão nhân gia ta đây tin tưởng người sẽ đối xử công bằng...”

Nghe vậy Bạch Tử Linh chỉ cười, sư phụ người hãy yên nghĩ thật tốt, hiện tại Tử Linh đã có người thay người chăm sóc cho con!

~~~~~

Hoàng cung - Dưỡng Tâm Điện.

Đây là nơi Hoàng thượng duyệt tấu chương, người bình thường đều không thể ra vào, ngay cả phi tần hậu cung hay hoàng tử đều phải đợi Hoàng thượng cho phép mới được vào!

“Hoàng thượng, Quốc sư cầu kiến...”

Hoàng thượng ngồi trên ghế rồng, ánh mắt chăm chú nhìn tấu chương, một lát sau mới mở miệng lên tiếng:

“Truyền...”

“Hoàng thượng cho truyền Quốc sư đại nhân...” Giọng nói éo éo của công công vang lên, vừa dứt lời đã thấy cửa Dưỡng Tâm

Điện bị đẩy ra, một bóng dáng màu trắng bước vào.

Trong ánh nắng vàng chỉ thấy một người một thân bạch y, tay áo phiêu phiêu, phảng phất như lướt trên mây mà tới.

“Hoàng thượng...” Quốc sư cúi đầu, không quỳ theo lễ nghi mà chỉ cúi đầu chào, điều này hoàn toàn không hợp lễ, nhưng Hoàng thượng chỉ phất tay, không có ý trách cứ, công công bên cạnh sớm đã thức thời mà lui ra ngoài.

“Không biết hôm nay khanh đến tìm ta là có việc gì?!”

Hoàng thượng xưng “ta” chứ không phải xưng “trẫm”, điều này chứng tỏ quan hệ của hai người bọn họ không phải tầm thường là “quân và thần”!

“Chắc hẳn người đã biết chuyện mà Chiêm tinh sư đã tiên đoán?!” Quốc sư không lạnh không nhạt mở miệng.

Hoàng thượng gật đầu, mặt không biểu cảm “Đúng vậy, trẫm đã biết...”

Quốc sư đại nhân nghe vậy chỉ cười nhạt, thờ dãi nói:

“Thần biết chuyện này không thể giấu được Hoàng thượng...”

Hoàng thượng là ai, hắn làm sao có thể giấu người chuyện này?! Trong hoàng cung không biết có bao nhiêu tai mắt của Hoàng thượng, chỉ sợ trong Trúc Uyển của hắn đều có người của Hoàng thượng. Bởi vậy muốn giấu Hoàng thượng một chuyện gì đó quả thật là khó hơn lên trời, nên hôm nay hắn đến đây là để nói rõ cho Hoàng thượng biết, không phải là hắn muốn giấu người.

“Có chuyện gì khanh cứ nói, ta biết khanh không phải có ý...”

“Chiêm tinh sư đã tiên đoán ra Phượng nữ giáng Thành Thiên, thiên hạ tất sẽ loạn...”

Hoàng thượng im lặng, chờ đợi câu nói tiếp theo của Quốc sư.

“Thần không muốn sinh linh đồ thác...” Một câu nói nhưng lại chứa hai ý nghĩa.

Hiện tại trên triều đình, các vị vương đều muốn tranh giành ngôi báu, mà thái độ Hoàng thượng đã nêu rõ hiện tại sẽ không lập Hoàng tử*! Mặc dù hiện tại có Thái tử nhưng ai cũng biết Thái tử chính là một tên ngu ngốc, không hề có thực quyền, mặc dù mẹ đẻ là Hoàng hậu nhưng ai ai cũng biết Hoàng hậu đã bị thất sủng nhiều năm. Hiện tại chỉ còn bốn người là có cơ hội giành được ngôi báu!

*Tước vị dành người được chính thức chọn lựa để sau này nối ngôi Hoàng đế.

Tam hoàng tử Hàn vương nhiều năm chinh chiến sa trường, lập công không ít, được mệnh danh là Chiến thần của Thành Thiên Quốc, là một người văn võ song toàn, đa mưu túc trí, chỉ tiếc mẹ đẻ là Nhã phi nương nương đã mất sớm, nhà mẹ đẻ cũng suy tàn không ít...

Ngũ hoàng tử Tĩnh vương là một người ôn nhu nho nhã, mặc dù không giỏi võ nhưng vẫn lại đứng đầu, được lòng dân cũng không ít, mệnh danh Ôn Ngọc công tử, hơn nửa mẹ đẻ là Thực phi nương nương đang được sủng ái, nhà mẹ đẻ lại Thừa tướng của Phụng Tề Quốc, mặc dù có chút xa nhưng quyền lực quả thật đủ mạnh.

Lục hoàng tử Minh vương là một người đầy tâm kế, các vị hoàng tử khác mặc dù đa mưu túc trí nhưng lại thua Minh vương ở chỗ dùng thủ đoạn, một người anh tuấn tiêu sái, khiến cho nữ tử trong kinh thành đều mơ ước muốn gả cho Minh vương, có nhà mẹ đẻ không dính triều đình nhưng lại phú khả địch quốc là Đỗ gia - gia tộc Đệ nhất phú thương, Mai phi nương nương cũng là một trong những phi tần được sủng ái.

Người còn lại là Cửu hoàng tử chưa được phong vương, tính tình lạnh lùng ít nói, ngoại trừ mẹ đẻ là Nhu phi nương nương thì bất kể ai cũng không nói, kể cả Hoàng thượng. Mặc dù Cửu hoàng tử chỉ có cơ hội nhỏ để kế thừa ngai vàng nhưng cũng là có cơ hội, hơn nữa nhà mẹ đẻ lại là Hoàng tộc Phụng Tề, Nhu phi nương nương là công chúa được sủng ái nhất Phụng Tề, vì vậy bất kể người nào trong bốn người này đều có nguy cơ trở thành Hoàng tử!

Mọi người đều đang tranh giành ngôi báu, thế nhưng hiện tại Chiêm tinh sư lại tiên đoán Phụng nữ giáng Thành, điều này khiến Hoàng thượng nghi ngờ không ít.

Đối với bất kỳ vị vua nào cũng đều có tính đa nghi nặng, tất nhiên sợ hãi để nghiệp của mình rơi vào tay của người khác. Mặc dù Chiêm tinh sư không nói rõ là loạn thế nào nhưng người đa nghi như Hoàng thượng thì chỉ sợ sẽ giết người diệt khẩu! Như vậy sinh linh sẽ đồ thán, đó là chuyện mà hán không muốn thấy nhất.

“Ta hiểu ý khanh, nhưng chuyện này khanh không thể quyết định.”

Hoàng thượng lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén nhìn Quốc sư.

“Hoàng thượng...?!” Hán làm sao không hiểu ý của Hoàng thượng, Hoàng thượng chính là không muốn hát xen vào chuyện này...

Nghĩ đến Thành Thiên Quốc sẽ nổi lên một hồi gió tanh mưa máu thì Quốc sư liền cảm bút không ổn, người dân Thành Thiên Quốc rồi sẽ ra sao, người vô tội nhiều như thế... Vậy mà Hoàng thượng lại...

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hắc Y Nhân

Đêm, tĩnh lặng, không một bóng người, tiếng gió vi vu, tiếng lá cây xào xạc trong đêm, nguyệt hắc phong cao*.

*Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.” Chỉ hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối). Ở đây đơn giản là cướp vật báu vào thời điểm trăng mờ.

Linh Viên.

Bạch Tử Linh đang nằm ngủ trên giường, bỗng, nàng giật mình choàng tỉnh, bật dậy, tư thế phòng thủ nhìn vào trong bóng đêm vô tận.

Đêm nay là một đêm không trăng, trong phòng lại không đốt nến nên người bình thường không thể nào thấy rõ, nhưng Bạch Tử Linh thì khác, nàng là ai chứ?! Huấn luyện với bóng tối là một trong những việc mà đặc công phải làm, từ nhỏ đã được huấn luyện như vậy, đối với bóng tối Bạch Tử Linh nàng quen thuộc hơn ai hết.

Hắc y nhân đứng đó, giữa không gian u tối, khiến nàng không nhìn rõ mặt người đó, chỉ biết nếu xét về thân hình thì nàng có thể khẳng định hán là một nam nhân, trên tay hán cầm một thanh kiếm, loé lên ánh sáng sắc nhọn trong đêm.

Mùi máu tươi sọc vào mũi khiến Bạch Tử Linh khẽ nhủ mày, mặc dù nàng là đặc công, giết người là một nhiệm vụ không thể tránh khỏi nhưng Bạch Tử Linh nàng có chút ưa sạch, đối với máu nàng không phải ghét nhưng là không thích!

Ánh mắt hắc y nhân liếc nhìn Bạch Tử Linh, không tới một giây hán liền biến mất, Bạch Tử Linh phản ứng nhanh lập tức phòng bị nhưng dù nàng nhanh thế nào cũng không nhanh bằng hắc y nhân, khi nàng phát hiện thì hán đã xuất hiện bên cạnh, kề kiếm vào cổ nàng.

Bạch Tử Linh mặt không biểu cảm nhưng trong lòng thì không ngừng thầm mắng võ công cổ đại đúng là đáng chết, mặc dù nàng là đặc công được huấn luyện đặc biệt cũng không thể nhanh hơn nội lực của hắc y nhân!

“Không được hét lên, nếu không... Ta sẽ giết ngươi...” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, Bạch Tử Linh nhủ mày nhưng cũng không phản bác.

Thấy Bạch Tử Linh im lặng, hắc y hán lòng ngời xuống, tay đặt trên ngực, bộ dạng đau đớn nhưng lại không mở miệng, kiếm vẫn đặt trên cổ nàng không rời.

Bởi vì hắc ngòi cạnh nàng mà mùi máu tươi càng nồng nặc, trong bóng tối nàng có thể thấy được sự đau đớn của hắc, bởi thanh kiếm đặt trên cổ nàng không ngừng run nhẹ.

Đối với việc đau đớn như vậy mà hắc chẳng rên nửa lời, Bạch Tử Linh thật sự khâm phục hắc. Bất quá khâm phục là khâm phục, nhưng hắc đặt kiếm lên cổ nàng, chuyện này nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua. Nhưng là vết thương của hắc lành đã, thật ra trong hoàn cảnh hắc y nhân lo là cảnh giác Bạch Tử Linh có thể xoay chuyển tình thế nhưng nàng lại lựa chọn ngồi yên. Nàng không phải loại tiểu nhân thấy người khác bị thương liền thừa nước đục thả câu*! Dù sao ngồi yên nàng cũng không mất một miếng thịt nào!

*Nước đục ám chỉ một trạng thái bất ổn, lộn xộn. Thừa nước đục thả câu ám chỉ hành động trục lợi khi người khác đang gặp xáo xáo, nạn tai. Hãy hình dung hoi của là như thế nào!

Hắc y nhân thấy Bạch Tử Linh vẫn nghe lời ngồi yên, hắc liền buông kiếm ra cổ nàng, tay xé lấy áo của bản thân, lau chùi vết thương ở ngực.

Bạch Tử Linh được tự do, nàng liếc mắt nhìn qua hắc y nhân bên cạnh, hắc không đeo khăn che mặt nên nàng có thể nhìn rõ dung mạo của hắc.

Đến dị giới này chưa được bao lâu, nhưng Bạch Tử Linh đã gặp qua không ít mỹ nam tử, người nào người nấy đều có vẻ đẹp riêng của bản thân. Tựa như Lãnh Vô Quân, là một mỹ nam lạnh lùng xa cách, tựa như bạch y nam tử trên thuyền hoa, phiêu dật xuất trần, lại tựa như Dạ, yêu nghiệt phong lưu... Mỗi người bọn họ đều có những đặc điểm nổi bật riêng, không giống như hắc y nhân.

Lúc này hắc đang ngồi, mặt cúi xuống, để lộ nửa bên mặt tuấn tú, mắt lạnh lẽo, tựa như băng ngàn năm trên tuyết son, mũi cao, mày kiếm nhíu chặt, môi mỏng mím lại, trên người mang khí chất lạnh lẽo khiến người khác sợ hãi, tất nhiên là ngoại trừ Bạch Tử Linh nàng!

Như nhận thấy ánh mắt Bạch Tử Linh, hắc y nhân nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng không cảm xúc, trên người mang theo mùi máu tanh nồng nặc.

“Người bị thương...” Bạch Tử Linh mở miệng, không phải vì nàng muốn cứu hắc nhưng nếu để hắc chết tại đây thì sẽ mang phiền phức đến cho nàng, tất nhiên còn phải tốn công xử lý giấu xác của hắc!

Hắc y nhân im lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn Bạch Tử Linh, ánh mắt hắc trong đêm tối sáng đến kì lạ.

Bạch Tử Linh bắt đầu đi, tuy tiện xé vài mảnh để lau vết thương cho hắc. Không hiểu sao hôm nay nàng lại muốn làm người tốt thế không biết!

Hắc y nhân thấy vậy liền ngăn cản, không cho nàng chạm vào người hắc.

“Ta không muốn máu người làm bẩn phòng ta...”

Bạch Tử Linh không vui mở miệng, dưới ánh mắt của nàng, hắc y nhân liền buông tay, để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Nhìn động tác của nàng, hắc y nhân trầm mặc, hắc biết nàng đang cứu hắc, hơn nữa dường như hắc không bài xích nàng chạm vào thân thể hắc, bàn tay cầm khăn lau đi máu trên người hắc, bởi vì không có nước nên hơi vất vả. Lần đầu tiên hắc gặp một nữ tử như nàng, gặp một nam nhân xông vào phòng của bản thân mà không hề la hét, thấy hắc bị thương nàng lại trầm mặc, hắc thật sự không hiểu, nữ nhân Thành Thiên Quốc không phải đựng một chút liên khóc, đựng một chút liên ngã hay sao?! Nhưng nàng thì không giống như vậy, thấy hắc cũng làm về mặt bình thần, rốt cuộc nàng là nữ tử như thế nào...?!

Sau khi lau vết thương trên người hắc y nhân, nàng liền thở ra, vết thương của hắc khá sâu, máu không ngừng chảy ra, vậy mà hắc vẫn kiên cường chống đỡ, tuy nhiên nếu không xử lý vết thương nhanh chóng thì chỉ sợ dù kiên cường thế nào hắc bị mất máu mà chết!

Đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên phá tan không gian tĩnh lặng, hắc y nhân giật mình, vội vàng cầm kiếm đưa lên cổ Bạch Tử Linh. Thấy vậy Bạch Tử Linh liền không vui liếc mắt nhìn hắc, nàng vừa giúp hắc vậy mà bây giờ lại đặt kiếm vào cổ nàng, đúng là làm ơn mất oán!

“Vào đi...” Bạch Tử Linh lạnh nhạt đáp, hoàn toàn không nghĩ đến thanh kiếm trên cổ nàng, hắc y nhân nhíu mày nhưng hắc lại không ra tay giật nàng.

Cánh cửa mở ra, một bóng người xinh đẹp nhanh chóng lướt vào phòng, sau đó lại đóng cửa lại.

Lạc Hàm nhìn tình cảnh trước mắt, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh. Lúc này nàng phát hiện có một bóng đêm xông vào phòng Linh Viên, với trách nhiệm bảo vệ Bạch Tử Linh, nàng tất nhiên sẽ đi theo hắc y nhân. Lạc Hàm trầm mặc đứng bên ngoài, nàng biết Bạch Tử Linh có thể xử lý hắc y nhân, cũng biết Bạch Tử Linh sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng nhận được tín hiệu của Bạch Tử Linh nàng liền xông vào, không ngờ lại là tình cảnh này!

Bạch Tử Linh nhếch môi, không tồi, Lạc Hàm thật sự nhận được tín hiệu của nàng.

Hắc y nhân nhíu mày, là hắc sơ suất nên mới không phát hiện bên ngoài có người. Hắc cúi đầu nhìn Bạch Tử Linh, ánh mắt đột nhiên trở nên phức tạp, nếu là trước kia hắc tất nhiên sẽ không do dự giết chết nàng, nhưng hắc lại không bài xích nàng đụng chạm... Lại không muốn nàng chết sớm như vậy.

“Lạc Hàm, xử lý vết thương cho hắc...” Dù sao cũng nên để hắc nhanh chóng rời khỏi nơi này, hiện tại Thừa tướng phủ tai mắt khắp nơi, nàng không muốn lại thêm một tin đồn nhảm nữa.

Lạc Hàm nhíu mày nhưng vẫn đến bên cạnh xử lý vết thương cho hắc y nhân, hắc y nhân biết nàng không gây hại cho hắc nên để nàng xử lý.

Nhìn Lạc Hàm lấy thuốc từ trong lọ, Bạch Từ Linh nheo mắt, thú vị thật, xem ra còn rất nhiều chuyện mà nàng không biết về Lạc Hàm!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cứu Giúp

Đợi sau khi Lạc Hàm xử lý vết thương xong, hắc y nhân mới mở miệng:

“Đa tạ...” Từ trước đến nay hắn không quen cảm ơn người khác, đột nhiên nói ra có chút mất tự nhiên.

Lạc Hàm giật mình, nghe vậy liền cười nhạt: “Người người cần cảm ơn là tiểu thư nhà ta, là tiểu thư ra lệnh cho ta cứu ngươi!”

Nhìn bộ dạng của hắc y nhân này cũng có thể biết hắn không phải loại người tầm thường gì, trên người phảng phất như mang hương vị máu tanh khiến Lạc Hàm không khỏi nghi ngờ. Vết thương của hắn là ở ngực, khi xử lý vết thương nàng không thể nào nhìn thấy trên lưng hắn có đóa hoa Bì Ngạn hay không?

Trên người có mùi máu tanh như vậy không phải ai cũng có được, nếu không phải sát thủ mà La Sát Môn huấn luyện, thì chỉ có chém giết quanh năm nơi chiến trường mới có được mùi máu tanh này! Nhưng nếu nói là sát thủ của La Sát Môn thì nhìn thể nào cũng không giống... Nếu nói hắn là binh sĩ thì nàng có chút không tin, người như hắn làm sao có thể là binh sĩ nhỏ bé được, chỉ sợ là chủ soái đi?! Nhưng chủ soái của Thành Thiên Quốc không phải là Hàn vương sao?! Hàn vương trở về Yên Kinh là chuyện không thể nào, hơn nữa nàng đã từng gặp qua Hàn vương, mặc dù khá lâu nhưng nàng vẫn nhớ rõ gương mặt đó, gương mặt đó hoàn toàn khác với gương mặt của hắc y nhân.

Rốt cuộc hắc y nhân này là ai, nếu không chủ soái của quân ta... Vậy...

Chẳng lẽ...

Ánh mắt Lạc Hàm lóe sáng, trong lòng đã biết kết quả nhưng lại không dám chắc.

Hắc y nhân liếc mắt nhìn Bạch Từ Linh, lúc này gian phòng đã được thấp nền, ánh nền mặc dù không quá sáng nhưng cũng đủ khiến hắn nhìn rõ gương mặt nàng.

Nàng không phải là một mỹ nhân, thậm chí có thể nói là xấu nữ, bởi gương mặt nàng đầy tàn nhang và vết sẹo, tựa như những con sâu, len lỏi trên gương mặt khiến người khác sợ hãi. Hắn chưa từng gặp một người nào xấu như nàng, mặc dù gương mặt xấu xí nhưng ánh mắt nàng sáng hơn bất cứ ngôi sao nào, trong suốt hơn cả bạch ngọc, lại sâu thẳm như giếng cổ, không nhìn thấy đáy.

Hắc y nhân kinh ngạc, dường như không ngờ dung mạo nàng lại như vậy, nhưng rất nhanh liền hồi phục, về mặt trầm ngâm mở miệng:

“Mặt ngươi... Tại sao lại như vậy?!” Dù sao nàng cũng là ân nhân cứu mạng của hắn, nếu nàng cần giúp đỡ thì hắn tất nhiên sẽ không từ chối, tuy nhiên còn phải tùy thuộc vào nàng muốn hắn giúp đỡ chuyện gì.

“Sinh ra đã như vậy...” Bạch Từ Linh lạnh nhạt trả lời, dường như không quá để tâm đến gương mặt của bản thân.

“Vậy, ngươi có muốn chữa khỏi không...” Nếu nàng muốn hắn sẽ giúp nàng chữa khỏi, dù sao nữ tử từ thời này dung mạo xấu xí thì sẽ không mấy được sủng ái, thậm chí là có chút ghét bỏ.

“Không cần...” Gương mặt này của nàng còn ẩn chứa nhiều bí mật, hơn nữa Thanh Nhi còn nói cái gì phải bảo vệ nàng đến năm nàng mười lăm tuổi, mặc dù không biết có ý gì nhưng nàng có thể khẳng định liên quan đến gương mặt nàng.

Hắc y nhân trầm mặc, một lát sau mới lấy từ ngực một miếng ngọc bội hình kỳ lân đưa cho Bạch Từ Linh.

“Sau này nếu ngươi muốn ta trả ơn thì đưa miếng ngọc bội này đến Phong Vân Thương hội, họ sẽ giúp ngươi...”

Bạch Từ Linh nhận lấy miếng ngọc bội, cẩn thận đánh giá nó, đó là một miếng ngọc hình tròn, được làm bằng bạch ngọc, bạch ngọc trong suốt khắc hình kỳ lân tinh xảo, nhìn sống động như thật.

Xem ra số nàng cũng không phải không may mắn, cứu hắn cũng có chút lợi.

Phong Vân Thương hội?!

Bạch Từ Linh nhếch môi, không thể không không nói, Bạch Từ Linh nàng xuyên đến một nơi thật thú vị, không biết còn có bao nhiêu chuyện thú vị đang chờ nàng?!

Sau khi đưa miếng ngọc cho Bạch Tử Linh, hắc y nhân liền quay người biến mất, nơi này không tiện ở lâu, lần này đến Thành Thiên Quốc không tìm được thứ hắc cần mà còn bị thương bởi ám vệ hoàng gia, hơn nữa còn phải đưa miếng ngọc cho nàng, thật sự là một cuộc giao dịch lỗ vốn!

“Tiểu thư, người thật may mắn...” Giọng nói của Lạc Hàm chứa đầy ẩn ý khiến Bạch Tử Linh cười nhạt, ý tứ của Lạc Hàm nàng còn không hiểu sao?! Xem ra Phong Vân Thương hội không phải là một thương hội bình thường đâu

~~~~~

“Tiểu thư... Sáng hôm nay Hoàng thượng ban lệnh truy nã hắc y nhân, đêm qua vừa mới vào Hoàng cung trộm đồ!”

“Lạc Hàm, tin tức của ngươi thật là nhanh nhạy!”

Hôm nay tâm trạng Bạch Tử Linh khá tốt nên nàng quyết định dậy sớm, mới đầu giờ Thìn (7h) nàng đã dậy, bởi hôm nay nàng muốn ra ngoài làm một số việc.

“Thứ nô tì thắc mắc chính là Hoàng cung có gì mà khiến hắc y nhân vào trộm?!” Lặng lội từ Phụng Tề đến nơi này để trộm một món đồ, không biết món đồ đó là gì mà khiến hắc y nhân xông vào hoàng cung nguy hiểm như thế?!

Bạch Tử Linh không nói, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến nàng. Mấy cái báu vật gì đó nàng không có hứng thú!

“Thanh Nhi, chúng ta còn bao nhiêu tiền?!” Thấy Thanh Nhi đứng bên cạnh im lặng không nói, Bạch Tử Linh liền mở miệng hỏi.

Nàng biết Thanh Nhi còn để ý đến ánh mắt của Nhị sư phụ, nhưng nàng lại không mở miệng an ủi, nàng muốn Thanh Nhi hiểu rõ bản lĩnh của mình, ở bên cạnh nàng tuyệt đối không lưu những người vô dụng!

“Còn khoảng ba vạn sáu ngàn một trăm lượng ạ...” Thanh Nhi mở miệng đáp, dường như sợ nàng không tin còn lấy sổ đưa cho nàng xem.

“Thanh Nhi, muối lấy ra ba mươi lượng bạc đi. Xem như là ta trả nợ muối!” Nàng vẫn còn nhớ bản thân nàng thiếu Thanh Nhi ba mươi lượng bạc, Bạch Tử Linh là người trọng chữ tín, nàng hứa thì nàng sẽ giữ lời.

“Tiểu thư không cần đâu...” Thanh Nhi vội vàng lắc đầu, số tiền đó vốn không phải chỉ thuộc về nàng...

“Tại sao?”

“Bởi vì... Số tiền đó không chỉ của một mình Thanh Nhi... Số tiền đó là do phu nhân đã đưa cho muối...” Thanh Nhi ngập ngừng mở miệng, có chút không dám nói.

Trước khi phu nhân qua đời, là người đã đưa cho nàng bốn mươi lượng bạc để nàng tự chăm sóc bản thân, nhưng nàng từ chối thì phu nhân không vui, vì vậy nàng đã nhận bốn mươi lượng bạc. Tính đến hôm nay là đã mười mấy năm rồi, thật ra nàng ăn uống rất cần kiệm nhưng vì tiểu thư...

Bạch Tử Linh nghe vậy liền nhíu mày: “Ý muối là...? Nhưng tại sao...?”

“Năm đó phu nhân đưa muối bốn mươi lượng bạc, thật ra số tiền đó muối không dám động đến... Nhưng Thừa tướng phủ đối xử với tiểu thư chẳng khác nào nha hoàn nên muối mới sử dụng mười lượng bạc để... Nên hiện tại chỉ còn ba mươi lượng bạc...”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Kí Ưc Mơ Hồ

Bạch Tử Linh trầm mặc, từ trước nay đều do Thanh Nhi chăm sóc ‘nàng’, tiền là do mẫu thân Lạc Tuyết để lại, ‘nàng’ mang danh là tiểu thư Thừa tướng phủ mà cuộc sống chẳng khác nào một nha hoàn... Nếu không phải có Thanh Nhi, có số tiền mẫu thân để lại thì liệu ‘nàng’ có sống đến ngày hôm nay?!

Đột nhiên nàng cảm thấy có chút tức cười, rốt cuộc Bạch Vân Hoài có phải phụ thân của ‘nàng’ hay không?! Để nữ nhi của mình sống cực khổ bao năm nhưng cũng không thêm liếc một cái, thậm chí là không màng sống chết. Còn Lâm Tâm Lan - nữ nhi thất lạc của hắc y nhân thì hắc y nhân xem như châu báu ngọc ngà...

Con người thật khó hiểu, trước kia nghe Thanh Nhi nói tình cảm của mẫu thân và hắc y nhân rất tốt, nhưng tại sao đứa con mà nữ tử hắc y nhân sinh ra... Yêu? Bạch Vân Hoài yêu mẫu thân Lạc Tuyết sao? Nàng không biết nhưng... Dù không yêu nhưng đó cũng là nữ nhi của hắc y nhân, chẳng lẽ hắc y nhân thật sự không quan tâm đến sự tồn tại của ‘nàng’ sao?!

Từng kí ức đổ về khiến Bạch Tử Linh không khỏi cau mày, dường như từ khi có nhận thức đến giờ thì chỉ có một mình Thanh Nhi ở bên cạnh chăm sóc

‘nàng’?!

“Tiểu thư... Người nhất định phải sống tốt...”

Tiếng nói đột ngột vang lên trong đầu nàng, như thủy triều dâng lên, từng đợt, từng đợt khiến Bạch Tử Linh không khỏi ôm đầu.

“Tiểu thư... Người làm sao vậy...?!”

Hành động của nàng khiến Thanh Nhi cùng Lạc Hàm giật mình, vội vàng xem xét vẻ mặt nàng, Lạc Hàm đưa tay lên trán Bạch Tử Linh nhưng không thấy điều gì khác thường.

“Tiểu thư người không sao chứ...” Thanh Nhi đứng bên cạnh lo lắng, không biết nên làm gì.

“Tiểu thư... Người là hy vọng cuối cùng của phu nhân... Người nhất định phải sống thật tốt...” Giọng nói rất dịu dàng, như tiếng ru bên tai nàng, khiến nàng ngủ cũng không quên...

Bạch Tử Linh ôm chặt đầu mình, giọng nói đó là của ai... Là ai đang nói chuyện...?!

“Tiểu thư... Mai đi sắp phải đi rồi... Tiểu thư ở lại sống tốt nhé...” Giọng nói ngày càng xa nàng, Bạch Tử Linh muốn mở miệng nói nhưng lại không thể.

Mai đi...? Mai đi là ai?!

“Tiểu thư hãy nhớ...”

Đó là gương mặt của một nữ nhân, nhưng nó quá mơ hồ khiến nàng không nhìn rõ được, chỉ biết giọng nói nàng rất dịu dàng, dịu dàng vang bên tai nàng, sương mù ngày càng nhiều...

“Nhớ kỹ Tuy...”

“Tiểu thư... tiểu thư...”

“Tiểu thư...”

“A!” Bạch Tử Linh giật mình choàng tỉnh, ánh mắt sáng đến kinh người, trán ướt đầm mồ hôi.

“Tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh...” Thanh Nhi vui mừng mở miệng, ngay cả Lạc Hàm bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ta làm sao vậy?!” Bạch Tử Linh hú hức, cảm thấy đầu rất đau, dường như... Tay bắt giắc xoa thái dương, gương mặt có chút mệt mỏi.

Đó là ai?! Mai đi là ai?! Tại sao lại gọi nàng là ‘tiểu thư’?!

Kí ức này thật sự quá mơ hồ... Rõ ràng trong kí ức của ‘nàng’ không có người nào gọi Mai đi cả. Sao đột nhiên nàng lại đau đầu, rồi đột nhiên nhớ đến một người gọi Mai đi?!

“Lúc này tiểu thư ngất xỉu khoảng nửa nén nhang...” Giọng Lạc Hàm có chút kì quái, ánh mắt nhìn Bạch Tử Linh có chút khác thường.

“Ngất xỉu? Ta?!” Bạch Tử Linh cảm thấy kì quái, lúc này nàng ngất xỉu sao?! Vậy chẳng lẽ nàng đã đắm chìm trong kí ức của bản thân ư... Nhưng tại sao nàng lại không nhớ...?!

“Đừng vậy tiểu thư...” Thanh Nhi bên cạnh châm trà, đưa ly trà cho Bạch Tử Linh.

Bạch tử Linh nhận lấy trà, nhìn thẳng vào mắt Thanh Nhi mở miệng hỏi: “Thanh Nhi, ta muốn hỏi mọi người một chuyện...”

“Vâng ạ...?” Thanh Nhi khó hiểu nhưng vẫn mở miệng trả lời.

“Mai đi là ai?!”

Câu hỏi của nàng khiến Thanh Nhi kinh ngạc, Lạc Hàm bên cạnh cũng kinh ngạc không kém.

“Mai đi? Mai đi là ai ạ?!” Thanh Nhi khó hiểu hỏi lại, bộ dạng có chút ngốc nghếch.

“Mọi người không biết?” Bạch tử Linh có chút nghi ngờ. “Mọi người ở bên cạnh từ khi ta sinh ra đến nay sao?!”

“Vâng... Từ trước đến nay mọi người đều ở bên cạnh người mà...”

Nếu như vậy... Tại sao?! Tại sao Thanh Nhi không biết Mai đi? Và Mai đi là ai?! Tại sao trong trí nhớ của nàng không nhớ gì cả nhưng kí ức của nàng thì lại xuất hiện nữ nhân này?!

“Thanh Nhi, mẫu thân ta... Tại sao lại đưa bạc cho muội?!”

Tại sao? Nàng không biết, lúc đó nàng chỉ có ba tuổi, nhưng hình ảnh đó nàng không bao giờ quên được... Tiểu thư sinh vào mùa đông, năm ấy bão tuyết nổi lên, thời tiết chuyển biến xấu, khi đó phu nhân hạ sinh tiểu thư, phu nhân một thân đầy máu tươi, trên má là những giọt mồ hôi xen lẫn nước mắt, khi phu nhân sinh không có một ai ở bên cạnh, chỉ có một mình nàng. Phu nhân nắm lấy tay nàng, bàn tay phu nhân vẫn mềm mại nhưng lại vô cùng yếu ớt, tựa như cành liễu đứng trước gió, lúc nào cũng có thể bay đi.

“Thanh Nhi không biết, chỉ biết trước khi nhắm mắt, phu nhân đã nói với Thanh Nhi là nhất định phải chăm sóc tiểu thư thật tốt... Hơn nữa còn nói bốn mươi lượng bạc nằm ở trong tủ...” Giọng Thanh Nhi có chút nức nở, dường như nàng rất đau lòng.

Ánh mắt Lạc Hàm như đang suy nghĩ điều gì đó, dựa theo lời Thanh Nhi, trước khi mất phu nhân đã để lại bốn mươi lượng và dặn dò chăm sóc Bạch Từ Linh... Càng nghĩ Lạc Hàm càng cảm thấy kì lạ, nhưng nàng lại không thể giải thích được.

“Mẫu thân ta... Còn nói gì nữa không?” Bạch Từ Linh rũ mắt, nàng cảm thấy có gì đó đã xảy ra trong quá khứ nhưng bản thân lại không thể nhớ được gì cả.

“Sau đó phu nhân ôm lấy tiểu thư nói gì đó... Rồi nhét một tờ giấy vào tay Thanh Nhi...”

“Tờ giấy đó đâu?!” Bạch Từ Linh giật mình, vội vàng hỏi Thanh Nhi. Tờ giấy đó, chắc chắn có liên quan đến thân thể nàng, mặc kệ thế nào thì hiện tại nàng đã là Bạch Từ Linh, đó là sự thật không thể thay đổi. Vì vậy những thứ liên quan đến thân thể này đều có liên quan đến nàng.

“Ở đây ạ, muội luôn mang theo nó bên người...” Thanh Nhi từ trong túi thơm lấy ra một tờ giấy, giấy tuyên thành đã cũ nhưng được xếp gọn gàng, điều này chứng tỏ chủ nhân nó chăm sóc nó rất cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bí Mật Không Thể Giải

“Thanh Nhi, muội đã bao giờ xem nội dung bên trong chưa...?!” Nhìn tờ giấy trên tay Thanh Nhi, tâm tình Bạch Từ Linh vô cùng phức tạp. Tờ giấy như chiếc hộp Pandora*, nàng sợ bản thân mở ra rồi sẽ vạn kiếp bất phục**!

*Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được Zeus dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... Và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.

**Vĩnh viễn mất đi rồi không khôi phục lại được nữa.

Nhưng nếu không mở ra thì mọi bí mật về thân thể này, gương mặt này, về mẫu thân Lạc Tuyết sẽ bị chôn vùi mãi mãi, như vậy còn ý nghĩa gì nữa?!

“Không ạ, Thanh Nhi chưa từng mở ra xem...” Mặc dù trước kia nàng cũng rất tò mò, rốt cuộc trong tờ giấy này ghi những gì, nhưng nghĩ đến tờ giấy này là trước khi phu nhân qua đời đã để lại nên nàng cũng không dám mở ra, dần dần nàng cũng quên mất nó, nếu hôm nay tiểu thư không nhắc, chỉ sợ là nàng đã sớm quên mất!

Bạch Từ Linh trầm mặc, quyết định mở tờ giấy ra xem, mặc kệ trong đó có bí mật gì đi chăng nữa thì nàng vẫn phải đối mặt, trốn tránh không thích hợp với Bạch Từ Linh.

Giấy tuyên thành đã cũ, màu trắng thuần khiết giờ đã thành màu vàng ố, chứng tỏ tờ giấy này đã có cách đây rất lâu. Bạch Từ Linh từ từ mở ra, tâm trạng thì hồi hộp không thôi.

“Linh Nhi, khi con đọc được bức thư này thì có thể nương đã không còn trên cõi đời này nữa, nương không thể nhìn thấy con trưởng thành là tiếc nuối lớn nhất của ta nương không thể ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ con, nương xin lỗi. Xin con đừng oán nương cùng phụ thân, chúng ta không thể ở bên cạnh chăm sóc con là điều bất đắc dĩ, không thể cho con một gia đình hạnh phúc như đứa trẻ khác là lỗi của chúng ta, chỉ mong con sống một đời hạnh phúc không phiền muộn...”

Sau khi đọc hết lá thư, tâm tình Bạch Từ Linh càng trở nên phức tạp. Ngoài những lời dặn dò cùng xin lỗi, bên trong không hề có một chữ liên quan đến bí mật của thân thể này, chuyện này rốt cuộc là vì sao?! Càng nghĩ Bạch Từ Linh càng cảm thấy bức thư này không hề đơn giản như vậy, nhưng không đơn giản ở đâu thì cô không biết. Điều khiến cô khó hiểu nhất là trước khi mất, mẫu thân Lạc Tuyết không nói một lời nào, ngoại trừ để lại tờ giấy này rồi ra đi ư?!

Lạc Hàm cũng cảm thấy kì quái nhưng nàng lại không mở miệng nói, dựa theo hiểu biết của nàng tờ giấy này chắc chắn có điều gì đó khác thường, phu nhân thông minh như vậy, tuyệt đối sẽ không để lại bức thư có bí mật mà chỉ là một bức thư bình thường, để bất kì người nào đọc được đều không cảm

thấy điểm khác thường!

Nhưng Lạc Hàm lại không tiện mở miệng, hơn nữa nếu hiện tại để Bạch Tử Linh biết thân phận thật sự của nàng thì nàng sẽ gặp nguy hiểm. Mà nhiệm vụ của nàng là bảo vệ Bạch Tử Linh, nàng không thể vì muốn chấn hưng Lạc Y Cung mà lấy mạng Bạch Tử Linh ra đánh cược!

“Thanh Nhi, khi mẫu thân ta hạ sinh ta, ai ở bên cạnh người...?” Bạch tử Linh lặn lòng mở miệng, trong lòng không ngừng suy nghĩ về những lời nói mà mẫu thân Lạc Tuyết nói trong bức thư.

Thanh Nhi nghe đến đó, không khỏi hồi tưởng về quá khứ, mặc dù trí nhớ nàng không tốt nhưng mà không hiểu sao những chuyện liên quan đến phu nhân nàng đều nhớ rất rõ.

“Khi phu nhân hạ sinh tiểu thư... Không có một ai bên cạnh người cả!”

Lời nói của Thanh Nhi khiến Bạch Tử Linh kinh ngạc, không khỏi mở miệng hỏi: “Chẳng phải trước kia muội nói tình cảm của Bạch Vân Hoài đối với mẫu thân rất tốt ư?”

“Vâng, kể từ khi Thanh Nhi có nhận thức đến nay thì ngày nào muội cũng thấy lão gia đến thăm phu nhân, hơn nữa còn đem đến cho phu nhân rất nhiều đồ...”

“Vậy thì tại sao?! Tại sao khi mẫu thân hạ sinh ta thì không ai ở bên cạnh người?” Giọng nói Bạch Tử Linh có chút phẫn nộ, theo như lời Thanh Nhi thì Bạch vân Hoài dường như rất sủng mẫu thân, nhưng tại sao khi mẫu thân hạ sinh nàng thì bên cạnh người lại không có một ai, để người tự sinh tự diệt như vậy ư?!

Thanh Nhi cắn môi cúi đầu, thật ra nàng cũng muốn biết rốt cuộc là lý do gì mà lão gia lại để phu nhân một mình sinh mà không cho bà đỡ đi đến, chỉ có một nha đầu 3 tuổi bên cạnh, chuyện này...

Đôi lúc Thanh Nhi vẫn rất muốn những thứ nàng nhìn thấy đều là ảo giác, nếu không tại sao trước kia lão gia đối xử với phu nhân rất tốt, còn bây giờ đối với tiểu thư... Thậm chí là một nha hoàn hạ đẳng nhất trong phủ cũng không bằng!

Tiền tiêu vật không có, trong khi Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư tháng nào cũng có đồ mua nhưng thứ bọn họ thích, còn tiểu thư nàng chỉ có thể ở trong Linh Viên không một bóng người mà ngồi ngốc nghếch nơi đó. Năm mới, tiểu thư nàng không có quần áo mới, chỉ có thể lấy quần áo của nàng ra cắt may lại để mặc, còn các vị tiểu thư, nagyf thường cũng có thể mặc quần áo mới, y phục lộng lẫy. Mùa đông, thân thể tiểu thư không tốt, toàn thân lạnh cóng lại không có quần áo đông để mặc, nàng phải ở bên cạnh tiểu thư để chăm sóc cho người, nếu không tiểu thư lại bị nhiễm phong hàn.

Cuộc sống đau khổ trước kia, Thanh Nhi nàng chưa bao giờ quên, chỉ là vì phu nhân mà nhẫn, vì tiểu thư mà nhịn. Đến tận ngày hôm nay, Thanh Nhi nàng vẫn hoàn thành vai diễn một nha hoàn ngu ngốc, thấp kém hơn bất cứ ai, nhưng không ai biết được nàng là người như thế nào, nếu không phu nhân làm sao cứu nàng, giao tiểu thư cho nàng chăm sóc?!

Lạc Hàm ngoài mặt không biểu hiện cảm xúc gì, nhưng trong lòng rất không vui vì thái độ Bạch Vân Hoài đối với phu nhân. Chuyện năm đó nàng không biết nhiều lắm, chỉ biết phu nhân vì tình yêu của bản thân mà vứt bỏ Lạc Y Cung, khiến Lạc Y Cung phải rời khỏi giang hồ, ẩn dật trong núi sâu. Mặc dù oán hận nhưng lại không thể làm được gì, Lạc Y Cung từ mười bốn năm trước đã rút khỏi giang hồ, không can thiệp vào chốn giang hồ nữa bước, tuy nhiên Lạc Y Cung vẫn đợi Cung chủ đời tiếp theo lên kế thừa, đưa lịch sử của Lạc Y Cung bước qua một trang mới.

Không ai có thể trả lời câu hỏi của nàng khiến Bạch tử Linh cười lạnh, trong lòng càng chán ghét Bạch Vân Hoài. Sâu trong lòng nàng, sớm đã xem Bạch Vân Hoài không phải phụ thân, khi biết được chuyện này nàng càng chán ghét hơn, hận không thể giết chết hắn.

“Thanh Nhi, mẫu thân ta vì khó sinh mà qua đời ư?!” Đó là điều anngf không thể nào lý giải được. Mọi người đều nói Nhị phu nhân khó sinh mà qua đời nhưng tất nhiên Bạch Tử Linh sẽ không tin những chuyện như vậy, bên trong chắc chắn có nguyên nhân khác.

“Muội không biết... Sau khi phu nhân nhắm mắt thì người của Đại phu nhân đến, nói là phu nhân vì khó sinh nên đã qua đời, hôm sau liền làm tang lễ cho phu nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Lạc Phủ

Như vậy, theo như lời Thanh Nhi thì cái chết của mẫu thân Lạc Tuyết là có liên quan đến Viên Minh Hân?! Nhưng năm đó mẫu thân hạ sinh nàng thì bên cạnh mẫu thân không có một người nào ngoại trừ Thanh Nhi, một đứa trẻ mới 3 tuổi cùng một nữ tử đang chuyển dạ thì có chết cũng không ai nghĩ ngờ.

“Sau đó thế nào...?” Xét về mặt nào thì Viên Minh Hân cũng liên quan đến cái chết của mẫu thân Lạc Tuyết, nhưng năm đó mẫu thân mất, tại sao nàng ta không giết ‘nàng’ cùng Thanh Nhi? Hay nàng ta nghĩ rằng, một đứa bé sơ sinh cùng một đứa trẻ 3 tuổi sẽ không uy hiếp gì đến nàng ta, nên để mặc cho bọn chúng tự sinh tự diệt?! Nếu là như vậy thì nàng ta thật sự sai lầm! Hiện tại nàng cùng Thanh Nhi sống rất tốt, mặc dù ‘nàng’ đã không còn!

“Sau đó... Sau khi phu nhân được chôn cất xong, thì Đại phu nhân cho phép Thanh Nhi ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư, để mặc tiểu thư không màng... Suốt mười mấy năm nay, lão gia cùng Đại phu nhân hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của tiểu thư... Đến những năm gần đây, tiểu thư vì Đỗ thiếu gia mà tranh giành mọi thứ với Tứ tiểu thư...” Giọng Thanh Nhi rất thấp, dường như có sự nghẹn ngào khó nói thành lời. Nàng cúi đầu, che giấu sự phẫn nộ được tích tụ mười mấy năm nay, nếu không phải có số tiền phu nhân để lại, liệu có phải nàng cùng tiểu thư sớm đã không còn trên thế gian này?!

Người ta vẫn hay nói, trong cung mới không có tình thân, nhưng ngẫm nghĩ lại cuộc sống của bản thân bao năm nay, Thanh Nhi đã rút ra một kết luận rằng: không phải trong cung không có tình thân, mà tất cả gia đình quyền quý đều không có tình thân!

Nếu có tình thân, vậy tại sao lão gia lại đối xử với tiểu thư khác hẳn với Nhị tiểu thư, Tứ tiểu thư?! Nếu có tình thân, vậy tại sao trước khi phu nhân có thai, lão gia đối xử với phu nhân còn tốt hơn cả Đại phu nhân, nhưng sau khi biết tin phu nhân có thai, thì thái độ khác hẳn, không những không thương yêu mà còn bỏ mặc tiểu thư...

Có thể nàng chưa từng trải qua sự đời nên nàng không thể hiểu được chuyện của lão gia cùng phu nhân, không biết lý do tại sao lão gia lại chán ghét tiểu thư... Nhưng mặc kệ thế nào tiểu thư đều là chủ tử của nàng, ai dám làm tổn hại đến tiểu thư thì nàng sẽ không tha cho người đó... Nhưng năng lực hiện tại của bản thân...

Bạch Tử Linh trầm mặc, cảm thấy không đồng tình với ‘nàng’, tại sao thân thể này lại ngu ngốc như vậy, vì Đỗ Thanh Triệt mà đã sai lầm quá nhiều, đánh mất tự tôn của bản thân vì một nam nhân không yêu mình, như vậy đáng sao?!

Lạc Hàm nhíu mày, dường như thông tin Lạc Dư cung cấp cho nàng không phải sai, nhưng ai biết được rằng khi đó Bạch Tử Linh có phải giả vờ hay không?! Bất quá theo những lời Thanh Nhi nói thì Viên Minh Hân thật đáng nghi ngờ, khó tránh khỏi liên quan đến nàng ta. Hơn nữa trước khi nàng đến bên cạnh Bạch Tử Linh thì Nhân di đã dặn dò phải hết sức đề phòng Viên Minh Hân, Nhân di nghi ngờ năm đó Viên Minh Hân đã khiến phu nhân sinh non, hơn nữa nàng ta còn muốn gây nguy hiểm cho Bạch Tử Linh. Dựa theo lời nói của Nhân di thì Viên Minh Hân thật đáng để mất đến, chỉ là... Mười mấy năm qua vẫn không thấy nàng ta hành động gì nguy hiểm đến Bạch Tử Linh, có lẽ nàng ta đang đợi thời cơ chăng?! Mặc dù thế nào thì nàng cũng phải bảo vệ Bạch Tử Linh!

Bạch Tử Linh gấp tờ giấy tuyên thành lại, định bỏ vào trong túi áo nhưng nghĩ lại bản thân nàng cần một cái túi thơm như Thanh Nhi: “Thanh Nhi ta có túi thơm nào không?!”

“Muội có làm, để muội đi lấy...” Nói xong liền quay người, đi đến bên tủ lục lọi, một lúc sau mới lấy ra một cái túi thơm được thêu bằng tay.

“Đây ạ... Thanh Nhi không biết tiểu thư có thích hay không...” Tay nghề thêu của Thanh Nhi rất tốt, mặc dù túi được may bằng loại vải rẻ tiền nhưng những đường kim mũi chỉ vô cùng tinh xảo, đóa hoa lan được thêu bằng chỉ thêu màu đỏ, rực rỡ giữa nền trắng.

Bạch Tử Linh nhận lấy, bỏ tờ giấy vào trong túi thêu. Hiện tại nàng chưa thể giải được bí mật mà mẫu thân Lạc Tuyết để lại, nhưng sẽ không lâu sau mọi bí mật sẽ được sáng tỏ, nàng tin tưởng như thế.

“Đúng rồi, suốt nửa thì quên...” Hôm nay nàng có chuyện cần làm, sau lại mất thời gian ở trong này suy nghĩ đến bí mật của tờ giấy này hoài chứ, đôi khi ra ngoài giải tỏa đầu óc thì sẽ tốt hơn, đâu biết chừng nàng ra ngoài trở về thì phát hiện được bí mật trong tờ giấy?!

“Có chuyện gì ạ?!” Thanh Nhi cùng Lạc Hàm đồng thanh mở miệng, hai người liếc mắt nhìn nhau, Lạc Hàm biểu tình lạnh lùng, ánh mắt Thanh Nhi lóe lên tia phức tạp không rõ.

“Chúng ta xuất phủ...”

Thanh Nhi có chút kinh ngạc nhưng cũng không mở miệng ngăn cản như lần trước, Lạc Hàm thì không tỏ thái độ gì. Bầu không khí của hai người khiến Bạch Tử Linh nghi ngờ nhìn hai người, dường như Thanh Nhi cùng Lạc Hàm có chuyện gì đó giấu nàng?!

Nhắc đến chuyện này Bạch Tử Linh mới nhớ đến sáng nay thái độ của Thanh Nhi cực kỳ khác thường ngày, đột nhiên trầm lặng ít nói hẳn ra, đối với một người thích náo nhiệt như Thanh Nhi thì một ngày không nói thì như bị thiếu ô xi vậy, không thể nào sống nổi, vậy mà Thanh Nhi hôm nay... Hơn nữa nàng nói muốn xuất phủ thì Thanh Nhi không ngăn cản, chuyện này khiến Bạch Tử Linh không khỏi nghi ngờ, thái độ của Thanh Nhi đối với Lạc Hàm thật kì lạ... Chẳng lẽ tối qua bọn họ đã xảy ra chuyện gì?!

Quả thật đúng như những gì Bạch Tử Linh suy nghĩ, tối qua đúng là có chuyện xảy ra, nếu không Lạc Hàm sẽ có mặt đúng lúc hắc y nhân xuất hiện sao?! Mặc dù nhiệm vụ của nàng là bảo vệ Bạch Tử Linh nhưng không phải lúc nào cũng ở bên cạnh Bạch Tử Linh, hơn nữa nàng biết Bạch Tử Linh có bản lĩnh riêng của mình, tốt nhất là nên để nàng ta tự giả quyết, chỉ cần nguy hiểm đến tính mạng nàng ta nàng sẽ không chút do dự ra tay.

Bỏ qua vấn đề giữa Thanh Nhi cùng Lạc Hàm, Bạch Tử Linh đi thay y phục, sau đó ba người họ cùng xuất phủ.

Bên ngoài vẫn náo nhiệt như ngày nào, người bán hàng nhiều vô số kể, người đi đường vẫn đông như kiến, không hổ danh là kinh thành của Thành Thiên Quốc, ngày ngày đều náo nhiệt như vậy.

Phớt lờ những thứ trên đường, Bạch Tử Linh đi thẳng đến dãy nhà ở phía đông kinh thành, đây là nơi mà nàng đã mua nhà, nơi đây thường rất vắng vẻ bởi những quý tộc mua nhà nơi này đều không sống ở đây mà họ sống ở trung tâm kinh thành. Trước khi mua nhà Bạch Tử Linh đã hỏi rõ, nơi này trước kia không vắng vẻ như vậy, đây từng là một trong những con phố phồn hoa của Yên Kinh, chỉ là sau nạn đói, không ít người chết nên mọi người đều dọn đi, đồn rằng nơi này rất xui xẻo, cũng vì vậy mà chủ nhà bán căn nhà lớn như phủ đệ mà chỉ mấy trăm lượng bạc. Thật ra chủ nhà cũng không muốn bán rẻ như vậy nhưng vì nơi đây xui xẻo, sợ kì kèo giá cả rồi Bạch Tử Linh không mua nên đã đồng ý với giá mấy trăm lượng bạc.

Bạch Tử Linh bước vào ngôi nhà mà mình đã mua, theo sau là Thanh Nhi cùng Lạc Hàm. Đi khắp xung quanh xem xét, Bạch Tử Linh vô cùng hài lòng với nơi này, nói là ngôi nhà nhưng có lẽ từ ‘phủ đệ’ thì thích hợp hơn, phủ đệ gồm hơn hai mươi phòng, không tính đến phòng khách, nhà bếp, và nhiều thứ khác... Xem ra trong cuộc giao dịch này nàng có được không ít lợi!

“Tiểu thư, sau khi rời khỏi Thừa tướng phủ... Chúng ta sẽ sống ở đây ư...?” Thanh Nhi không ngu, kể từ khi tiểu thư mua phủ đệ này thì nàng đã biết sẽ có một ngày tiểu thư sẽ rời khỏi Thừa tướng phủ.

“Muội không muốn...?” Lời nói của Bạch Tử Linh khiến Thanh Nhi giật nảy, vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không phải... Tiểu thư là tiểu thư của Thanh Nhi, nếu tiểu thư rời khỏi phủ Thanh Nhi tất nhiên cũng sẽ rời đi theo tiểu thư...” Nơi đó vốn không có gì khiến nàng luyến tiếc, tại sao nàng lại không muốn chứ, hơn nữa theo lời Lạc Hàm thì nàng vốn không thuộc về nơi đó...

Bạch Tử Linh gật đầu, nàng biết Thanh Nhi sẽ theo nàng, lòng trung thành của Thanh Nhi nàng biết rõ hơn ai hết.

“Vậy tiểu thư... Nơi này nên gọi là gì đây?” Lạc Hàm im lặng nãy giờ cũng mở miệng lên tiếng.

“Mẫu thân ta họ Lạc đúng không?!” Ánh mắt lướt qua người Lạc Hàm, ẩn chứa hàm ý khó hiểu.

“Vâng?”

“Vậy gọi... Lạc phủ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Lại Đến Vân Thiên Phường

“Lạc Hàm, lúc này vừa đi qua một tú lâu đúng không?” Bạch Tử Linh lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt nhìn khung cảnh xung quanh, nhớ lần trước cùng Thanh Nhi đi tìm mua một ngôi nhà quả thật mệt mỏi, khi đó nàng gần như đi khắp kinh thành nhưng vẫn không chọn được nơi này như ý, nếu không phải náo nhiệt thì chính là quá ồn ào, mà nàng thì hiếm khi thích náo nhiệt, vẫn là một nơi yên tĩnh thì tốt hơn, nhưng khắp kinh thành khó mà tìm được nơi yên tĩnh.

Bất quá cuối cùng nàng cũng tìm được một nơi yên tĩnh, nhưng bởi vì nơi này từng xảy ra dịch bệnh nên Bạch Tử Linh vẫn hơi e ngại, nhưng nàng cũng đã hỏi rõ chủ nhà, trước kia mặc dù có dịch bệnh nhưng đã được giải quyết, nghe nói là một danh y nào đó vì muốn cứu sống dân chúng mà đã hy sinh bản thân, phương thuốc của vị danh y đó đã cứu không biết bao nhiêu người, mặc dù có không ít người chết nhưng cuối cùng cũng trị hết dịch bệnh.

Điều này khiến Bạch Tử Linh suy nghĩ lại, dù sao nàng chỉ tìm nơi cư trú tạm thời, có nơi ở là được rồi, với lại khó có được ngôi nhà như ý nàng, hơn nữa dịch bệnh thì dịch bệnh, tìm cách khử trùng trước đã, huống hồ nàng cũng chẳng dọn vào đây ở, vì vậy nàng quyết định mua ngôi nhà này. Mua thì cứ mua trước đã nhưng có dọn vào ở hay không thì đó là chuyện của nàng.

“Có ạ... Nhưng tiểu thư, tú lâu đó vừa mới đóng cửa ngày hôm qua mà?” Lạc Hàm nghi ngờ mở miệng, có chút không hiểu ý của Bạch Tử Linh.

“Vi sao bọn họ lại đóng cửa?” Bạch Tử Linh tiếp tục mở miệng, lúc này nàng đi ngang qua một tú lâu đã đóng cửa, nơi đó lại gần với Phong Nguyệt Lâu, dùng ngón chân nghĩ cũng biết là cạnh tranh không lại Phong Nguyệt Lâu rồi!

“Chuyện này cần phải nói sao? Đó là bọn họ không cạnh tranh lại Phong Nguyệt Lâu nên phải đóng cửa.” Lạc Hàm nhui mày, rốt cuộc ý Bạch Tử Linh là gì? Chẳng lẽ nàng ta muốn...? Lạc Hàm liếc mắt nhìn Bạch Tử Linh, nếu quả thật như nàng suy đoán thì nàng ta đúng là càng ngày càng khác thường, cứ thích làm những chuyện quái lạ...

“Vậy thì đúng rồi...” Bạch Tử Linh nhếch môi, dường như Lạc Hàm đã hiểu ý nàng, Lạc Hàm quả thật không khiến nàng thất vọng! Có một người thông minh như Lạc Hàm bên cạnh, đối với mọi thứ nàng không cần nhúng tay vào như trước nữa.

Ánh mắt lóe lên tia sáng, Lạc Hàm không chút kinh ngạc đối với lời Bạch Tử Linh, quả nhiên đúng như nàng đoán, Bạch Tử Linh muốn thu mua tú lâu đó để mở một tú lâu khác, nàng ta muốn cạnh tranh với Phong Nguyệt Lâu ư? Càng nghĩ Lạc Hàm càng cảm thấy có điều gì đó kì lạ, Phong Nguyệt Lâu là ‘Đệ nhất tú lâu’ của Thành Thiên Quốc, chủ nhân Phong Nguyệt Lâu là ai mọi người đều không rõ, nhưng lại không có thể lực nào dám đắc tội, điều đó cũng đủ thấy Phong Nguyệt Lâu có địa vị thế nào. Vậy mà hiện tại Bạch Tử Linh lại muốn mở một tú lâu gần với Phong Nguyệt Lâu, nàng ta không sợ đắc tội với chủ nhân phía sau Phong Nguyệt Lâu hay sao?!

Nếu là người bình thường thì chỉ sợ sớm đã đóng cửa rồi, tựa như chủ nhân của Thiên Hương Lâu vừa mới đóng cửa hôm qua, lúc đầu bọn họ còn hùng hồn tuyên bố sẽ đánh bại Phong Nguyệt Lâu nhưng rốt cuộc chẳng phải cũng đóng cửa đấy sao?! Nàng mặc dù không biết chủ nhân phía sau Phong Nguyệt Lâu là ai nhưng thân phận địa vị chắc chắn không tầm thường, có đôi lúc Lạc Hàm còn nghĩ liệu có phải là sản nghiệp của Phong Vân Thương hội hay không nhưng vì muốn thông tin chính xác hơn nên nàng đã nhờ Lạc Dư điều tra, chỉ là hiện tại còn chưa có thông tin gì.

Thanh Nhi bên cạnh trầm mặc nhìn hai người, nàng dường như hiểu một chút ý nghĩa trong lời nói của tiểu thư, có điều nàng cũng không khác Lạc Hàm đều cho rằng tiểu thư có bị cái gì kích thích hay không mà lại đi mở tủ lâu cạnh tranh với Phong Nguyệt Lâu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại Thanh Nhi cảm thấy cũng có chút đúng. Ở bên người tiểu thư tuy không lâu nhưng cũng đủ để nàng nhận xét về một con người, từ sau khi tiểu thư tự từ không thành, tính tình liền thay đổi trầm trọng, khiến cho nàng là người ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư mười mấy năm qua đều không nhận ra. Nhưng những hành động của tiểu thư càng khiến cho nàng khâm phục, bởi vậy đối với suy nghĩ có chút điên rồ này của tiểu thư Thanh Nhi cũng tin tưởng, mặc kệ tiểu thư muốn làm gì nàng đều ủng hộ.

“Nếu đã như vậy...” Lạc Hàm mở miệng, mặc dù nàng nghi ngờ Bạch Tử Linh nhưng lại chẳng thể làm gì, hơn nữa nàng thấy sự tin tưởng trong đôi mắt Thanh Nhi đối với Bạch Tử Linh khiến nàng quyết định, dù sao Bạch Tử Linh hiện tại là chủ tử của nàng, nàng không thể không nghe nàng ta, hơn nữa... Có thể khiến Thanh Nhi tin tưởng mình như thế, Lạc Hàm thật sự muốn biết bản lĩnh của Bạch Tử Linh như thế nào. Có thể nàng không tin Bạch Tử Linh, nhưng Thanh Nhi... Nàng không thể không tin. Dù sao giữa bọn họ cũng có mối liên hệ đặc biệt khó mà giải thích được.

“Hào...” Bạch Tử Linh vừa mở miệng, Lạc Hàm liền quay người rời đi. Nhìn bóng lưng Lạc Hàm xa dần, Bạch Tử Linh liền cong môi, quay sang nhìn Thanh Nhi, ánh mắt hàm chứa ý cười: “Hai người có chuyện không muốn ta biết?”

“Khô... Không tiểu thư, làm gì có...” Thanh Nhi giật mình, vội vàng lắc đầu, bày tỏ bản thân không có bí mật gì giấu tiểu.

Bạch Tử Linh thấy vậy liền cười, nụ cười nhạt khiến Thanh Nhi cảm thấy kì quái. Nếu Thanh Nhi không muốn nàng cũng không ép, nhìn thái độ của Thanh Nhi, xem ra việc đó có liên quan đến nàng rồi! Đôi lúc nàng cũng nghi ngờ thân phận của Lạc Hàm, nàng ta quen biết ‘Nhị sư phụ’, lại có bí mật gì đó với Thanh Nhi, chuyện này chứng tỏ nàng ta biết mẫu thân Lạc Tuyết. Nhưng rốt cuộc nàng ta là ai? Có quan hệ thế nào với mẫu thân Lạc Tuyết? Hơn nữa nàng ta tại sao lại muốn tiếp cận nàng...?

“Đi, chúng ta đi Vân Thiên phường...”

Chỉ còn có hơn ba vạn lượng, Bạch Tử Linh cảm thấy số tiền này cũng không nhiều lắm, những chuyện sau này nàng cần làm thì không thể thiếu nhất chính là bạc, hơn nữa ‘nàng’ vì Đỗ Thanh Triệt mà trả giá quá nhiều, như vậy xem ra là bồi thường của bọn họ với ‘nàng’ đi?!

“Ồ... Tiểu thư, đợi muội với...” Thanh Nhi vội vàng đuổi theo, trong lòng thầm suy nghĩ, đúng như lời Lạc Hàm nói, tiểu thư chưa đến lúc phải biết chuyện này, dù sao... Thời gian cũng không còn lâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Gặp Gỡ Đỗ Thanh Triệt

Trong Vân Thiên phường không khí vẫn náo nhiệt như thường, mọi người không ngừng ra vào, tiếng la hét ồn ào, ầm ầm như một cái chợ. Bởi vì là lần thứ hai đến đây, Thanh Nhi đã bình tĩnh hơn nhiều, với lại nhờ Lạc Hàm mà Thanh Nhi đã thức tỉnh, hiện tại nàng đã khác trước kia, không còn bộ dạng ngây ngốc, sợ hãi nữa. Tất nhiên đôi lúc vẫn nên ngụy trang bản thân, dù sao Thừa tướng phủ cũng có nhiều tai mắt, nếu để Đại phu nhân biết nàng thức tỉnh thì chắc chắn sẽ làm hại đến tiểu thư...

Bạch Tử Linh đi đến chỗ của đại hán lần trước, những người xung quanh đều không để ý đến nàng, thậm chí họ còn khinh thường rằng: “Nữ nhân không ở nhà giúp chồng dạy con mà học theo nam nhân đi sông bạc!”, nhưng cũng có một số người để mắt đến nàng, bởi vì họ nhận ra đây là tử y nữ tử lần trước từng thắng bốn vạn lượng của Vân Thiên phường.

Không ít người cảm thấy hứng thú với Bạch Tử Linh, lần trước nàng thắng bốn vạn lượng bạc của Vân Thiên phường mà lần này vẫn dám đến đây, chẳng lẽ nàng không sợ đắc tội với Đỗ gia sao? Dù sao Vân Thiên phường cũng là sản nghiệp của Đỗ gia, hơn thế nữa Đỗ gia ở Thành Thiên Quốc có địa vị không tầm thường, ‘phú khả địch quốc’ không phải là chuyện đùa, trong cung lại có Mai phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái. Ai ai cũng sợ hãi đắc tội với Đỗ gia nên đến hiện tại vẫn không ai dám đến Vân Thiên phường làm loạn, hơn nữa người người ra khỏi Vân Thiên phường đều tay trắng, chỉ có tử y nữ tử này là có thắng lớn bước ra, vậy mà hiện tại nàng lại dám đến nữa...

“Àm!” Tiếng đập bàn vang lên, đại hán lớn tiếng mở miệng: “Mua tài mau xui!”

Mọi người vội vàng vứt bạc vào ô tài, có một số người lại vứt vào ô xui, nói chung là rất náo nhiệt. Bạch Tử Linh lạnh lùng vứt bạc vào ô xui, đại hán cứng đờ sau khi thấy bàn tay trắng trơn của nàng, trong lòng không khỏi mặc niệm, cầu mong đó không phải là tiểu tử tổng, hán liếc mắt lên nhìn chủ nhân của bàn tay trắng trơn mới có thể khẳng định đó chính là tiểu tử tổng, kết quả này khiến đại hán không khỏi buồn phiền, lần trước nàng đã thắng lớn như vậy, vậy mà lần này vẫn muốn đến đây chơi tiếp. Hán đã thua thảm hại dưới tay nàng rồi, vậy mà nàng lại không chịu tha cho hán sao?! Trong lòng đại hán than khóc vạn lần, nếu lão gia truy cứu, hán làm sao a? Dù sao hán vẫn cần công việc này a...

“Mở!” Bạch Tử Linh vừa dứt lời liền có không ít người hô theo, đại hán bắt đầu lật đi phải mở.

“Ba năm bốn, xui!”

Có không ít người hoan hô vì bản thân đã thắng, cũng không ít người mắng chửi nhưng bọn họ vẫn tiếp tục chơi tiếp. Bạch Tử Linh lạnh lùng lấy toàn bộ

số bạc đặt vào ô tài, ánh mắt không khỏi liếc mắt nhìn đại hán đang tung chén, trong lòng không khỏi có chút khó hiểu, dường như đại hán này có chút sợ hãi nàng thì phải? Nhưng nàng có làm gì hắn đâu a? Bạch Tử Linh vẫn không hiểu từ lúc nào mà bản thân lại trở thành sinh vật đáng sợ, đáng sợ đến nỗi dọa đến người của Vân Thiên phường.

Nửa canh giờ sau, không ít dân cờ bạc phát hiện Bạch Tử Linh là thần thần tài của họ, chỉ cần đặt theo nàng thì chắc chắn sẽ thắng, vì vậy mọi người vây quanh Bạch Tử Linh càng lúc càng đông, thậm chí có mấy người đang chơi ở bàn khác cũng qua đây góp vui, khiến đại hán muốn khóc, mặt cười mà lòng đau như cắt. Thôi xong đời hắn, lần này hắn chết chắc với lão gia...

May mắn là lúc này trên lầu hai có người bước xuống, đại hán vui vẻ chạy đến bên người họ gọi một tiếng ‘thiếu gia’ khiến không ít người ngỡ ngàng, cũng có chút e ngại nhìn thiếu gia của Vân Thiên phường - Đỗ Thanh Triệt!

“Thiếu gia, nữ tử đó lại đến...” Đại hán mở miệng, trong lòng thì thấp thỏm vô cùng, chỉ sợ làm liên lụy đến bản thân.

“Vậy sao?” Giọng nói êm ái truyền vào tai Bạch Tử Linh khiến nàng không khỏi ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của giọng nói đó. Nàng rất thắc mắc rốt cuộc một nam nhân như thế nào mà có thể khiến ‘nàng’ yêu đến quên mình như vậy? Thậm chí có thể hi sinh tánh mạng của bản thân để yêu hắn... Đối với hành động này của ‘nàng’, Bạch Tử Linh có chút không đồng tình nhưng nàng cũng thông cảm cho ‘nàng’, dù sao bản thân nàng chưa từng trải qua chuyện yêu đương nhưng bản thân nàng cũng hiểu rõ tình yêu là ích kỷ. Bạch Tử Linh làm như vậy, hi sinh tất cả mọi thứ vì người mình yêu, ngay cả tự tôn của bản thân cũng không cần, vậy mà ‘nàng’ lại bị mọi người chỉ trích là cướp ý trung nhân của mọi người... Trên đời này chẳng lẽ không còn cái gọi là lý lẽ sao?

Bạch Tử Linh không khỏi thừa nhận, Đỗ Thanh Triệt quả thật là một mỹ nam tử, mi dài, đôi mắt đen như bảo thạch, con ngươi trong suốt như mặt hồ, trầm tĩnh như nước, gương mặt hắn tuấn mỹ đến nỗi khiến nữ nhân cũng phải ghen tỵ, cao ngạo thanh khiết, lạnh tựa hàn đàm khiến người khác nhìn không rõ.

Hắn một thanh thanh y, trên áo thêu những cành trúc khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, chất liệu áo như tơ, như lụa, nhìn vào biết hàng thượng phẩm. Tay áo được thêu bằng chỉ kim tuyến vàng, làm nổi bật lên trên nền xanh của lá trúc, ấn tượng đầu tiên của Bạch Tử Linh về Đỗ Thanh Triệt là thoải mái, màu xanh của lá trúc khiến nàng cảm thấy tươi mát.

Mái tóc hắn rất dài, nam nhân cổ đại thường để tóc dài khiến cho họ càng thêm phóng khoáng, mái tóc hắn đen tuyền, được búi cao theo kiểu những thư sinh, nhưng nhìn hắn lại khiến người khác không khỏi có chút áp lực. Khí chất trên người hắn rất điềm đạm, tĩnh lặng như nước hồ, ánh mắt hắn nhìn nàng cũng rất bình tĩnh khiến Bạch Tử Linh không khỏi tán thưởng.

“Xin hỏi, vị cô nương này, lần trước cô nương đến Vân Thiên phường của chúng tôi đã thắng lớn mà về... Hiện tại cô nương lại đến nữa... Rốt cuộc là có ý gì đây?” Đỗ Thanh Triệt lạnh nhạt mở miệng, trong lời nói đều không nghe ra ý gì, dường như hắn chỉ là đơn giản hỏi.

“Chẳng lẽ thắng rồi thì không thể đến Vân Thiên phường?” Bạch Tử Linh nhếch môi, trong lòng không khỏi bài xích với Đỗ Thanh Triệt, mặc dù ‘nàng’ yêu hắn đến phát điên nhưng đó là trước kia, không phải bây giờ, hơn nữa nàng không phải là ‘nàng’, tất nhiên sẽ không vì hắn là Đỗ Thanh Triệt - người mà nguyên chủ yêu mà trở nên khách khí. Mục đích nàng đến đây là để đòi công đạo cho ‘nàng’ a, hắn khiến ‘nàng’ đau khổ, hi sinh nhiều như thế, chẳng lẽ không cần bồi thường à? Bạch Tử Linh nàng làm ăn từ trước đến nay đều không hề lỗ, nguyên chủ vì hắn mà hi sinh nhiều như vậy, nàng chỉ đòi lại tất cả mà thôi!

Đỗ Thanh Triệt nhíu mày, dường như hắn cảm nhận được sự chán ghét trong lời nói của nàng, nhưng hắn không hiểu, đây là lần đầu tiên họ chính diện giao đấu, hắn đã đắc tội nàng khi nào?! Mặc dù hắn cảm thấy nàng rất quen nhưng lại không thể nào nhớ nổi, điều này khiến Đỗ Thanh Triệt cực kỳ không vui.

“Không phải...”

“Nói này cảm nữ nhân đến sao?”

“Không có...”

“Nếu vậy... Tại sao công tử lại hỏi tiểu nữ là có ý gì? Tiểu nữ thật sự không hiểu lời của công tử đây...?” Lời của Bạch Tử Linh khiến Đỗ Thanh Triệt ghen hờn, cờ bạc thì có kẻ thắng người thua thanks: , người thua thì có thể tiếp tục chơi, vậy người thắng tại sao lại không thể tiếp tục? Thành Thiên Quốc không ngăn cấm nữ nhân đến sòng bạc, như vậy... Hắn lấy lý do gì để ngăn cản nàng?!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Hãm Hại

“... Chẳng lẽ Vân Thiên phường sợ thua nên mới không để tiểu nữ chơi sao?” Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, trong mắt là sự châm biếm rõ rệt. Đỗ Thanh Triệt hắn hóa ra cũng chỉ có như thế, ngoài gương mặt tuấn tú, gia thế tốt một chút, hắn có gì hơn người chứ? Người như vậy mà ‘nàng’ cũng yêu đến bán mạng, thật không hiểu sở thích của nữ nhân cổ đại, dù sao cũng là nữ nhân, cần gì vì một nam nhân mà lại hãm hại lẫn nhau như vậy...

Nhắc đến chuyện này khiến Bạch Từ Linh liền buồn bực, ánh mắt nhìn Đỗ Thanh Triệt càng thêm vài phần chán ghét. Nếu không phải tại vì hấn thì Lê Nguyệt Thiên Phuong liệu có bày mưu khiến ‘nàng’ nhảy hồ tự tử?! Mặc dù phần lớn là do bản thân ‘nàng’ ngu ngốc, cư nhiên lại đi tin lời của Lê Nguyệt Thiên Phuong, nhưng nếu không phải vì hấn ‘nàng’ sẽ nhảy hồ sao?!

“...” Đỗ Thanh Triệt thu hết thủy vào mắt, bao gồm cả ánh mắt chán ghét của Bạch Từ Linh, trong lòng không khỏi cảm thấy kì quái, dường như hấn không có đắc tội nàng à? Hơn nữ nhân này khác hấn những nữ nhân khác mà hấn đã từng gặp, không phải hấn tự kỷ nhưng bất kể nữ nhân nào gặp hấn đều kinh diễm, nhưng đến lượt nữ nhân này lại nhìn hấn bằng ánh mắt chán ghét như thế. Đỗ Thanh Triệt sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên gặp nữ nhân chán ghét mình, sự thật khiến hấn không khỏi buồn bực!

Thanh Nhi bên cạnh trầm mặt, nàng có thể xác định Đỗ thiếu gia hấn sẽ không nhận ra nàng, mặc dù trước kia nàng có đi theo bên người tiểu thư đến tìm Đỗ thiếu gia nhưng trong mắt Đỗ thiếu gia chưa bao giờ chứa một tí nhỏ bé như nàng, điều này khiến Thanh Nhi cảm thấy thoải mái hơn đôi chút. Nhưng cũng lo lắng tiểu thư nàng bị nhận ra, dù sao trong mắt người đời tiểu thư chính là một ‘phế vật’, nếu bọn họ biết tiểu thư thay đổi như ngày hôm nay hấn là nghĩ suốt bao nhiêu năm nay tiểu thư là giả vờ, điều này sẽ gây bất lợi cho tiểu thư!

“Thế nào? Lời tiểu nữ nói chẳng lẽ không đúng sao?”

Không ít người cảm thấy bất bình thay Bạch Từ Linh, tất nhiên bọn họ cũng không dám mở miệng lên tiếng chất vấn Đỗ Thanh Triệt giống nàng. Dù sao Vân Thiên phùng cũng là sản nghiệp của Đỗ gia, mà Đỗ gia chỉ nghe thôi cũng đủ hiểu, người thông minh tất nhiên sẽ không đứng ra ủng hộ Bạch Từ Linh, mặc dù bọn họ rất bất bình.

Ánh mắt mọi người nhìn Bạch Từ Linh như quái vật, không biết từ y nữ tử này thân phận thế nào mà lại dám đến Vân Thiên phùng phá rối, chẳng lẽ nàng không sợ đắc tội Đỗ gia sao? Đỗ gia ở Thành Thiên Quốc không phải là một gia tộc bình thường, mà nhìn từ y nữ tử này... Thân phận của nàng chắc hẳn không tầm thường nên mới có thể dám ở nơi này chất vấn Đỗ thiếu gia?!

“Nàng... Nàng chính là ý trung nhân của Lãnh công tử!” Không biết là người nào vừa mở miệng, mọi người xung quanh đều bàn bạc xôn xao cả lên. Mặc dù người noi này chỉ là đám con bạc nhưng cũng có không ít người hiểu biết, cũng có không ít vương tôn quý tộc, mọi người đều bàn tán về thân phận của từ y nữ tử.

“Đúng rồi, ngày hôm đó ta có thấy nàng đi cùng Lãnh công tử...”

“Chắc không đó, bên ngoài chẳng phải đồn Lãnh công tử không gần nữ sắc sao?”

“Vây là người không nắm tin tức rồi, hôm đó...”

“Thật sao...”

Bạch Từ Linh không chịu được ánh mắt của đám người này nhìn nàng liền chán ghét nhú mày, không vui liếc mắt nhìn Thanh Nhi. Thanh Nhi hiểu ý liền hất tay một hất tay một cái, khối trắng bay mù mịt, mọi người liền vội bịt miệng lại nhưng cũng có không ít người ngất xỉu.

Ngay sau khi khối tan, nguyên lai Bạch Từ Linh cùng Thanh Nhi vốn dĩ đang đứng đó lại hoàn toàn biến mất, điều này khiến không ít người càng suy đoán thân phận của từ y nữ tử, không ít người đều cho rằng nàng là tiểu thư của một gia đình nào đó, cũng không ít người cho rằng nàng là người trong giang hồ, bất quá tất cả chỉ là suy đoán.

Đỗ Thanh Triệt đứng đó neoh mắt, phân phó cho hộ vệ bên người: “Tra!” Đối với thân phận của từ y nữ tử này, Đỗ Thanh Triệt hẳn thật sự là hiếu kỳ!

~~~~~

“Thanh Nhi, thứ đó...” Sau khi ra được bên ngoài, Bạch Từ Linh liền mở miệng hỏi, tại sao trước kia nàng không phát hiện Thanh Nhi lại có mê dược bên người nhỉ?

“Cái đó... Lần trước là do Lạc Hàm đưa cho muội...” Thanh Nhi thành thật nói, lời của nàng khiến Bạch Từ Linh không khỏi mở miệng: “Tình cảm của hai người tiến triển nhanh thật!” Chắc chắn giữa bọn họ có bí mật không muốn cho nàng biết, nếu không tại sao Lạc Hàm lại đưa mê dược cho Thanh Nhi phòng thân. Chẳng lẽ bọn họ có quan hệ gì sao? Nhưng dường như trước kia nàng chưa từng gặp qua Lạc Hàm như thế với Thanh Nhi, dường như bọn họ chỉ mới như thế gần đây?!

Thanh Nhi cắn môi, bộ dạng khó xử khiến Bạch Từ Linh thờ dãi mở miệng chuyển đề tài: “Thanh Nhi, muội nói thử xem Đỗ Thanh Triệt có nhận ra ta không?”

“Hấn là... Không đâu ạ...” Thanh Nhi không chút do dự mở miệng khiến Bạch Từ Linh cảm thấy kì quái: “Tại sao?” ‘Nàng’ đeo bám hấn mấy năm nay, chỉ là trong phút chốc thay đổi hấn lại không nhận ra nàng? Nếu Bạch Từ Linh thật sự biết, không biết ‘nàng’ có đau lòng hay không đây?!

“Bởi vì tiểu thư thay đổi quá nhiều...” Đến Thanh Nhi còn không nhận ra, hổng hồ là Đỗ thiếu gia?!

“Nói cũng phải...” Bạch Từ Linh gật đầu đồng tình.

“Không biết Lạc Hàm như thế nào rồi?”

“Chắc hẳn là xong rồi, Thanh Nhi, chúng ta đi mua vài bộ y phục...”

“Sao ạ?” Thanh Nhi bất đắc dĩ bị Bạch Từ Linh kéo đi mất.

~~~~~

“Tiểu thư... Như vậy liệu có...”

“Thế thì đã sao? Ta không nói người không nói, sẽ không ai biết đâu!”

“Nhưng mà...”

Trong Chiêu Lan Viện, Lâm Tâm Lan ngồi trong đình, bên cạnh là nha hoàn mà Bạch Vân Hoài đưa đến cho nàng, nàng thanh thản ngồi, tây xoa ly trà, hoa văn trên ly trà được chạm khắc tinh xảo, đó là một đóa liên hoa giữa mùa hạ, đóa hoa nở rộ rõ giữa nền lá xanh.

“Nhưng nhị cái gì? Ta là tiểu thư của người, người là muốn chống đối ta?” Lâm Tâm Lan nhún mày không vui, khiến nha hoàn bên cạnh sợ hãi quỳ xuống: “Tiểu thư bớt giận, tiểu thư bớt giận, nô tì không phải là muốn chống đối tiểu thư...”

“Ta nói Tiểu Nghi à, phụ thân đã ban người cho ta thì ta chính là chủ tử của người...”

Nha hoàn gọi Tiểu Nghi sợ hãi cúi đầu, nàng là do lão gia phân phó đến bên cạnh chăm sóc cho tiểu thư, mặc dù không ít nha hoàn đều ghen tỵ với nàng được ở bên cạnh tiểu thư nhưng Tiểu Nghi không hề vui vẻ. Mọi người đều nghĩ rằng Ngũ phu nhân đang được lão gia sủng ái, là nữ nhi tất nhiên Lâm Tâm Lan cũng được yêu chiều nhưng tính tình của tiểu thư... Bề ngoài ôn nhu như ngọc nhưng thật ra tâm địa rắn rết, so với Nhị tiểu thư còn khó hầu hạ hơn vạn phần. Nhưng là nha hoàn, tất nhiên Tiểu Nghi không tiện nói nhiều, chỉ cảm thấy Thiên gia bất công, cho nàng một cuộc sống nghèo khổ còn phải hầu hạ Lâm Tâm Lan tiểu thư, không ai biết rằng cuộc sống của nàng trôi qua chẳng khác nào địa ngục. Bản thân nàng đã đi giặt quần áo, cũng cực khổ cũng không muốn ở bên cạnh tiểu thư...

“... Người muốn cãi lời bổn tiểu thư sao? Người là muốn bị phạt à?”

“Tiểu thư tha tội, Tiểu Nghi không dám, nô tì sẽ nghe lời tiểu thư, sẽ làm theo lời tiểu thư...” Nghe đến bản thân sẽ bị phạt Tiểu Nghi sợ hãi cầu xin, nàng đã nghe theo lời tiểu thư hăm dọa Tam tiểu thư cũng không muốn bản thân phải chịu hình phạt của tiểu thư. Hăm dọa Tam tiểu thư nếu bị phát hiện thì cùng lắm nàng sẽ bị đánh, bị nhốt, thậm chí là bị bỏ đói... Nhưng ít ra như vậy nàng còn có thể sống sót!

“Như vậy mới ngoan chứ...” Lâm Tâm Lan cười lạnh, hài lòng với lời nói của Tiểu Nghi, trong lòng nàng đang rất vui vẻ, vị trí Tam tiểu thư Thừa tướng phủ phải thuộc về Lâm Tâm Lan nàng, chỉ có nàng mới xứng đáng, Bạch Từ Linh là ai chứ, chỉ là một ‘phế vật’ không hơn không kém, số trời đã định là nàng ta sẽ thua trong tay nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tương Kế Tự Kế (1)

Lúc nàng trở về phủ đã là lúc mặt trời xuống núi, Bạch Từ Linh cảm thấy bất kể là nữ nhân như thế nào đều có khiêu mua sắm, ngay cả nàng là đặc công cũng không thể tránh khỏi cảm dỗ này, lựa y phục hợp ý cũng đi cả chục cái tiệm, thật đúng là một mê mải!

“...” Vừa bước vào cửa phòng Bạch Từ Linh dừng bước, không hiểu sao nàng lại có cảm giác kì quái, có thể vì nàng là đặc công nên các giác quan có chút mất cảm chẳng?!

Nhìn khắp căn phòng của bản thân chẳng có minh chứng nào cho thấy căn phòng đã bị người đụng chạm qua, nhưng Bạch Từ Linh cho rằng có người đã bước vào căn phòng này của nàng khi nàng không có ở đây!

Điều này khiến nàng cảm thấy kì lạ, hẳn từ lúc xuyên không đến đây cũng đã hơn một tháng nhưng Linh Viên của nàng một bóng người cũng không thấy bước vào hưởng hô là căn phòng của bản thân?! Vậy mà hiện tại trong căn phòng này lại xuất hiện dấu vết có người đã vào?!

Bạch Từ Linh nguy hiểm nheo mắt lại, trong lòng cực kỳ không vui, mặc kệ người nào đã vào đây, càng mặc kệ bọn họ có âm mưu gì nhưng nàng tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ!

“Tiểu thư, làm sao vậy...?” Thanh Nhi đứng bên cạnh thấy tiểu thư đứng yên lặng nhìn căn phòng thì khó hiểu mở miệng.

Lạc Hàm cũng cảm thấy kì quái bèn quan sát kĩ lưỡng căn phòng, phát hiện ly trà trên bàn có chút bị lệnh liên mở miệng nhắc nhở: “Tiểu thư, ly trà...”

Bạch Từ Linh nghe vậy liền nhìn ly trà, trong mắt sâu không thấy đáy.

“Lạc Hàm...”

Lạc Hàm hiểu ý rồi đi, Bạch Tử Linh tiếp tục sai bước vào phòng, Thanh Nhi ngược mắt nhìn bóng lưng Lạc Hàm rồi cũng vào trong theo.

Bạch Tử Linh đi đến bên bàn trang điểm mở tất cả các ngăn tủ ra, quyển sách lần trước nàng sớm đã giấu dưới gối vì vậy trong hộc tủ trang điểm chỉ còn vài chiếc trâm gỗ. Nhưng bất ngờ thay ở giữa đám trâm gỗ bình thường lại xuất hiện một chiếc trâm ngọc bằng phi thúy, chất liệu là phi thúy thượng đẳng, màu trâm xanh biếc, trên trâm khắc hình hoa văn tinh xảo, đầu trâm được chạm khắc thành đóa hoa lan rực rỡ lại cực kỳ xinh đẹp, nhìn là biết ngay có giá trị liên thành!

“Thanh Nhi...” Bạch Tử Linh đưa chiếc trâm cho Thanh Nhi xem khiến Thanh Nhi kinh ngạc vạn lần: “Tiểu thư, cây trâm này...?” Cây trâm này không phải là của Tâm Lan tiểu thư sao? Tại sao nó lại xuất hiện ở nơi này?!

“Muội biết?!” Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định.

“Mấy ngày trước muội nghe nói lão gia đưa Ngũ phu nhân cùng Tâm Lan tiểu thư đi Thương Bảo Trai, nghe nói là đã mua cho Tâm Lan tiểu thư bảo bối của Thương Bảo Trai gọi Phi Thúy Hòa Minh...” Thanh Nhi nhớ mấy ngày trước trong phủ đang xôn xao chuyện này, mọi người đều nói lão gia rất sủng ái hai mẹ con Ngũ phu nhân, vì vậy không ít nha hoàn muốn đến Chiêu Lan Viện hầu hạ. Nhưng riêng nàng cảm thấy không có chuyện gì cả, Ngũ phu nhân dù được sủng ái đến đâu thì chủ mẫu trong nhà chính là Đại phu nhân, Tâm Lan tiểu thư dù được sủng ái thế nào cũng chỉ là con thứ xuất, Tử tiểu thư mới là đích nữ của Thừa tướng phủ!

Bạch Tử Linh nghe vậy trầm ngâm, xem ra nàng đã đoán đúng!

“Tiểu thư...” Thanh Nhi định mở miệng hỏi thì bị cắt đứt bởi Lạc Hàm vừa bước vào: “Tiểu thư đã tra ra, là nha hoàn Tiểu Nghi của Lâm Tâm Lan...”

Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, thù đoạn trẻ con này mà Lâm Tâm Lan lại muốn hãm hại nàng, thật sự là không có đầu óc. Mẫu thân nàng ta Lâm Quế Chi cũng đâu ngu ngốc đến mức này, vậy mà lại sinh một đứa con ngu xuẩn như vậy...

“Lạc Hàm, đưa cây trâm này đến phòng Tiểu Nghi, cho nàng ta biết thế nào gọi là gây ong đập lưng ong!” Dám bày mưu hãm hại nàng, Lâm Tâm Lan đúng là không biết trời cao đất dày mà!

“Vâng...” Lạc Hàm lần nữa rời đi, Thanh Nhi nghe được cuộc đối thoại của hai người cũng đã hiểu đôi phần, vì vậy lên tiếng mở miệng: “Tiểu thư, ngày hôm qua muội có gặp Tiểu Nghi, nàng ta còn nhờ muội khiêng chậu hoa vào phòng cho Tâm Lan tiểu thư nữa...”

Nghe lời nói của Thanh Nhi, Bạch Tử Linh càng thêm chắc chắn là Lâm Tâm Lan muốn mượn tay Thanh Nhi để hãm hại nàng! Bất quá Bạch Tử Linh cũng không quá quan tâm, dù sao muốn tính kế nàng cũng không phải dễ, nàng sẽ chờ mong xem nàng ta làm được gì.

“Xem ra nàng ta cũng không đến nỗi ngu ngốc...” Bạch Tử Linh khinh thường mở miệng.

“Tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ...” Thanh Nhi có chút lo lắng, nàng không phải không tin năng lực của tiểu thư nhưng vẫn cảm thấy lo lắng, dù sao món bảo bối như Phi Thúy Hòa Minh rất đáng quý...

“Muội cứ chờ mà xem kịch vui đi...” Bạch Tử Linh cười bí hiểm khiến Thanh Nhi cảm thấy lạnh sống lưng.

~~~~~

“Lão gia đã trở về chưa...?” Tử phu nhân buồn bực hỏi nha hoàn bên cạnh, dạo này tính tình nàng không mấy tốt, tất cả cũng tại hai mẹ con Lâm Quế Chi, từ ngày bọn họ vào phủ, lão gia không biết trúng bùa mê gì của con hồ ly tinh đó, cư nhiên tối nào cũng qua đêm ở Chiêu Lan Viện. Nếu tiếp tục như vậy nàng sẽ không còn chỗ đứng trong phủ nữa, nhớ lần trước nàng bị tử thi của Thanh Loan dọa quá xui, vậy mà lão gia cũng không đến an ủi nàng, còn ở suốt một đêm bên cạnh con hồ ly tinh đó, thật sự là tức chết mà!!!

“Lão gia vừa mới bãi triều liền... Liền...” Nha hoàn ấp úng mở miệng khiến Tử phu nhân không vui: “Liền thế nào?!”

“Liền đến Chiêu Lan Viện...” Nha hoàn không dám nói dối, nhưng lại sợ chủ tử tức giận liền lập tức quỳ xuống nhận tội.

“Lại là con hồ ly tinh đó, rốt cuộc nó đã cho lão gia uống bùa mê gì...” Tử phu nhân tức giận không nói nên lời, thật hận không thể giết chết Lâm Quế Chi một mình độc sủng!

~~~~~

Bên này Bạch Văn Hoài vừa bãi triều về liền ngựa quen đường cũ đi đến Chiêu Lan Viện, gặp người trong lòng đứng ở cửa đợi liền trong lòng cảm thấy ấm áp, không nói hai lời liền cùng Lâm Quế Chi vào phòng. Lâm Quế Chi thông minh hiểu ý giúp hắn cởi áo khoác ngoài mang lên bình phòng, rồi rót cho hắn một ly trà nóng khiến người ngoài nhìn vào tưởng bọn họ vợ chồng tình thâm!

“Lão gia để Quế Chi xoa bóp cho người...” Giọng nói mềm dịu của người con gái vang lên bên tay, Bạch Văn Hoài đều cảm thấy tâm can ngứa ngáy, mặc kệ mệt mỏi trên người nắm lấy tay Lâm Quế Chi xoa nhẹ.

Mặc dù cuộc sống trước kia không mấy giàu sang nhưng Lâm Quế Chi rất biết bảo dưỡng nhan sắc của mình, dù đã ngoài tam tuần nhưng làn da vẫn

trắng nõn nà, không hề có một vết chai khiến Bạch Vân Hoài vô cùng yêu thích.

“Quê Chi cực khổ cho nàng...” Ngược mắt nhìn người trong lòng Bạch Vân Hoài cảm thấy vô cùng có lỗi, khiến cho nàng cùng nữ nhi phải lưu lạc mười mấy năm bên ngoài như vậy, người làm chồng, làm cha như hấn cảm thấy hổ thẹn!

“Quê Chi không mong gì hơn, chỉ mong có thể hầu hạ lão gia suốt đời...” Lâm Quê Chi mỉm cười e thẹn khiến Bạch Vân Hoài càng thêm ngứa ngáy, bẽ Lâm Quê Chi đặt lên giường, đôi mắt tràn ngập dục vọng nhìn nàng.

“Lão gia...” Giọng nói Lâm Quê Chi càng thêm dịu dàng, nàng e thẹn tránh đi ánh mắt của Bạch Vân Hoài. Bạch Vân Hoài thấy thế liền cúi đầu xuống, vốn căn phòng đang tràn ngập không khí ấm muội liền bị tiếng nói ngoài cửa đánh mất.

“Phụ thân...”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: 38: Tương Kế Tự Kế (2)

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi khiến hai người trong phòng không khỏi buồn bực, ôn hương nhuyễn ngọc ở bên dưới mà Bạch Vân Hoài hấn lại không thể làm gì, thật sự là tức chết hấn mà! Bạch Vân Hoài lần đầu tiên cảm thấy thất bại dưới tay nữ nhi của mình, mặc dù tức giận nhưng cũng không thể làm gì khác ngoài việc rời nữ nhân bên dưới, đi đến bên bàn rót trà uống để giải nhiệt trong người!

“Vào đi...” Lâm Quê Chi chỉnh lại quần áo, đi đến bên bàn rồi mở miệng nói. Giọng nói không nhận ra điều khác thường, mặt dù cười dịu dàng như tâm lại buồn bực không kém, không biết nữ nhi lại muốn làm gì, nửa đêm canh ba rảnh rồi không có việc gì lại đến làm phiền nàng, lại còn phá hư chuyện tốt của nàng nữa chứ?! Những thứ nàng dạy dỗ nó bay đi đâu hết rồi, một chút cũng không học hỏi được thì làm sao có phong phạm của tiểu thư khuê các cơ chứ?!

“Thỉnh an phụ thân, di nương...” Lâm Tâm Lan cùng nha hoàn Tiểu Nghi đi vào, lễ phép cung kính thỉnh an hai người, Bạch Vân Hoài vốn đang buồn bực nữ nhi nhưng thấy tình cảnh này con giận cũng nguôi đi vài phần.

“Lan Nhi ngoan lắm, con đến tìm nương con à?”

Lâm Tâm Lan nghe vậy liền cười dịu dàng, đi đến bên bàn ngồi xuống, mở miệng nói: “Lan Nhi đến thăm phụ thân cùng nương... Lan Nhi rất nhớ phụ thân!”

Nghe nữ nhi nói vậy Bạch Vân Hoài không khỏi cảm thấy có lỗi, dù sao nữ nhi của hấn ở bên ngoài chịu khổ nhiều năm như vậy, hấn làm sao nỡ để nữ nhi chịu ủy khuất. Cũng tại hấn làm Thừa tướng, công việc quá nhiều khiến nữ nhi một mình cô đơn, điều này khiến người làm phụ thân như hấn cảm thấy hổ thẹn!

Dường như Bạch Vân Hoài không ý thức được bản thân quá thiên vị Lâm Tâm Lan, kể từ ngày hai mẹ con Lâm Tâm Lan chuyển đến Thừa tướng phủ thì sủng ái của hấn dành cho họ không ngớt, ngay cả Tử phu nhân là người sinh cho hấn nhi tử hấn cũng không bận tâm, mỗi ngày tan triều đều đi đến Chiêu Lan Viện khiến trong phủ không có được một phút yên bình.

Tất nhiên là một người cha, sủng ái nữ nhi là chuyện thường tình nhưng vì quá sủng ái mà khiến Lâm Tâm Lan được nước lấn tới, ngay cả Bạch Phi Nhược là đích nữ cũng không để vào trong mắt, khiến nàng ta phải sống một đời vạ kiếp bất phục, không thể cứu vãn được nữa, tuy nhiên đó là chuyện sau này.

“Cũng tại phụ thân bận quá nhiều việc, để Lan Nhi chịu ủy khuất rồi...”

“Không sao, phụ thân bận trăm công nghìn việc lại còn lo lắng cho gia đình này, có một người phụ thân như người Lan Nhi cũng không còn cầu gì hơn...” Ánh mắt rom rớm, Lâm Tâm Lan lắc đầu khiến người làm phụ thân như Bạch Vân Hoài hết sức vui vẻ, địa vị càng cao thì con người càng có nhiều tham vọng, mặc dù trên triều Bạch Vân Hoài làm Thừa tướng cao cao tại thượng nhưng là nam nhân thì đều mang dục vọng của bản thân, tựa như một nam nhân quyền cao chức rộng như hấn, trên triều có thể hô mưa gọi gió, về đến nhà thì phải có thể thiếp hiểu lòng người, hơn nữa lại có một đứa con xem phụ thân như hấn là anh hùng, bất kì người đàn ông nào cũng đều thỏa mãn!

Nhìn một màn phụ tử tình thâm Lâm Quê Chi bên cạnh cũng không biết nên nói gì, nhưng ít nhiều nàng cũng hiểu rõ, nữ nhi hôm nay đến đây chắc không phải chuyện tốt lành gì, dù sao tính tình của nó, mẫu thân như nàng cũng hết cách.

“Ha ha, hảo hảo hảo, Quê Chi nàng dạy dỗ con gái rất tốt!” Bạch Vân Hoài nói ba chữ ‘tốt’, tâm tình buồn bực nháy mắt bay mất, có một nữ nhi hiểu lòng người như vậy thật khiến hấn cảm thấy vui vẻ không thôi. Ánh mắt nhìn Lâm Quê Chi càng thêm thâm tình, dù sao ngày nào cũng phải đối mặt với dáng vẻ yêu nghiệt của Tố Vân, Bạch Vân Hoài ít nhiều cũng cảm thấy chán, hiện tại ở bên cạnh Lâm Quê Chi khiến hấn cảm thấy vô cùng thoải mái,

một thê tử dịu dàng như vậy, một nữ nhi biết lấy lòng người, đến Chiêu Lan Viện tất nhiên không cảm thấy chán.

Lâm Quế Chi nghe vậy chỉ biết cười dịu dàng: “Là bồn phận của thiếp...”

“Phụ thân, lần trước Lan Nhi cùng mẫu thân đi dạo đã mua một cây trầm của Thương Bồn Trai, rất quý giá, hôm nay Lan Nhi đặc biệt mang đến cho phụ thân xem...” Lâm Tâm Lan phân phó Tiểu Nghi đặt chiếc hộp lên bàn, ánh mắt nàng lóe lên tia vui vẻ không thoát khỏi ánh mắt Lâm Quế Chi.

“Hảo, để phụ thân xem...” Bạch Vân Hoài tâm trạng tốt, cũng không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt mà nhận lấy chiếc hộp được chạm khắc tinh xảo mở ra. Thôi khắc mở chiếc hộp ra Bạch Vân Hoài cũng háo hức muốn xem xem nữ nhi đã mua bảo vật gì nhưng khi mở ra chiếc hộp lại trống rỗng khiến Bạch Vân Hoài nhũn mày không vui.

“Tại sao lại như vậy?” Lâm Tâm Lan kêu lên ngạc nhiên, ánh mắt hiện lên tia sợ hãi, nàng vội vàng giải thích: “Rõ ràng ngày hôm qua Lan Nhi đã đặt Phi Thúy Hòa Minh vào đây...”

Ánh mắt Lâm Quế Chi hiểu rõ nhìn nữ nhi, hiểu con không ai bằng mẹ, sao nàng lại không biết ý nghĩa của việc này cơ chứ, nếu không phải có chuẩn bị trước sẽ diễn một màn kịch này thì tại sao nữ nhi lại đến trong lúc trùng hợp như thế, rõ ràng là muốn mượn tay lão gia để diệt trừ người khác. Nghĩ vậy sắc mặt Lâm Quế Chi nháy mắt trở nên tái nhợt, nếu lão gia biết chuyện này... Lão gia mặc dù tin tưởng nàng nhưng cũng không phải loại người ngu ngốc, hành động của nữ nhi rõ ràng như thế, làm sao lão gia có thể không biết?!

Bạch Vân Hoài nheo mắt lại, ánh mắt nhìn nữ nhi có chút lạnh lùng nhưng vẫn mở miệng nói: “Hôm qua có ai đến phòng con?”

“... Hôm qua... Nha hoàn của Tam tiểu thư có đến ạ...” Lâm Tâm Lan có chút suy nghĩ, ngập ngừng mở miệng.

Bạch Vân Hoài như có điều suy nghĩ, hẳn không phải người ngu, tất nhiên trong lòng hiểu rõ ý đồ của nữ nhi, nàng muốn mượn tay hắn để đổ lỗi cho Bạch Tử Linh...

“Vậy ý con là nha hoàn đó trộm ư?!”

“Con cũng không biết...” Lâm Tâm Lan ngập ngừng cúi đầu, giọng nói ngày càng nhỏ như thể sợ hãi bản thân mình đổ oan cho người khác.

Nha hoàn Tiểu Nghi bên cạnh mở miệng nói: “Thưa lão gia, ngày hôm qua chỉ có Thanh Nhi tỷ là đến phòng của tiểu thư nên...”

“Con muốn thế nào?”

Nghe Bạch Vân Hoài hỏi vậy, Lâm Tâm Lan ngập ngừng, không biết trả lời làm sao cho được.

“Phi Thúy Hòa Minh là bảo vật khó khăn lắm con mới tìm được, con không thể mất nó...”

“Vậy ý của con là muốn lục soát?!” Bạch Vân Hoài nheo mắt, vốn hắn không quan tâm ai trộm Phi Thúy Hòa Minh nhưng về phần Bạch Tử Linh... Nếu sau chuyện này có thể đuổi nàng ra khỏi phủ, như vậy sau này hắn không cần phải lo lắng nữa. Mặc dù vậy nhưng nhớ đến nữ nhân đó tâm tình Bạch Vân Hoài không khỏi phức tạp, một phần muốn Bạch Tử Linh phải đi, một phần lại không thể...

“Con... Ý con...” Lâm Tâm Lan đạt được kết quả như mong muốn liền nhin không được mà vui vẻ nhưng bề ngoài vẫn phải đóng kịch cho Bạch Vân Hoài xem.

“Đi thôi...” Không đợi nữ nhi nói hết lời, Bạch Vân Hoài liền đi ra khỏi phòng, Lâm Tâm Lan vội vàng đuổi theo, để lại Lâm Quế Chi ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng lưng của hai người!

Bên này Bạch Tử Linh sau khi dùng bữa tối liền ngồi đợi Lâm Tâm Lan, từ xa nhìn thấy bóng dáng của đám người bước vào Linh Viên thì nàng liền đứng dậy, không uống công năng ngồi đây đợi nàng ta à!

Nhìn Bạch Tử Linh ánh mắt Bạch Vân Hoài không khỏi phức tạp khiến Bạch Tử Linh đối diện nhũn mày nghi ngờ, tại sao mỗi lần nhìn thấy nàng hắn lại nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp như thế, dường như muốn xuyên qua nàng nhìn một người nào đó?!

“Không biết các người đến đây là có chuyện gì?” Lời của nàng khiến Bạch Vân Hoài không vui, dù sao hắn cũng là phụ thân của nàng, sao nàng có thể ăn nói với hắn như vậy, thật là không có lễ phép!

“Tam tỷ tỷ, dù sao người cũng là phụ thân của tỷ, sao tỷ...” Lâm Tâm Lan bên cạnh đóng vai một nữ nhi ngoan, không vui với sự không lễ phép của Bạch Tử Linh, vốn đang muốn nói nữa nhưng lại bị Bạch Tử Linh chặn lại: “Ta hỏi mục đích của các người đến đây, đừng nói nhiều! Hơn nữa ta cũng không phải tỷ tỷ người, đừng nhận bừa.” Gọi nàng là tỷ tỷ?! Bạch Tử Linh khinh thường cười, nàng ta xem lại bản thân là ai đi đã, tùy tiện đến nhận tỷ tỷ, thật không biết xấu hổ!

“Nàng là muội muội người người...”

“Có gì nói nhanh, ta không có kiên nhẫn với các người...” Vừa ăn cướp vừa la làng mà còn ở đây diễn một màn phụ tử tình thâm cho ai nhìn chứ? Nếu không phải vì có kịch hay để xem, nàng có ở đây nhiều lời với bọn họ hay không?!

Bạch Vân Hoài mặc dù không vui nhưng là trưởng bối ở đây nên hắn phải mở miệng: “Ta đến đây là để lục soát!”

Chương 40: Tương Kế Tự Kế (3)

“Lục soát?” Bạch Tử Linh nghe vậy liền cười khinh thường, ánh mắt nhìn Bạch Vân Hoài có vài phần chán ghét. Đây thật sự là phụ thân của ‘nàng’ sao? Hắn ta vì một nữ tử từ không rõ lai lịch mà lại đi lục soát phòng nàng, có người làm phụ thân như hắn hay không chứ. Không thương yêu nàng thì thôi, để nàng tự sinh tự diệt nàng cũng mặc kệ, vậy mà hiện tại hắn lại đến lục soát phòng nàng... Một người nam nhân như vậy, Bạch Tử Linh nàng khinh thường hắn!

“Đúng vậy, Lan Nhi mất trăm mà nha hoàn người lại đứng lúc có mặt trong phòng nàng, không nghi ngờ người thì nghi ngờ ai?!” Bạch Vân Hoài nhìn thấy sự chán ghét trong mắt Bạch Tử Linh càng không vui nữa, nhưng ngại trước mặt đám nha hoàn, bà từ nên không tiện mở miệng mắng người. Dù sao hắn cũng là phụ thân của nàng, mặc dù bọn họ... Nhưng ít nhiều là một nữ nhi, nàng không nên nhìn phụ thân như hắn với ánh mắt như thế! Đôi mắt sâu không thấy đáy, lại mang theo sự chán ghét không nói thành lời, điều này khiến Bạch Vân Hoài tưởng niệm đến quá khứ. Trước kia cũng có một nữ tử nhìn hắn như vậy, giọng nói giống nhau, thái độ giống nhau, ngay cả ánh mắt chán ghét cũng giống nhau như đúc... Nhưng tiếc là gương mặt lại khác nhau một trời một vực!

Đôi lúc hắn vẫn nghĩ rằng nếu Bạch Tử Linh thật sự có gương mặt giống mẫu thân nàng thì có lẽ hắn sẽ không đối xử tệ bạc với nàng, sẽ không để nàng tự sinh tự diệt, sống một đời bị người khác khi dễ... Bất quá Thiên gia lại phụ lòng người, mẫu tử thân sinh nhưng tại sao lại giống nhau một chút nào cả, bất quá ngoại trừ gương mặt thì giống nhau như đúc. Nhưng nghĩ Bạch Vân Hoài lại cảm thấy như thế thì tốt hơn, nữ nhi cũng không hoàn toàn giống mẫu thân, để gương mặt xấu xí như vậy, có lẽ người khác sẽ không phân biệt được... Hơn nữa nếu gương mặt giống hệt Lạc Tuyết thì khiến hắn nhớ đến thời gian trước kia, lại nhớ đến nam nhân đáng hận đó...

Bạch Vân Hoài nhìn nàng với ánh mắt phức tạp, Bạch Tử Linh làm sao không biết?! Nàng biết ánh mắt đó hắn không phải nhìn nàng, mà là nhìn mẫu thân của khối thân thể nàng - Lạc Tuyết! Nàng không biết mẫu thân Lạc Tuyết là người như thế nào lại có thể khiến cho Bạch Vân Hoài có ánh mắt vừa yêu vừa hận như thế. Trong tiềm thức của nàng nàng vẫn không nhớ rõ gương mặt của mẫu thân, nhưng chắc hẳn là rất xinh đẹp, nếu không sao lại có thể khiến một người nam nhân vừa yêu lại vừa hận như thế...?!

“Nói thế thì hay lắm, nha hoàn ta có mặt trong phòng nàng ta thì liền nói nha hoàn ta trộm trăm, vậy nha hoàn nàng ta thì sao? Tại sao không nghi ngờ nàng ta?!” Bạch Tử Linh bĩu môi, ánh mắt liếc nhìn Tiểu Nghi bên cạnh Lâm Tâm Lan mang theo ý cười khiến Tiểu Nghi lạnh người, sợ hãi vội vàng cúi đầu.

Thú vị thật! Tại sao trước kia nàng không phát hiện Thừa tướng phủ lại náo nhiệt như thế chứ?! Nhìn ánh mắt của nàng ta xem, dường như nàng có thù hận rất lớn với nàng ta, nếu không ai lại nhìn người khác bằng ánh mắt như thế, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống người khác ấy! Bất quá như vậy lại càng thú vị, nếu nàng ta phát hiện kế hoạch mà nàng ta dàn xếp lại không thành công, hơn nữa ‘trộm gà không được còn mất nắm gạo’ thì nàng ta sẽ biểu hiện thế nào nhỉ?! Mặc dù Bạch Tử Linh không biết bản thân nàng làm gì đắc tội Lâm Tâm Lan nhưng nếu nàng ta có gan hãm hại nàng thì đợi mà lãnh đủ đi!

“Không thể nào! Tam tỷ tỷ đừng ngậm máu phun người, Tiểu Nghi rất trung thành, tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy!” Lâm Tâm Lan lập tức phản bác, bộ dạng vì nha hoàn mà ra mặt khiến không ít nha hoàn xung quanh cảm thấy hâm mộ Tiểu Nghi, càng có không ít người muốn đến Chiêu Lan Viện hầu hạ.

Một trận huyên náo của Lâm Tâm Lan khiến không ít người chú ý, kể từ khi Lâm Tâm Lan cùng Bạch Vân Hoài dẫn theo người đi đến Linh Viên thì những người của viện khác cũng đến xem náo nhiệt. Linh Viên trống vắng không bóng người hiện tại đã đầy ắp người, người nào người nấy đều mang vẻ mặt xem kịch vui, vui mừng khi người gặp họa cũng không ít, tất nhiên những người thông minh đều hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, ánh mắt đồng tình nhìn Bạch Tử Linh. Mọi người đều hiểu rõ Lâm Tâm Lan hãm hại Bạch Tử Linh nhưng hiện tại sự thật không còn quan trọng nữa, quan trọng là ai được sung ái hơn!

“Ngậm máu phun người? Người nói thì hay lắm, nha hoàn của người thì người tin, chẳng lẽ nha hoàn của ta ta lại không tin?!” Bạch Tử Linh nhếch môi cười lạnh, ánh mắt châm biếm khiến Lâm Tâm Lan tức giận không thôi, nhưng lại cố kiềm chế, chỉ sợ bản thân lộ ra biểu hiện chân thật khiến người khác nhìn nàng với ánh mắt khác hẳn.

Hay cho một Bạch Tử Linh, từ trước đến giờ Lâm Tâm Lan chưa bao giờ bị sỉ nhục như vậy nhưng từ khi đến Thừa tướng phủ hết lần này đến lần khác đều bị người khác sỉ nhục, mặc nàng là con hoang nhưng Lâm Tâm Lan vẫn cố nhẫn nhịn. Là đứa con hoang thì sao? Chẳng phải phụ thân vẫn sung ái mẹ con nàng sao chứ?! Vào phủ hơn một tháng, mặc dù lời ra tiếng vào ít đi nhưng Lâm Tâm Lan vẫn cảm thấy chán ghét thân phận của bản thân, là tiểu thư của Thừa tướng phủ lại không danh không phận, đồn ra ngoài nàng làm sao có thể sống cơ chứ?! Vì vậy Lâm Tâm Lan chán ghét những người nào hơn mình, Bạch Phi Thúy, Bạch Phi Nhược cũng thôi đi, tại sao nàng cũng phải chịu thua dưới tay Bạch Tử Linh?! Nàng ta cũng chỉ là một tiểu thư thất sủng, tại sao nàng ta có danh phận là ‘Tam tiểu thư’ nhưng còn nàng lại không?!

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Bạch Vân Hoài này giờ im lặng cũng mở miệng lên tiếng, lời nói của hắn khiến Bạch Tử Linh cười nhạt: “Muốn lục soát phòng ta cũng được, nhưng cũng không một mình ta bị nghi ngờ, ta muốn lục soát phòng của nha hoàn nàng ta!”

Lời nói hợp tình hợp lý nhưng Bạch Vân Hoài biết mọi chuyện đã thay đổi, bất quá trước trước mặt bao nhiêu người hắn lại không tiện từ chối, đành gắt

đầu đồng ý. Điều này khiến Bạch Từ Linh hài lòng, nhưng cũng không có ý định buông tha cho bọn họ, nếu đã khiến nàng mất mặt như vậy, thì ít nhất bọn họ phải mất mặt như nàng chứ. Dù sao Bạch Từ Linh cũng thừa nhận bản thân nàng là người thù dai, đặc tội với nàng thì đừng mong mà yên bình!

“Hơn nữa, sau khi lục soát phòng ta nếu không phát hiện được gì thì Lâm Tâm Lan phải cúi đầu nhận lỗi ta!”

Bạch Vân Hoài nhíu mày, có chút không đồng ý nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị Lâm Tâm Lan cướp lời: “Được, ngược lại Tam tỷ tỷ phải cúi đầu nhận lỗi với ta! Với lại phải nhường vị trí Tam tiêu thư cho ta!” Kế hoạch lần này nàng nắm chắc trong lòng bàn tay, tuyệt đối không có sai sót, bạch Từ Linh muốn thắng nàng thì nằm mơ đi! Nàng vô cùng tự tin với bản thân, trước kia ở Lâm gia, không ai có thể thắng nàng, ngay cả lão thái thái hay cố chấp cũng sùng ái nàng, ‘phế vật’ như Bạch Từ Linh thì có là gì?!

Hóa ra đây mới là mục đích của nàng ta!

“Hào!”

Bạch Vân Hoài ra lệnh cho người lục soát tất cả mọi thứ trong Linh Viên, ngay cả những thứ nhỏ nhất như chậu hoa hán cũng không bỏ qua khiến Bạch Từ Linh bên cạnh chỉ cười nhạt xem kịch vui. Khoảng một khắc sau, thì không phát hiện được manh mối nào. Mọi chuyện nằm trong dự định nên Bạch Vân Hoài cũng chẳng có phản ứng nhưng Lâm Tâm Lan thì không thể tin được, ánh mắt nhìn Tiểu Nghi có vài phần cay độc. Hiện tại Lâm Tâm Lan nghĩ rằng Tiểu Nghi không làm theo lời nàng mới có kết quả như thế, bởi vậy nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tiểu Nghi!

“Thế nào?! Có tìm thấy không? Nếu đã không... Vậy thì mời Tâm Lan ‘muội muội’ nhận lỗi với người ‘tỷ tỷ’ này đi!” Bạch Từ Linh thấy sắc mặt khó coi của Lâm Tâm Lan liền muốn cười thật to, hiện tại nàng sẽ cho nàng ta biết thế nào gọi là ‘hại người hại mình’! Một người nào rỗng như vậy, ở trong Thừa tướng phủ chỉ có thể làm trò cười mà thôi, so với Bạch Phi Nhược, nàng ta không bằng một phần mười nữa đấy! gương mặt không có, đầu óc cũng không có, cứ nghĩ có vài chiêu vặt liền nghĩ bản thân liền có thể hơn tất cả. Đột nhiên Bạch Từ Linh cảm thấy Lâm Tâm Lan thật quá đáng thương, bất quá nàng không có vĩ đại để bao dung hay bỏ qua cho nàng ta, hạ người như nàng ta, bỏ qua một lần chỉ sợ lần sau nàng ta còn nghĩ rằng nàng quá thiện lương, dễ bị khi dễ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: 39: Khuất Nhục

Lâm Tâm Lan sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi, nàng nhìn về phía Bạch Vân Hoài cầu cứu nhưng Bạch Vân Hoài không nhìn nàng mà chỉ tập trung nhìn Bạch Từ Linh, điều này khiến Lâm Tâm Lan vốn đang khó chịu lại khó chịu vạn phần. Vốn nghĩ sau chuyện này nàng có thể giải quyết được Bạch Từ Linh, đường đường chính chính trở thành Tam tiêu thư của Thừa tướng phủ, nhưng không ngờ kết quả lại là như thế...

Ánh mắt của những người xung quanh, Lâm Tâm Lan nàng không cần nhìn cũng biết rõ bọn họ đang nghĩ gì. Chắc hẳn bọn họ đang hả hê khi thấy nàng chịu nhục như vậy, mặc dù trước mặt cung kính lấy lòng, nhưng sau lưng lại cười chê nàng. Tuy trước kia sống không tốt như Thừa tướng phủ nhưng đâu sao vẫn là Lâm gia tiểu thư được sùng ái vạn phần, nhưng ở nơi này, tuy là Thừa tướng tiểu thư cao quý nhưng thực chất là không có danh phận!

Tiểu Nghi bên cạnh sớm đã sợ hãi đến mức té xỉu, dù sao chuyện này là nàng làm theo phân phó của tiểu thư, mà mọi chuyện lại thành như vậy, tiểu thư chắc chắn sẽ không tha cho nàng... Nghĩ đến những hành hạ mà bản thân trước kia đã chịu, Tiểu Nghi trong lòng không khỏi run lên.

Bạch Vân Hoài phức tạp nhìn Bạch Từ Linh, không nghĩ đến lại giống như vậy... Khiến hắn không khỏi nhớ đến năm đó, lần đầu tiên gặp mặt nàng giữa rừng núi hoang vu lạnh giá, nếu không phải nàng cứu hắn, chỉ sợ hắn đã sớm chết công hoặc làm mồi cho dã thú. Cho đến mười mấy năm nay, Bạch Vân Hoài vẫn chưa bao giờ quên chuyện năm đó.

Nàng xuất hiện như Cửu Thiên Huyền Nữ, một thân bạch y trắng như tuyết, giữa bầu trời giá lạnh của mùa đông lại càng trở nên mờ nhạt, nhưng dưới màn đêm tăm tối, đối với người sắp mất đi sự sống như hắn, nàng là thứ ánh sáng ấm áp, len lỏi đi vào tâm hắn. Năm đó hắn phụng mệnh Hoàng thượng vận chuyển lương thực đi biên cương cứu trợ, trên đường về không ngờ bị tập kích, hơn phân nửa binh sĩ đều bỏ mạng, chỉ còn một mình hắn, khi đó hắn đã gặp nàng...

Nghĩ đến trước kia, Bạch Vân Hoài liền giật mình, bản thân nhanh chóng thoát khỏi ảo giác của bản thân, không nhìn Bạch Từ Linh nữa mà nhìn về hướng khác.

Nếu đã là chuyện cũ thì không nên nhớ đến làm gì!

Bạch Từ Linh thu hết thảy vào mắt, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn một màn kịch trước mắt. Nàng biết Bạch Vân Hoài có điều gì đó với thân thể này, nhưng nàng cũng không muốn biết, dù sao một người cha như hắn, đối với nàng mà nói không hề quan trọng. Trong tiềm thức trước kia của nàng, sự phụ nàng là người thân duy nhất của nàng, đến thế giới này Bạch Từ Linh lại phát hiện, bản thân không những có một mẫu thân mà còn có một người trung thành hầu hạ chăm sóc nàng, lại nhận thức thêm một nhà đầu Lạc Hàm bí ẩn, hơn nữa còn có Nhị sư phụ kì quái... So với trước kia, cuộc sống hiện tại khiến bản thân Bạch Từ Linh như được sống lại, cảm giác như bắt đầu trở thành một con người mới...

“Thế nào ‘muội muội’? Chẳng lẽ muội nói không giữ lời?”

“Ta...” Lâm Tâm Lan cắn môi, nhìn về phía Bạch Vân Hoài, Bạch Tử Linh thấy vậy cười lạnh: “Muội muội nhìn phụ thân như vậy... Là có ý gì?” Muốn cầu cứu sao? Nằm mơ đi! Nếu đã có gan hại nàng thì cũng phải có gan chịu đựng được sự trừng phạt của nàng!

Bạch Vân Hoài nghe vậy nhũn mảy, đến nước này cũng không thể làm gì hơn là mở miệng: “Lan Nhi, nếu đã là hiểu lầm thì con nên xin lỗi Tam tỷ con một tiếng đi.”

Hiểu lầm?!

Bạch Tử Linh cười lạnh, rõ ràng là Lâm Tâm Lan bày mưu hãm hại nàng, một mực nói là nàng trộm tâm của nàng ta, hiện tại mọi chuyện chứng minh bản thân nàng ta ngu ngốc, gây ong đập lưng ong liền nói mọi chuyện là hiểu lầm?! Hay thật! Bạch Vân Hoài không hề là một phụ thân tốt, nếu đổi lại hôm nay là nàng, hẳn liệu có nói như vậy hay không?! Hạng người như vậy, Bạch Tử Linh nàng khinh thường hẳn, nàng thà là một cô nhi như kiếp trước cũng không muốn có một người cha vô dụng như vậy!

Bạch Vân Hoài sùng ái mẹ con nàng thì sao?! Mọi người trong phủ tranh giành lấy lòng nàng thì sao?!! Dù sao nàng cũng chỉ là một đứa con hoang! Lâm Tâm Lan nàng tuyệt đối không chịu thua số phận, nàng thua bọn họ cũng chỉ vì gia thế, bọn họ có một người mẹ có danh có phận, có địa vị... Nhưng mẫu thân nàng lại không như vậy, so với bọn họ là phượng hoàng trên cao, nàng cùng lắm chỉ là một con gà rừng!

Lâm Tâm Lan không cam lòng mở miệng: “Tam tỷ tỷ... Mọi chuyện là do muội hiểu lầm tỷ... Muội... Xin... Lỗi...”

“Chỉ có ba chữ thôi mà muội muội lại khó mở miệng đến thế sao?”

Lâm Tâm Lan cắn môi, không ai thấy móng tay nàng đang cắm sâu vào da thịt, vẻ mặt cam chịu nhưng trong lòng lại vô cùng bất mãn, khuất nhục hôm nay... Nàng sẽ tính sổ lên đầu Bạch Tử Linh!

“Xin lỗi...”

Nhận được câu trả lời vừa ý, Bạch Tử Linh tất nhiên cũng không muốn làm khó người, dù sao cũng đều là nữ nhân, cần gì phải đuổi cùng giết tuyệt?! Mọi chuyện kết thúc tại đây, tất cả mọi người đều hiểu rõ hôm nay người tổn thất nhất là Lâm Tâm Lan, nhưng nhìn về mặt Bạch Vân Hoài không muốn truy cứu nữa nên cũng không ai mở miệng nhắc nhở, bất quá đám người vẫn theo hai người về Chiêu Lan Viện, đến nước này Lâm Tâm Lan cũng không thể làm gì hơn là đến lục soát phòng Tiểu Nghi, dù sao trước mắt mọi người, nàng cũng không thể bao che lộ liễu như vậy!

“Tiểu thư, người không đi sao ạ?” Thấy mọi người đi gần hết mà Bạch Tử Linh vẫn đứng yên bất động nên Thanh Nhi mở miệng hỏi.

“Không cần, muội đi đi, làm sáng tỏ mọi chuyện...”

Thanh Nhi không còn cách nào khác đành đi theo đám người Lâm Tâm Lan đến Chiêu Lan Viện mặc dù bản thân không hề tình nguyện nhưng vì trong sạch của tiểu thư nàng phải đi chứng minh rõ ràng.

~~~~~

“Lâm Tâm Lan đó thật sự là ngu ngốc, vào phủ mới một tháng mà đã gây chuyện khắp nơi, xem ra so với Bạch Tử Linh còn ngu ngốc hơn!” Ít ra Bạch Tử Linh là hoa si, cũng không phải loại người đầy dã tâm như Lâm Tâm Lan, bất quá đó là chuyện quá khứ, nếu là Bạch Tử Linh trước kia sớm đã khóc nháo chứng minh bản thân trong sạch chứ không phải bắt Lâm Tâm Lan xin lỗi!

“Tam Lan tiểu thư gì chứ, không biết có phải cốt nhục của lão gia hay không nữa...” Nha hoàn một bên không cam lòng nói, mới vào phủ chưa bao lâu mà đã tranh giành nổi bật với tiểu thư của nàng, thật tưởng rằng bọn họ đều ngu ngốc hết sao, không thấy được thủ đoạn của nàng ta?!

“Thu Nhi!” Bạch Phi Nhượng không vui ngắt lời, mặc kệ nàng ta có phải cốt nhục của Bạch gia hay không nhưng phụ thân sủng ái mẹ con nàng ta là điều không thể thay đổi, dù thế nào cũng không phải lời mà một nha hoàn nên nói!

Thu Nhi hoảng sợ, biết bản thân lỡ lời liền quỳ xuống cầu xin: “Tiểu thư tha tội, Thu Nhi biết sai, xin tiểu thư tha tội...”

“Sau này không được mở miệng nói lung tung nữa!”

Thu Nhi như được đại xá, vội vàng gạt đầu: “Thu Nhi hiểu rồi...”

“Đứng lên đi!” Bạch Phi Nhượng không quan tâm phát tay, ngồi trước gương đồng tiếp tục tháo trâm cài trên tóc xuống, mái tóc dài như thác, trơn bóng mượt mà, một vài đóa hoa được gắn lên không may bị tuột xuống.

“Tiểu thư, hiện tại nàng ta ra tay với Bạch Tử Linh, vậy người tiếp theo có phải là chúng ta không...” Thu Nhi tiếp tục nhiệm vụ chải tóc cho Bạch Phi Nhượng nhưng cũng không quên mở miệng nói ra lo lắng của bản thân.

“Chúng ta? Nàng ta dám sao?” Ngay cả Bạch Tử Linh nàng ta còn đâu không lại mà cũng dám đấu với nàng? Bạch Phi Nhượng khinh thường cười, bất quá nếu thật sự như vậy thì nàng ta sẽ sớm lĩnh ngộ được thôi, dù sao trong phủ này cũng không phải chỉ có nàng ta là có đầu óc!

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: 40: Hàn Vương

Ngày hôm sau, trên dưới Thừa tướng phủ đều biết hết mọi chuyện tối qua, đám người nha hoàn không ngừng truyền miệng, nhưng ngại thân phận của Lâm Tâm Lan nên cũng dám nghị luận gì, nhưng giấy không gói được lửa, hơn nữa người xưa có câu “Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm”, chỉ trong một canh giờ mà trong kinh thành không ngừng bàn luận chuyện xấu của Thừa tướng phủ, một đồn mười, mười đồn trăm, cả kinh thành nháy mắt lại có chuyện vui để xem.

“Xoảng!”

Chén trà văng đến bên chân Lâm Tâm Lan, nước trà nóng hổi văng lên chân nàng khiến nàng không khỏi né tránh, nhưng vừa mới động dậy đã bị ly trà khác văng đến khiến Lâm Tâm Lan không dám động dậy nữa.

“Con xem bản thân đã làm ra chuyện gì!” Lâm Quế Chi tức giận nói, nàng khó khăn lắm mới có thể gặp lại Bạch Vân Hoài, vào phủ nắm trong tay thực quyền càng khó khăn hơn, mặc dù hiện tại trong phủ nàng là người nắm quyền, nhưng nhìn đám nữ nhân đó án binh bất động thì Lâm Quế Chi không khỏi lo lắng. Người trong phủ này có ai tâm thường, có ai dễ đối phó? Bạch Vân Hoài tuy sủng ái mẹ con nàng, nhưng liệu có thể sủng ái được bao lâu?! Vậy mà hiện tại Lan Nhi còn gây ra họa, không đem lời nói của nàng để vào tai mới có thể làm ra chuyện ngu ngốc này!

“Nương...” Lâm Tâm Lan cắn môi, trong lòng ủy khuất vạn phần, vốn nghĩ sẽ được mẫu thân an ủi, nhưng không ngờ lại bị mắng như vậy!

Nàng bị chịu sỉ nhục như vậy, mẫu thân không những không an ủi nàng mà còn mắng nàng, rốt cuộc bản thân đã làm chuyện gì sai chứ? Nàng là tiểu thư Thừa tướng phủ nhưng lại không danh không phận, tại sao ‘phế vật’ đó lại được gọi là Tam tiểu thư, còn nàng chỉ có thể là Tâm Lan tiểu thư?! Nàng hiện tại là tiểu thư được sủng ái nhất Thừa tướng phủ, tại sao lại thua dưới tay một ‘phế vật’ như nàng ta?! Lâm Tâm Lan nàng không phục!

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của nữ nhi Lâm Quế Chi không những không nguôi giận mà còn tức giận hơn, cầm lấy bình trà trên bàn đập vỡ khiến cả phòng kêu lên những tiếng “Loảng xoảng”.

“Con còn ở đó bày ra vẻ mặt không phục, con có biết bản thân đã làm ra chuyện gì không hả?!”

“Nương, nữ nhi không biết bản thân đã làm ra chuyện gì khiến nương tức giận như vậy!” Lâm Tâm Lan không phục mở miệng khiến Lâm Quế Chi tức đến nổi không nói nên lời.

Tại sao nàng lại sinh ra một đứa con ngu ngốc như vậy?! Trước kia ở Lâm gia, mặc dù chỉ dùng thủ đoạn nhỏ nhặt nhưng cũng không ngu ngốc đến mức này, chuyện tối qua cũng khiến cho cả Thừa tướng phủ này biết nữ nhi nàng chính là một kẻ không có đầu óc, đã tâm tuy lớn nhưng lại ngu ngốc, trộm gà không được còn mất năm gạo!

Đám nữ nhân trong Thừa tướng phủ này nhìn bề ngoài vô hại nhưng thật ra lại không hề tầm thường, đều là nữ nhân sao nàng lại không phát hiện?! Hơn nữa người đáng sợ nhất trong phủ không chỉ riêng Đại phu nhân mà còn có cả Bạch Từ Linh, vốn dĩ bên ngoài đồn nàng ta là phế vật, nhưng kể từ lần đầu gặp mặt Lâm Quế Chi đã không tin lời đồn nữa rồi, cho nên nàng mới dặn dò nữ nhi tránh xa nàng ta, nhưng không ngờ nữ nhi lại làm ra chuyện như vậy!

Bất quá qua sau chuyện tối qua khiến cho nàng càng tin rằng Bạch Từ Linh không hề đơn giản như lời đồn, là một phế vật dễ đối phó, nếu không dựa vào Lan Nhi, không những không hại được Bạch Từ Linh mà còn phải chịu sỉ nhục xin lỗi nàng ta. Mặc dù Lan Nhi không phải kẻ thông minh, nhưng thủ đoạn cũng không phải tầm thường, nếu không sao có thể nắm bắt tâm của lão thái thái ở Lâm gia? Chỉ là trong Thừa tướng phủ này, những thủ đoạn đó chỉ là trò vật mà thôi, so với những người khác, Lan Nhi quả thật còn non lắm!

“Con còn không biết sao? Chuyện tốt con làm tối qua đã lan khắp kinh thành, con còn không biết bản thân sai ở đâu à?!”

“Con... Con không sai!” Bị mắng, Lâm Tâm Lan oan ức trả lời.

Tối qua sau khi lục soát phòng Tiểu Nghi, Lâm Tâm Lan đã phát hiện chiếc trâm Phỉ Thúy Hòa Minh của mình, bằng chứng rõ ràng như vậy, hơn nữa tất cả mọi người đều có thể làm chứng, nhân chứng vật chứng có đủ, cho dù suy xét thế nào thì bản thân nàng cũng là người có lỗi, nha hoàn của bản thân lại không biết dạy dỗ, trộm mất đồ của chủ tử mà dám vu khống cho Tam tiểu thư, cho dù Bạch Vân Hoài sủng ái nàng cũng không thể dung túng nàng. Sau đó Tiểu Nghi tội không thể cãi nên bị phạt 50 đại bản, còn nàng là chủ tử, chưa điều tra rõ ràng đã vội kết luận nên bị phạt chép nữ giới, tạm thời ở trong Chiêu Lan Viện một tháng không được bước chân ra khỏi phòng nữa bước.

Đối với hình phạt như vậy, Lâm Tâm Lan không phục nhưng ngại nhiều người nên không thể làm gì hơn là cam chịu, vốn dĩ tối qua ngủ không ngon, sáng sớm lại bị mẫu thân gọi đến trách phạt, với tính tình của nàng, chịu đến như vậy đã là giới hạn rồi!

“Con không sai? Con đem lời ta đặt ở đâu rồi hả? Ta đã bảo con đừng đụng đến Bạch Từ Linh, tại sao con lại không nghe?!”

“Nương, con không hiểu, tại sao người lại không cho phép con... Rốt cuộc Bạch Từ Linh có gì đáng quan tâm, nàng ta chỉ là một phế vật không hơn không kém!”

“Con tưởng rằng nàng ta thật sự là một phé vật như lời đồn sao?!” Nghe nữ nhi nói vậy, Lâm Quế Chi đau đầu không thôi, rốt cuộc nàng nên nói gì nữ nhi mới hiểu đây?!

“Chẳng lẽ...” Lâm Tâm Lan ngạc nhiên, có chút không thể tin được nhìn mẫu thân.

“Đúng vậy, Bạch Tử Linh không chỉ đơn giản là phé vật trong lời đồn đâu!”

~~~~~

Hôm nay cũng như mọi ngày, triều thần tâu những chuyện mà thường ngày xảy ra, lại thêm một cuộc tranh chấp, vốn dĩ mặt trời đã lên cao, không thấy Hoàng thượng mở miệng nên bọn họ nghĩ chuyện này xem như kết thúc, cho dù thế nào thì chuyện hôm nay coi như không bấm báo.

Vốn dĩ nghĩ thái giám sẽ mở miệng nói bãi triều, không ngờ đúng lúc này Hoàng thượng lại mở miệng: “Các khanh nghĩ, trăm có nên triệu Hàn vương về hay không?”

Vừa dứt lời thì đại thần bên dưới không khỏi xôn xao, hiện tại triều đình loạn lạc, Thái tử vốn là vô dụng, Hoàng thượng lại không có ý định phế Thái tử là nể mặt Viên gia, nhưng đám vương hầu đã không yên phận, hiện tại người nổi bật nhất là Minh vương cùng Hàn vương đang ở bên giới, xem ra... Kinh thành sẽ có một hồi phong tranh huyết vũ đây!

“Hoàng thượng, theo thần nghĩ, mặc dù Thành Thiên yên ổn, bá tánh an cư lạc nghiệp nhưng Nhiếp chính vương Phụng Tề vốn không phải loại người tâm thương, chỉ sợ lúc này triệu Hàn vương trở về... Biên giới sẽ loạn mất!”

“Hoàng thượng, thần có lời muốn nói.”

“Trừ ái khanh cứ nói.”

“Theo vi thần, hiện tại Phụng Tề ngừng chiến cũng đã hơn một năm, ắt hẳn bọn họ có ý định cầu hòa, với lại Trưởng công chúa của bọn họ là Nhu phi nương nương đang sống tại Thành Thiên, thần nghĩ bọn họ sẽ không muốn chiến tranh nữa. Với lại Tứ quốc đại điển chỉ còn ba tháng nữa là bắt đầu, thần nghĩ lúc này là lúc thích hợp nhất để triệu Hàn vương trở về!”

“Các ái khanh cảm thấy thế nào?” Hoàng thượng trầm mặt, nhìn chúng triều thần phía dưới, ai nấy đều hai mặt nhìn nhau, dường như đây là một vấn đề cần suy nghĩ kỹ.

“Hoàng thượng, theo như lời Trữ tướng quân, thần cảm thấy cũng rất có lý!”

“Nếu đã như thế thì mọi chuyện quyết định vậy đi!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, xem ra Hoàng thượng đã quyết định rồi, chỉ là mượn tay Trữ tướng quân mà thôi!

Lúc này ở biên cương Thành Thiên Quốc và Phụng Tề Quốc. Doanh trưởng của tướng quân được canh giữ nghiêm ngặt, một con ruồi cũng không thể bay vào.

“Vương gia, có thánh chỉ đến!” Binh lính phụng mệnh, lập tức vào trong doanh trưởng báo cáo.

Thương Hàn Phong đang ngồi xem tình hình quân trận, nghe binh lính báo như vậy liền nhíu mày, hiện tại thời cuộc hỗn loạn, kinh thành minh tranh ám đấu, nếu thánh chỉ đến thì chỉ có một lý do!

Quân sư bên cạnh mỉm cười, mở miệng: “Xem ra... Chúng ta sắp trở về rồi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: 41: Ân Bình Bất Động

“Chủ tử, nghe nói hôm nay trên triều Hoàng thượng đột nhiên đề cập đến Hà vương, còn có ý muốn triệu Hàn vương trở về.”

Trong Trúc Uyển vắng vẻ không bóng người, sắc tím bao trùm cả khu rừng, Tiêu Thư nhàn nhã ngồi đối diện với chủ tử hắc, hạ xuống một quân cờ, cũng không quên mở miệng làm phiền đối phương.

Đánh cờ vốn dĩ là phải tập trung, muốn thắng được chủ tử thì tất nhiên hắc phải hạ kế sách này, với lại chuyện này hắc cũng cần bàn với chủ tử, dù sao Hàn vương trở về cũng không phải chuyện bình thường, hiện tại trên triều đều là tâm đắc của Minh vương, Thái tử ngu đần vốn dĩ không có cơ hội kế vị, vậy mà lúc này Hoàng thượng lại triệu Hàn vương trở về, khiến Minh vương trở tay không kịp. Nghĩ đến Hoàng thượng đột nhiên đề cập đến việc này,

Tiêu Thư không hiểu sao lại thấy lạnh sống lưng, mặc dù tâm để vương hấn vốn dĩ nhìn không ra nhưng ở bên cạnh chủ tử, ít nhiều cũng hiểu đôi chút về việc này. Quả thật đúng như câu: “Vô tình nhất là bậc đế vương”!

Quân cờ bằng ngọc tỏa ra ánh sáng trắng nhợt nhạt, dưới ánh mặt trời không bị lưu mờ nhưng cũng không quá nổi bật, nếu người khác nhìn vào thì cũng chỉ tưởng đây là loại ngọc bình thường, không hơn không kém, mặc dù bên ngoài trong giống nhau nhưng sờ vào thì sẽ có cảm giác lạnh lẽo, hoàn toàn không giống loại ngọc tằm thường.

Vuốt quân cờ trong tay, bạch y nam tử mở miệng: “Không phải là có ý mà là thật sự muốn Hàn vương trở về!” Vốn dĩ Hoàng thượng đã không thể nhận được, Minh vương làm cản như vậy Hoàng thượng không triệu Hàn vương về cũng không được, mỗi ngày lâm triều đám đại thần đều nhắc đến việc lập Thái tử khác, Hoàng thượng sao có thể không nhìn ra. Hiện tại người có thể chống lại Minh vương cũng chỉ có Hàn vương, mặc dù Tĩnh vương cùng Cửu Hoàng tử đều có năng lực này nhưng Hoàng thượng lại không mấy tin tưởng hai nhi tử này của mình, dù sao mấy năm nay Phượng Tề cùng Thành Thiên giao chiến, mà Thục phi cùng Nhu phi đều xuất thân từ Phượng Tề Quốc, mặc dù Hoàng thượng sủng ái hai người nhưng cũng kiêng kỵ vài phần, nếu không tại sao Cửu Hoàng tử đã 14 tuổi mà vẫn không được phong vương?!

“Ý chủ tử... Lần này chẳng lẽ Hàn vương sẽ trở về?” Tiêu Thư không khỏi nghi ngờ mở miệng, từ lúc 15 tuổi Hàn vương đã chinh chiến sa trường, mỗi lần bước ra chiến trường đều là vinh quang mà về, duy chỉ khi đầu với Nhiếp Chính vương Phượng Tề là bất phân thắng bại, tính ra kể từ lần trước Hàn vương trở về cũng đã 3 năm. Nếu Hoàng thượng thật sự muốn Hàn vương trở về thì xem ra... Thành Thiên lại không an ổn nữa rồi, liệu hấn có nên dọn đồ bỏ trốn không nhỉ, mấy năm nay vốn yên bình đã quen, đột nhiên một hồi gió tanh mưa máu như vậy, đối với người thích yên ổn sống qua ngày như hấn... Đường như có chút nguy hiểm.

“Thành Thiên yên bình cũng khá lâu rồi, bất kể là sớm hay muộn thì Hàn vương cũng sẽ trở về thôi.” Bạch y nam tử cười trừ, hạ xuống một quân cờ khiến Tiêu Thư đối diện phục hồi tinh thần, vội vàng kêu ca nhưng nước cờ đã như vậy vốn không thể cứu được, trong lòng Tiêu Thư lúc này thật hận không thể giết chết bản thân, rõ ràng âm mưu là do hấn bày ra để đặt bẫy chủ tử, nhưng tại sao cuối cùng người thua vẫn là hấn?!

~~~~~

Lúc này tại Minh vương phủ, Minh vương là người đầy rẫy tâm cơ, thư phòng của hấn cũng được canh gác nghiêm ngặt, cho dù là vương phi của hấn cũng không thể tùy tiện ra vào, vì vậy có thể nói thư phòng là cấm địa của Minh vương phủ, cho dù là thời điểm nào đều có người canh gác, người trong phủ cũng không dám lỗ mãng mà ra vào.

“Phụ hoàng cư nhiên muốn triệu Thương Hàn Phong trở về!” Minh vương tức giận đập bàn, hôm nay trên triều phụ hoàng đột nhiên đề cập đến chuyện này đã khiến hấn cảm thấy không ổn, hiện tại binh lực trên dưới hơn phân nửa đều nằm trong tay Thương Hàn Phong, tuy Minh vương là hấn có thể thao túng triều đình nhưng nếu Thương Hàn Phong trở về, chỉ sợ...

Tâm tư của phụ hoàng hấn nhìn không ra, nhưng hấn biết phụ hoàng lần này triệu Thương Hàn Phong trở về là muốn áp chế hấn, hấn trên triều hô mưa gọi gió cũng đã lâu, làm cản đến như vậy phụ hoàng cũng không nhận được mà ra tay, vốn dĩ hấn chỉ muốn phụ hoàng phế Thương Lưu Quân, nhưng không ngờ phụ hoàng lại dùng chiêu này đối phó hấn!

“Vương gia bình tĩnh, chuyện này sớm đã quyết định rồi!” Quân sư Triệu Lâm bên cạnh mở miệng khuyên nhủ, sở dĩ Hoàng thượng đề cập là muốn Trữ tướng quân mở miệng nói ra những lời đó, vốn dĩ Hoàng thượng đã có chủ ý từ lâu rồi. Viên gia mặc dù chức cao vọng trọng nhưng đó chỉ là ngoài mặt, Viên Hoàng hậu trong cung không được Hoàng thượng sủng ái, hơn nữa Thái tử lại ngu ngốc, đã tâm lớn nhưng lại không có đầu óc, tính ra cũng không đáng bận tâm. Tĩnh vương cùng Cửu Hoàng tử xuất thân cao quý nhưng chung quy vẫn không phải người Thành Thiên, cho dù Hoàng thượng đề mắt đến nhưng cũng có phần kiêng kỵ, vậy nên đối thủ lớn nhất của vương gia chính là Hàn vương!

“Bình tĩnh? Người nói xem bốn vương làm sao bình tĩnh?!” Minh vương tức giận mở miệng, có chút không cam lòng.

Triệu Lâm thấy vậy thở dài: “Vương gia, người làm việc lớn nên cố nén cảm xúc...” Hấn là do Mai phi nương nương mời đến làm quân sư cho Minh vương, tuổi tác không lớn nhưng kiến thức thì vô hạn, tiếp xúc mấy năm nay đối với tính tình của vương gia xem như hiểu rõ, đã tâm tuy lớn nhưng là người nóng tính, với tính tình này mà không có Mai phi bao bọc chỉ sợ sớm đã...

“Bốn vương hiểu rõ, là bốn vương không suy nghĩ kĩ càng...” Đối với quân sư Triệu Lâm này hấn có mấy phần kính trọng, một phần là do hấn là người của mẫu phi, một phần là do kiến thức cùng thủ đoạn của hấn, từ nhỏ hấn đã được mẫu phi nuôi dưỡng để trở thành một người có dã tâm, mặc dù Đỗ gia là gia tộc phú thương, vốn không liên quan đến triều đình nhưng bất kì nữ nhân nào vào cung đều hy vọng nhi tử của mình có thể làm vương xưng đế.

Đỗ Nhược Mai tuy là nữ tử nhưng lại thông minh không kém nam tử, nếu không Hoàng thượng làm sao thương thức nàng?! Vốn dĩ lúc đầu Đỗ gia chỉ là thương nhân không đáng để mắt, từ khi có nữ nhi vào cung liền nổi trội không ít, sau đó khi nữ nhi được sủng ái, cửa hàng Đỗ gia buôn bán ngày càng thuận lợi, cho đến khi hạ sinh Minh vương thì Đỗ gia đã trở thành gia tộc đệ nhất phú thương khiến Hoàng thượng cũng kiêng nể vài phần. Mặc dù nói Đỗ gia không liên quan đến triều chính nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy, Đỗ gia phú khả địch quốc là điều ai cũng biết, nếu không phải bởi vì có thể trợ giúp triều đình thì Hoàng thượng sẽ kiêng nể sao?! Bởi vậy mới nói, cho dù là chuyện gì đi chăng nữa, Hoàng thượng đều không từ thủ đoạn mà lợi dụng!

Minh vương cũng biết bản thân có ngày hôm nay là vì có mẫu phi trợ giúp, vì vậy đối với người của mẫu phi chưa bao giờ không nể mặt, cho dù hấn là vương gia đi chăng nữa thì vẫn không dám làm trái ý mẫu phi.

“Vương gia, có thư!” Lúc này ám vệ đột nhiên xuất hiện, cung kính giao bức thư cho Minh vương rồi biến mất.

Đọc xong bức thư Minh vương liền đem đốt đi, điều đó chứng tỏ hấn là người cẩn thận, khó lòng mà tìm điểm yếu của hấn, mặc dù hấn ngang ngạnh cường thế, thao túng triều đình nhưng nếu không phải có mẫu phi hấn phía sau trợ giúp thì chỉ sợ hấn không thể nào đơn giản nắm quyền trong tay.

“Vương gia, trong thư nói gì?”

Ánh mắt Minh vương âm trầm, đợi khi giấy đã cháy hết mới mở miệng, giọng nói có chút lãnh khốc: “Án binh bất động!”

Bạn đang đọc truyện *Đặc Công Hàn Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.